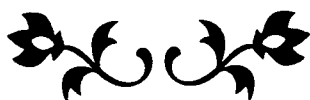


БЕИНСА ДУНО
(Учителя Петър Дънов)

МИЛОСЪРДИЕ СМИРЕНИЕ И МОЛИТВА



Общ окултен клас
Година 14 (1934 - 1935)
Том 1



© ALPHA-DAR, 2003

© Лили Димкова, „Шестата раса“, корица

ISBN 954-8785-42-0

АКО ГОВОРЯ

Десет минути размишление.

„В начало бе Словото“

Ще прочета 13 глава от Първото послание към Коринтяните.

Тайна молитва.

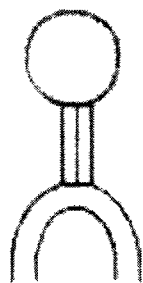
Има едно знание в света, което е потребно. Човек може да знае много работи, но в даден случай това, което може да употреби, то е най-важното, то е най-същественото. Ако имаш да вървиш дълъг път, това, което носиш, или това, към което се стремиш, ще те умори. Ето защо това, което в дадения случай може да употребиш, то ще те ползува. Понякога вие се натъквате на противоречия, като мислите, де ще бъдете след десет, петнадесет или повече години. Де ще бъдете? – Ще бъдете точно там, дето сте сега. Понякога онова, което хората мислят, е сън. Един сънувал, че бил малко петгодишно дете, после пораснал, свършил основно училище, след това свършил гимназия, после – университет. Настанил се на работа, ходил на много места по света и много работи научил. Като се събудил, видял, че е пак в леглото си. В няколко часа само той е могъл да порасне, да свърши училище, да се настани на работа и да обиколи света. Но след това се видял на същото място, дето легнал. Питам: Какво ще ви ползува това знание?

Някога вие мислите като насън, че много знаете, но това знание е насън, вие не сте го приложили в жи-

вота си. Човек може по същия начин да говори и за любовта, но това е сън, не е истинска любов. Някой казва: „Топло ми е сърцето.“ Това е сън. Знаете ли какво нещо е топлото сърце? Това са думи само. Да е топло огнището – това е топло сърце. Огън, на който не може да се пече хляб, огън ли е? Огнище, на което не може да се опече хляб, огнище ли е? Знание, което не може да ви помогне, знание ли е. Като говори за любовта, апостол Павел я разглежда в съвсем друго положение. Той я разглежда като най-същественото нещо в живота.

Мога за обяснение да ви дам следния пример: Представете си, че имате силно желание да ядете хляб, но устата ви е схваната, не можете да ядете. Отвътре имате желание да ядете, гладът ви измъчва, а отвън нямате условия да ядете. Какво ви ползува този хляб. Държите го в ръката, разглеждате го, но не можете да го възприемете в себе си. Но не е достатъчно да приемете хляба в стомаха си. Изискват се ред процеси след това. В стомаха хлябът трябва да се асимилира, да се превърне в сок, който да се всмукне в организма и да се превърне в кръв, да се разнесе в дробовете, дето се пречиства, да отиде в мозъка и там да се трансформира в мисъл. Първо, животът се изразява в хубави чувства, които хората често изгубват. Това, което се губи, не е реално. Реални неща са тези, които влизат в човека. Веднъж влезли в човека, те вече не се губят. Любовта е нещо реално, но вън от Бога тя не съществува, не се проявява. Значи любовта е външното проявление на Бога. Вън от Него тя не се проявява. Да допуснем, че имате един кръг, който представлява човешката глава (фиг. 1). Сега, за да разберете любовта, тя трябва да влезе в човека. Иначе

какво ще разправят на болния за неща, които той не може да разбере? Болният страда от стомах, а вие му разправяте за ревматизма; той нищо няма да разбере. Каквото и да му разправяте, той ще ви каже: „Оставете тази работа. Мене коремът ме боли, а вие ми разправяте други работи.“ Или някого го боли сърцето или гърба, а вие му разправяте други неща. Той ще ви каже: „Оставете тези работи, те не ме интересуват.“ И на вас като разправям тези работи, ще кажете: „Остави тези неща, на нас пари, пари ни трябва. Къщи ни трябва, зима иде, може ли да останеш вън да зъзнеш на снега?“ Така е, но защо мръзнат хората? Някой човек, след като е облечен, пак казва, че сърцето му било студено. При това и отвън е топло. Слънцето грее, а той казва, че сърцето му било студено. Какво ще кажете за този човек? Значи липсва му нещо. Тази липса е подобна на някое ядене, което е много хубаво сготвено, но българинът обича повече пипер и казва: „Малко червен пипер не му достига.“ Друг пък казва, че малко масълце трябва на яденето. Вярно е и това. Но какво допринася маслото? Това са външни схващания. Маслото има едно свойство, че обрава повече топлина в човека. Хора, които имат по-малко мазнини, те са обикновено по-сухи, по-нервни хора. Обикновено кожата на ръката у тези хора е суха и у тях се проявява една вътрешна сухота. Този човек започва лесно да се дразни, от нищо и никакво. Каквото и да му кажат, той се дразни, недоволен е.



Фиг. 1

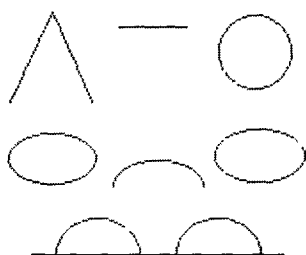
Ако говорите на обикновения човек за тези кръгове, той ще иска да му се разправят други работи. Ако говорите на религиозния, той ще ви каже: „Какво ни разправяте за тези кръгове? Кажи ни нещо за Божията любов или за ангелите, за светиите.“ Този човек иска да му се говори за Божията любов, но има една смътна представа за Бога, за ангелите. Каквото и да му се говори за Бога, той има смътна представа за този и за онзи свят. Той мисли, че онзи свят е като този. Ако си представяте Бога отвън, като някакво живо същество, нищо не можете да разберете, колкото и да ви се говори за Него. Тогава няма да разберете и стиха, че ние живеем, движим се и съществуваме в Бога. Де ще търсите Бога? Вън от себе си вие не можете да Го намерите. Като разсъждаваме по този начин, ние можем да се отвлечем, но едно трябва да знаете: знанието при известни условия е необходимо. Представете си, че в живота ви не ви върви. Какво правите? – Казвате: „Аз не съм късметлия човек.“ Какво разбирате под думата късмет? Турците казват: „Ако нещо ми е на късмет, да ми дойде на крака.“ И християните, и религиозните хора вярват в късмета. Те казват: „Като дойде Духът, Той ще ни научи.“ – Значи техният късмет е Духът. Но има един закон, който регулира нещата. Един човек сънувал следния сън. Дошъл при него един човек, подал му в ръката една торба с пари и казал: „Вземи тези пари и докато съм тука още, при тебе няколко часа, иди на пазара и виж какво можеш да си купиш с тях. Каквото успееш да си купиш в тези 5 – 6 часа, твоето ще бъде. След това ще си замина.“ Той взел торбата с парите и отишъл на пазара. Какво да види. В който дюкян отишъл, всички били затворени. Отива за дрехи – магазинът затворен. Отива

за обуца – магазинът затворен. Отива да си купи храна, хляб – пак затворено. Отива да търси майстори да поправят нещо в къщата му – никъде няма майстор. Поглежда часовника си, времето лети, а той още нищо не си е купил. Като изминало определеното време, отива най-после при този господин, който го чакал у дома му, предал му торбата неотворена и казал: „Нямам късмет.“ Господинът взел торбата и си заминал. Това значи, че човек може да носи знанието в себе си без да го разбира и да може да го използва. Какво представя горният кръг? Той представя човешката глава и възможностите, които са вложени в нея. Главата представя Божествения свят, с който е свързан човек чрез мисълта си, дробовите му представят ангелският свят, а стомахът – човешкият свят. На физическия свят човек е това, което представя неговото благоутробие. Той е като онзи свещеник, който турил ръцете си на стомаха, на корема и казал: „Владико свети, да бъде така, както ти казваш!“ Щом ядеш всичко, всичко добре се нарежда. Значи между главата, дробовите и стомаха на човека има едно съотношение. Някои казват: „Само с ядене не става.“ – Така е. Само с ядене работите не се уреждат. Но и без ядене нищо не става. – „Много мислене не трябва.“ Така е, но и без мислене нищо не става. – „Е, то с много работа не става.“ – С много работа не става, но и без работа не става. Човек трябва да разсъждава. Какво значи с много мислене не става? Това значи, ако човек много се тревожи и много мисли, работата не става. Той не трябва да се тревожи, а само да мисли. Ако пък не мисли, се натъква на друга опасност.

Всички хора имат по една глава, но не са ѝ дали

възможност да се прояви. Досега вие не сте си поставили въпроса на какво място е поставена главата ви, на какво очите, носът и т. н. Казвате: „Така ни е създал Бог.“ – Така е, но вие никога не сте си задавали въпроса как да употребите тялото си, което Бог ви е дал. Ако е достатъчно само да кажете, че Бог ви е създал такива, мислите ли, че ако влезете в другия свят такива, каквито сте сега, ще можете да направите нещо? Вие не знаете, че щастието ви седи в двете ви ръце. Ако знаете разумно да движите двете си ръце, вие ще придобиете големи блага. Вземете например един цигулар. Ако знае правилно да свири, да движи лъка си, той на един концерт само ще може да получи около 60 – 70 хиляди лева. Казвате: „Хубаво свири този човек.“ – Да, хубаво свири. Като вземе лъка и цигулката си, изкарва нещо от нея. Вземете певицата например, знае как да пее и говори. Тя има в гърлото си една малка ципица, която определя всичкото ѝ щастие. Казвате: „Да имам ангелски глас!“ – Да, който има ангелски глас, той ще може да пее и да говори ангелски. Ангелите са добри певци. Апостол Павел казва: „Ако говоря с ангелски език, а любов нямам, нищо не съм“. Това значи, ако говориш с ангелски език, а мисъл

нямаш, нищо не си.



Фиг. 2

Какво ще разберете сега от нарисуваното (фиг. 2)? Това са знаците на любовта. Който не разбира любовта, всичко в него е разхвърляно. Който не разбира, той е като онази невежа предачка. Обаче вашата предачка ще вземе вълната, ще я развлачи, ще я изчисти,

ще я изпреде и ще изкара нещо от нея. Който не знае, ще каже: „Нищо не става от тези парченца.“ Който не знае, нищо не става, но който знае, той все ще изкара нещо от тези парченца. Който знае, той всичко може да изкара. Това значи да владее човек инструмента си. От тези части вие може да съедините, да изкарате нещо цяло. Това показва, че любовта има своя външна и вътрешна страна, има също и свое приложение. Вие може да напишете едно любовно писмо, но като ви накарат да го прочетете, ще видите, че липсва нещо, което трябва да притурилите в него. Любовта има свой език. Какъв тон има любовта? Вие знаете примера за онази млада мома американка, която отишла един ден при един млад банкер, пипнала го по страната, по рамото, поговорила му малко и той казал: „На ваше разположение съм. Каквото обичате, мога да ви дам.“ Извадил от касата си десет хиляди долара и казал: „И друг път заповядайте, на услугите ви съм.“ Сега вие искате да вземете само външната страна, но не е така. Вие вземате една клечка кибрит, туряте я при сухите дървета, драснете клечката и огънят се запали. После дойде вятърът и раздуха още повече огъня. Това всеки не може да направи. Само разумният човек може да направи това. Той драсне една клечка кибрит, запали огъня и го използва разумно. В този живот мнозина се намират в положението на човек, който спи. И вие се намирате в това положение и аз ви казвам: И тази година ще продължи вашият живот. Той ще продължи най-много 120 часа, след което вие ще се събудите, ще се върнете от пазара и ще видите, че всичките дюкяни са затворени. Аз съм срещал стари хора, които казват: „Празна работа. Нищо не можахме да

постигнем.“ Той казва, че имал синове и дъщери, които се разболели и умрели и останал сам-самичък, поне и той да си замине за онзи свят при тях. С това той мисли, че нищо не е постигнал.

Преди години един варненски свещеник ми разправяше следното: При него дошла една баба, 85-годишна, която му се изповядала. Казала му: „Дядо попе, имам един грях, който ми тежи на душата, искам да се изповядам пред Бога.“ – „Какъв е твоят грях?“ – „На млади години имаше един млад и красив момък, когото много обичах. Обичахме се и двамата, но майка ми и баща ми ме насилиха, дадох ме на друг богат момък, а не на този, с когото се обичахме. Оттогава досега аз не мога да забравя своя възлюбен. Случи се, че той умря, но аз пак не мога да го забравя. От мъжа си имам четири сина и пет дъщери, които никак не обичам. Не обичам и мъжа си. Снощи например сънувах първия си възлюбен, с когото седяхме дълго време, разговаряхме се, ядохме, пихме, нацелувахме се. И сега си мисля, да ме прости Господ, как ще отида с този грях на онзи свят? Какво ще ми каже Господ за моя живот?“ – Това са изключения. Човек влиза в едно противоречие, което трябва да разреши. В какво седи противоречието? Ако вземете една жаба и я внесете в училището, какво ще научи тя от това училище? Тя ще търси блатото и ще каже: „Не ми трябва тези чертежи, мене ми трябва вода, нищо повече!“ Сега всички вие имате известни желания и казвате: „Човек трябва да вярва в Бога, докато не може и не знае как да употреби всяко нещо на неговото място.“ В какво ще вярва човек? Може ли да вярва в умрелия човек? Човек може да вярва само в разумното в живота или в онзи,

който може в даден случай да му бъде полезен. Единственото същество в света, което ни разбира и което всякога може да ни бъде в услуга и да ни бъде полезно, това е Бог. Той събужда в нас най-хубавото – любовта. Бог не е против нашите желания. Всяко желание, всяко чувство, всяка мисъл и постъпка, това е Бог в нас. Понякога ние правим погрешки, но Бог всякога е готов да ни коригира. Художникът рисува, но докато нарисува една картина, той ще направи ред погрешки.

Представете си, че сте пред вратата на рая и ви дадат да нарисувате портрета на един човек. Вие се заемате да работите, но от рисуването зависи ще влезете ли в рая или няма да влезете. Ако не влезете, ще ви върнат назад. Колцина от вас ще нарисуват този човек, както трябва? За да нарисувате човека, както трябва, трябва да знаете на какво разстояние да поставите очите му, какъв нос да му направите, каква уста, какви вежди, какви пръсти на ръцете и пр. Някога ви се вижда, че тая работа е лесна, но не е така. За пример някой си отваря устата и я затваря, като изказва много думи. Знаете ли какво означава това? Сега вие ще се намерите в положението на онези богомолци, на които свещеникът искал да проповядва и ги запитал: „Знаете ли какво ще ви кажа?“ – „Не, не знаем.“ – „Щом не знаете, няма какво да ви говоря.“ – „Знаем.“ – „Щом знаете, пак няма какво да ви говоря.“ Казвам: Човек знае и разбира нещата само тогава, когато може да ги употреби. Той не знае и не разбира нещата, когато не може да ги употреби.

И тъй любовта се проявява в света като една мощна сила, която може да се приложи във всички области на живота. Любовта е потребна и в младежките и във

възрастните години на човека, както и в старините му. Тя е потребна и на този, и на другия свят – в цялата вечност. Любовта служи като подтик в живота. Мнозина се спират върху любовта на ангелите. Тази работа е много отвлечена. Ако ви питам за любовта на ангелите или на светиите, какво можете да кажете за тази любов? Ето, вие вече сте на толкова години, какво знаете за любовта изобщо? Както ви виждам, мнозина от вас сте светили някога, горели сте, а сега сте в мрачина. Вие сте като огъня, който някой път гори, свети, а после загасне, стане черен въглен. Мнозина сте недоволни и казвате: „Какво бяхме едно време и какво сме сега.“ Не се харесвате. Защо не се харесвате? Това не е произволно. Често вие сами ставате причина за вашето недоволство, сами спирате теченията на любовта. Вие трябва да разбирате законите на любовта. Засега не знаете законите, по които любовта върви, защото и любовта, и светлината си имат свои пътища. Ако затворите прозорците си, светлината няма да влезе във вашите къщи, защото светлината си има проводници, жици, по които се пренася. И тя може да се инсталира, както се инсталират и водата, и електрическата енергия. Тъй щото инсталацията на любовта, която имате в себе си, трябва да я пазите, защото някой път инсталацията ви може да се развали отвътре. И когато се развали тази инсталация, вие ще чувствувате, че нямате тази светлина и топлина в себе си.

И тъй, да се върнем сега на същественото, към живота, който и вие, и всички хора търсят. За да се разбере Любовта, от която произтича животът, първо трябва да имаме живот, който да употребим, да приложим и да го използваме. Значи първо трябва да имате любовта, а за

да разберете тази любов, трябва да придобиете живота. За да разберете живота, трябва да знаете как да го употребите и използвате. Сега питам ви: Какъв метод имате, за да използвате живота, да приложите в него най-хубавото? Казвате: „Ние трябва да бъдем полезни на хората.“ – Как ще бъдете полезни? Ще ви приведа един пример. Вървят двама пътника в една студена зимна нощ, вън е студ 35° под нулата. В това време те виждат на пътя си един паднал човек, замръзнал от студ. Единият пътник казал на другия: „Хайде да слезем да помогнем на този пътник, да не умре от студ.“ – „Няма какво да слизам, и аз съм замръзнал. Ако сляза да помогна на него, аз съвсем ще замръзна.“ Другият не го послушал. Той слязъл от коня и започнал да разтрива замръзналия пътник. Той разтрива ръцете и краката му, а като разтрива него, той сам се стопля. По този начин той помогнал на брата си, а другият пътник продължил сам пътя си. Казвам: Ако вие постоянно сте заети със себе си, ще замръзнете. Аз гледам хората навсякъде правят същата погрешка. Те се качват на коня си и бързат, гледат да не замръзнат на пътя, да си уредят своите сметки. Но така именно замръзват. Ти сам никога не можеш да уредиш своите сметки. Ти ще уредиш своите работи до толкова, доколкото се уреждат работите и на другите хора. Защо? Защото ти сам си част, един орган от Бога. Твоята функция в този общ организъм зависи от общата съгласуваност с другите органи. Ръката ти трябва да работи и затова трябва да е здрава. Ръката не работи за себе си, тя работи за Цялото. И ръката не взема парите за себе си, тя ги туря в джоба, дето ще се скрият за общите нужди. Това са само сравнения, с които аз не

искам да ви отклоня от вашия път, но казвам, ако вие разсъждавате по стария начин, де ще му излезе краят.

Един човек обичал да си попейва. Взел една малка цевица и я турил в една бъчва и всеки ден си теглил по малко винце от бъчвата. Цевта била дълга половин метър. По едно време забелязал, че колкото и да тегли, не излиза никакво винце. Защо? – Свършило се вече виното, пък и цевта не е много дълга да извлече онова, което е на дъното на бъчвата. Та всеки човек има по една такава цевица, с която тегли. Тегли ден, два, три, сто деня, докато най-после нищо вече не може да се тегли. Казват: „Тръбицата ми не е много дълга, пък и виното се е свършило в бъчвата.“ Като вземаш от нея, трябва да прибавяш по малко. Колкото и да е дълга тръбицата, един ден ще изпиеш всичкото съдържание и ще кажеш: „Не струва тази бъчва, празна е.“ Казвам: Хубаво е човек да пие от тази бъчва, но един ден нейното съдържание ще се свърши. Какво остава тогава? Где е разрешението на въпроса? От бъчвата ли човек трябва да пие с малко масурче или да си черпи вода от извора, и то всеки ден, колкото иска, без страх, че водата един ден ще се свърши? Човек трябва да черпи от извор, който постоянно тече и извира. Когато се казва, че човек трябва да отиде при Бога, имам предвид един такъв жив извор, който постоянно извира. Когато се казва, че трябва да отидете при човека, въпросът вече е съвсем друг. Всички хора са все такива бъчви, водата или течността в които е дошла от чешмите. Водата в такива едни бъчви не е толкова прясна, както онази, която изтича от извора. Сега аз говоря за външната страна на Любовта. Тъй както сме в отношения с хората и на тях още не може да

се покаже Любовта във всичката пълнота. Като дойде един човек при вас, колкото и да сте добри, ще кажете: „Кога ще си отивате?“ Защо? Поседял е вече този човек няколко деня у вас, трябва да знаете има ли намерение още да седи. Но ако този гост поседи цяла седмица и иска вие да му служите, да се въртите все около него, това ще ви дотегне. Вие трябва да бъдете много внимателни. И гостът трябва да бъде внимателен, и домакинят трябва да бъде внимателен.

Искате някой човек да ви послужи, да ви даде пари на заем, но същевременно не мислите да му върнете парите. Или искате някой човек да ви говори сладко, а същевременно вие не сте готов да му говорите сладко. Значи вие искате по отношение на вас да се приложи законът на любовта, а по отношение на другите вие не го прилагате. Ако не можете да приложите този закон, ще кажете: „Извинете, малко съм нервен.“

Това са посторонни работи, с които се отвякохме от съществената мисъл. Това не са недъзи, от които не може да се освободите. Например, отивате в едно кафене и прекарвате там 4 – 5 часа. Излизате вън от кафенето, но дрехите ви миришат на тютюн. Това не сте вие, който миришете, а дрехите ви миришат. Вие сте били в една среда между хора, които пушат, и по този начин носите техните навици върху себе си отгоре. Какво трябва да се направи? Ще смените вмирисаните си дрехи, ще си направите една баня, ще измиете и главата, и ръцете, и краката си и ще се облечете в чисти дрехи. Тогава само ще отидете при приятелите си. Та външната страна на тялото не е съществената. Това, че някой остарял, това още не е същественото. Хората днес остаряват от тре-

воги. Но в света днес стават ред промени, вследствие на което всички неща вървят към развитие. Казвате: „Ние трябва да остареем.“ Ако човек върви по Бога, той никога няма да остарее. Човек трябва да става възрастен в любовта. Вместо да стане възрастен обаче, той остарява. Ако поставите едно растение между плоскости, които вървят в противоположни посоки, то веднага ще се изкриви. Същото става и с дърветата, които растат в глинеста или пясъчлива почва. Когато ги поставите при тези условия, ще забележите, че клоните им вместо да вървят нагоре, извиват надолу. Та когато и вие се смущавате от нещо, трябва да намерите причината за това смущение и да се освободите от нея. Смущението причинява известна тежест. Често тежестта се предизвиква от някоя храна или от неправилното дишане, или от неправилната мисъл у вас. Една погрешка може да я изправите или чрез стомаха си, или чрез дробовете си, или чрез мисълта си, но чрез яденето си по никой начин не можете да я изправите. Много хора са нервни поради това, че или храненето им не е добро, или не чувствуват добре, или не мислят правилно. Ако мисълта на човека постоянно е заета с отрицателни мисли, той непременно ще стане нервен. Ако живее между добри и свети хора, той няма да бъде нервен. Това значи, ако пътят ви е отворен, вие няма да имате никакви препятствия. Представете си, че живеете при условия, дето храната е много хубава, водата чиста и въздухът всякога чист и свеж – вие никога няма да бъдете нервни. Обаче живеете ли при сиромашки условия във всяко отношение, вие ще бъдете нервни.

Сега вие чухте 13-та глава от Посланието към ко-

ринтяните, пък и сами сте я чели много пъти. Но не трябва само да се говори и четете тази глава, тя трябва да се прилага, да се направи опит с нея. Трима учители разправяли на децата си за хубавите плодове, за хубавите градини, но всеки разправял по свой начин. Първият разправял на децата, че имало в света много хубави градини, с вкусни плодове, но нито плодовете им показал, нито дал да ги вкусят. Като се върнали по домовете си, децата разправяли на родителите си за какво им преподавал учителят. Вторият учител разправял на децата си същото, но ги въвел в тия градини и им показал какви плодове растат там. Третият учител разправял на децата си за тия плодове и ги завел в една от тия градини и на всяко дете дал да опита по един от тези плодове, а същевременно дал по две ябълки и по две круши на всяко дете, да ги занесат в дома си, да ги покажат на родителите си. Кой от тримата учители преподавал най-хубаво урока си? – Третият. Защо? Защото не само те разбрали урока, но и родителите им. Та и сега на вас трябва и могат да ви проповядват за Любовта, за Бога, но Бог и Любовта трябва да се опитат. Любовта непременно трябва да се опита. Любовта по никой начин не може да се намери така, както хората я търсят. По този начин я търси целият свят, но никой още не я е намерил. Като дойдете до Любовта, вие непременно трябва да я опитате. Огън, който гори и изгасва, не е огън. Има тела, които веднъж като се запалят, с нищо не могат да се загасят. И с кофи вода да наливате върху този огън, той не може да се изгаси. Определям: Това, което не гасне при никакви условия, нито при болести, нито при сиромашия, нито при страдания, това е любов. При такава любов никаква бо-

лест не може да устои. Болестта гази само онези, които нямат любов. Сиромашията гази само онези, които нямат любов. Ако си слаб, това показва, че нямаш любов. Който има любов в себе си, той е силен човек. Не че ти като човек си силен, но любовта в тебе ти придава сила. Имате един килограм желязо, питат: „Кой от вас може да вдигне това парче желязо?“ Казват: „Всеки може да го вдигне.“ Но ако през това парче желязо прекараш силен електрически ток, който ще нагорещи това желязо до 1000 градуса, кой ще може да го вдигне? Никой не може да го вдигне. Не само че не може да го вдигне, но всеки ще седи на петдесет метра най-малко далече от него. Голяма е топлината на това желязо.

Ако вратът на човека е много тънък, какво ще бъде неговото положение? Той трябва да има дебел врат – да отговаря на главата, на тялото, а съобразно с това и дробовете трябва да бъдат хармонично развити. Човек трябва да работи върху себе си, да се развива. В този смисъл, всяка мъчнотия, която се явява в живота на човека, не е нищо друго освен условие да се изправи някой орган в неговия организъм. Боли те крак, какво показва това? Че не знаеш как да движиш крака си. Щом не знаеш как да движиш крака си, не познаваш закона на доброто. Боли те ръката, не знаеш как да я движиш – това показва, че не познаваш закона на Божията Правда. На езика имаш пришка – това значи, че не разбираш закона на Божията Любов. Ухото ти е малко изтъпяло – това показва, че не разбираш закона на Божията Мъдрост. Това показва, че всяко нещо си има свои вътрешни причини.

Сега мисълта, която искам да ви оставя, е следната: От вас не искам никакви религиозни, никакви догмати-

чески вярвания. – „Ама трябва да бъдем добри.“ Думата „трябва“ ще я турите в торбата си, няма да я изваждате навън. Няма да казвате, че трябва да се пее, ще свирите. Но като свирите, няма да събирате парса. Няма да бъдете в положението на онзи български даскал, който отишъл в едно село и, като знаел да свири на цигулка, отивал често на църква и там пеел и свирил при богослужението. Всички казвали: „Даскалът пее и свири много хубаво.“ Но никой нищо не му давал. Като огладнял, той напуснал църквата и отишъл да свири в кръчмата. Като го видяли, всички казали: „Ела тук да ни посвириш.“ Посвирил той и веднага му дали да си пийне и да си хапне – нагостили го. Това, което отделя хората от Бога, това не е учението за Бога. Това, което сближава хората, кара ги да се разбират, това е Божията Любов, Божията Мъдрост и Истина. Когато се разбираме, ние трябва да си пазим интересите. Това значи благата, които Бог ни е дал, ние трябва да разпределим разумно. Това значи живот. Разпределението на тези блага зависи от човека. Те могат да бъдат от умствен или от сърдечен характер. И най-после, като разпределим физическите блага, с това ще се разреши въпросът. Следователно трябва да се разпределят благата и в трите свята. Всяко благо, което Бог е дал на човека, трябва да се разпредели правилно. Той трябва да задържи за себе си част от това благо, а останалото да раздаде на другите. Всичко, което Бог е създал, всички училища в света са създадени с цел към това – да намери човек своето предназначение. Често хората употребяват знанията си не за това, което е полезно. Някои ще ти проповядват, че трябва да пазят свободата, но какво са придобили? Други пък

ще ти проповядват, че трябва да се кръстиш. И кръстенето, и кръщението имат смисъл, но с това хората не са постигнали много нещо. Какво ли няма да учат хората. Някои ще ви говорят за тайните на природата. Някой земеделец ще ви учи как трябва да изорете нивата, за да изкарате повече жито. Христос казва: „Това е живот вечен – да позная Тебе, Единнаго, Истиннаго Бога“. Само в Любовта е Христос. С други думи казано, човек може да работи само с Любовта, която му е дадена. Любовта, която може да изправи и разреши всички противоречия в ума, в сърцето и в постъпките на човека, е Божията Любов. Това е знанието, което сега иде в света. Вие, като ученици на една окултна школа, не изучавате нещата по един начин. Има практически начини за изучаване. Има един начин, по който може да се изучават нещата, но ако ви се даде този начин, вие ще се отвлечете от знанието, което имате, и няма да постигнете много нещо. Ще дойдете до положението на италианския учен Ломброзо, който изучаваше само отрицателните, престъпните типове. Това е една аномалия. Човек трябва да изучава положителните черти на хората, той трябва да изучава добрите хора. Какви са основните черти на един човек? – Основната черта на човека е любовта, която върви по пътя на мъдростта и на истината. Тези черти дават характера на човека. Той трябва да изявява на всяка стъпка Божията любов.

Добре е всички да размишляват върху това, което ви говоря. Дълго време трябва да се мисли върху него, но за вас е важно онова, което може да ви остане от любовта. Ще се учите, като драскате клечки кибрит, да не ги хабите. Никога не си играйте с любовта, не хабете лю-

бовта, не хабете клечките си. Като драснете една клечка, да запалите свещта. Като запалите свещта, вече може да вървите по пътя си. Запали ли се свещта ви, това е любовта. Дето и да минавате, драснете по една клечка. Никога не мислете за запалените клечки. Кажете на човека една добра дума и не мислете. Минава един покрай едного и му казва: „Не се смущавай, твоите работи ще се оправят.“ – „Как ще се оправят?“ – „Това не е моя работа.“ – Лекарят преглежда един болен и му казва: „Ти ще оздравееш.“ – „Как?“ – „Това не е моя работа.“ Това значи: Изнесете болния на планината, на чист въздух, хранете го със здрава, чиста храна и не се безпокойте. Природата ще свърши своята работа. Значи трябва да дадем на Божествения Дух да работи в нас, но всички трябва да се учим.

Човек трябва не само да учи, но и да прилага. Не само да прилага, но и всяко нещо трябва да го използва, да види неговия плод и да го вкуси, да го опита. „Ако говоря с човешки и ангелски езици, а любов нямам, ще съм кимвал що звънти и мед, що дрънка.“ Значи, ако любовта не дойде у вас, всички други неща ще останат без съдържание и смисъл. Или другояче казано, ако ви дадат най-хубавата храна, но имате температура 40 градуса, тази храна ще остане неизползувана. Вие нищо няма да разберете от нея. Тази храна може да ви се даде само при положение, когато нямате никаква температура, когато сте здрави и добре разположени. Ако нямате любов, всички външни условия, всички знания ще останат неизползувани. Следователно условията, при които можете да използвате любовта, знанието, е Божията Любов. Мнозина от вас усещат, че имат препятствие, че

не могат да постигнат това или онова. На мене мнозина са ми казвали, че не са такива, каквито трябва да бъдат. Дохождали са при мене някои и са се оплаквали, че не се отнасяли добре с тях, че не им давали вода да пият и т. н. Казвам: Идете на извора и пийте, колкото искате. Не очаквайте да пиете от бъчвите, да ходите от бъчва на бъчва и да пиете от тях с масурче. Оставете този въпрос настрана. Добре е по някой път да отидете при някой кръчмар, да видите как той пише всичко, което продава и купува. Защо? – Защото реално е само това, което се пише. Това, което не се пише, не е реално. Само това ще се плаща, което се пише.

Сега вие сте в една школа, която изисква приложение. Можете да имате някакви неудобства, не се плашете от тях. Каквито и противоречия да срещнете, не се спъвайте от тях. Когато земеделецът оре земята, той не трябва от нищо да се спъва. Че някой път земята не е толкова наторена – нищо от това, той ще я натори. – Ами нямамо достатъчно вода, земята била суха – и това не е за спъване. Той ще прекара някаква вада и земята ще стане по-влажна. Ето защо не се плашете от мъчнотии-те. В каквито и мъчнотии да се намирате, бъдете като разумните градинари. „Какво да правим?“ – Казано е в Писанието: „Елате при мене, аз ще ви покажа вратата.“ – Добре, вие дойдохте при вратата, но тя е заключена със секретен ключ. Какво ще правите тогава? Всичко в природата е затворено със секретни ключове. Понякога вие може да влезете вътре, но ако изгубите този секретен ключ, не можете да излезете вън. Така е умрял един милионер в Америка. Той отишъл един ден да разглежда богатството си в подземиято, което се отваряло

и затваряло със секретен ключ. Като влязъл вътре, вратата по невнимание от негова страна се затворила и той не могъл да я отвори. Така останал в подземиято при своето богатство, където умрял. Също така човек и в науката може да умре. Като се предаде на големите знания да ги изучава, може да влезе някъде, да се затвори със секретен ключ и повече да не може да излезе навън. И при знанието може да се затвори вратата. Следователно, ако говоря с човечески и с ангелски езици, а любов нямам, от нищо не се ползувам. Всеки от нас трябва да се ползува от Любовта, която внася в човека нов живот, от Божествената Любов.

„Добрата молитва“

1 лекция от Учителя,
държана на 26 септември 1934 г., гр. Русе.

МИЛОСЪРДИЕ, СМИРЕНИЕ И МОЛИТВА

„Добрата молитва“

„В начало бе Словото“

Ще прочета 15 глава от Посланието към римляните.
„Духът Божий.“

Обикновено, като остарее, човек мисли, че всичко е научил. Той не знае, че учението е за старите. Младият не учи, а старият учи.

Хората не се разбират изобщо, понеже говорят различни езици. А пък да превеждаш от един език на друг не е лесна работа; всякога в превода стават погрешки. Всеки един език си има свои особености – и старите, и новите езици. Много пъти на един език не може да се преведе това, което е на друг. Не може да се предаде истината. Някой път вие мислите, че някои работи ги разбирате. Но никога не сте правили опит докъде се простират вашите познания. Защото има два начина на учение: външен начин и вътрешен начин. Един начин физически, друг – духовен, и трети – Божествен. Значи има трети начин.

Сега всичката мъчнотия седи в това, че ние някой път чрез физическия свят искаме да разберем духовния. Някой казва: „Видях нещо и, като видях, уплаших се.“ Но какво нещо е уплашването? Когато на гърба ти турят една голяма тежест, ти се уплашваш, че ще се счупи гърбът ти. И от голяма радост човек се страхува, защото

някой път и радостта е толкова голяма, че не можеш да я носиш. Турците казват: „Става пакост.“ Някой път и скръбта е толкова голяма, че не можеш да я издържиш. Силният човек се познава във време на скръб. Ако ти не можеш да носиш скръбта, това показва, че си слаб. Някой път съвременните хора приличат на един турчин, арнаутин, който минавал за много сърцат, безстрашен. Една вечер пътува той с коня си и вижда на пътя един черен чукан. Помислил, че е поп, който го дебне, и казва: „Папаз, махни се!“ – Попът не се махнал. Арнаутиът казал: „Ти като не се махаш, аз ще заобиколя.“ И заобиколил. Това било вечерта. На другия ден, на връщане, видял, че това било пън. Някой път хората се страхуват от изгорели чукани или от бъз. На другия ден, на връщане, арнаутиът, като видял, че това е чукан и около него има бъз, той извадил сабята и почнал да кълца бъза и да удря пъна. Но след като кълцал, кълцал пъна, какво постигнал?

Значи арнаутиът вечерно време правел чукана на поп, който го дебне. Също така и вие във вашето съзнание някой път преувеличавате своите скърби, нямате за тях ясна представа. Питате: „Защо Господ направи света такъв?“ Вие мислите, че Господ е направил света, за да дойдете да ядете и пиете и да бъдете щастливи. Но в това не е смисълът на живота, това е само едната му страна.

Сега хората не се хранят правилно, не се хранят с това, което е определено за храна. Писанието казва, че човек трябва да се храни с плодове. Тепърва човек трябва да се научи с каква храна трябва да се храни. Ако не намери подходящата храна, той не може да добие без-

смъртието. Как ще разберете думите на Христа: „Аз съм живият хляб, слязъл от Небето“? Като направите един вътрешен превод на този стих, ще видите, че храната, това е Словото. И ако човек не може да се запознае със Словото, тогава той остава ненахранен. Значи човек се запознава със Словото така, както слабият, болният, хилавият човек, като яде хляб, обновяват се силите му. Така и онзи, който се запознава със Словото, ако е обезсърчен, минава му обезсърчението. Защото обезсърчението е едно отслабване. Щом човек се вживее в Словото, веднага ще се измени неговото състояние.

Аз не искам да ви повтарям неща, които не ви допринасят нищо. Казват, че повторението е майка на знанието. Отчасти е вярно това. В природата нещата не се повтарят, не могат да се повторят. Ти си мислиш, че се повтарят. Една и съща опитност можеш да я имаш и в детството, и като възрастен, и като стар. Но тези три опитности са различни, при всяка от тях ще имаш различни разбирания. Например казва се, че трябва да обичаме. Човек може да обича само едно. В началото на своето развитие той мисли, че всички трябва да обича. Това е невъзможно. Какво означава всички. Това е един прерогатив само на Бога. Човек постепенно в своето развитие ще разширява кръга на своята любов. Да обичаш всички, това е качество на Бога. Но човек трябва да счита това като една крайна цел, към която да се стреми. Това е върхът, далечната цел, към която води неговият духовен път. Значи това е идеалът на човешката душа. С приближаването към съвършенството и безсмъртието си, той ще се приближава все повече към този идеал. Щом правиш разлика между едни и други, ти

още не разбираш всичко. Казваш, че Господ е създал всичко. Тогава не можеш ли да обичаш онова, което Господ е създал. Значи, щом Господ е създал един човек, трябва да има в него красота. Ти не можеш да не обичаш красивото. И от друга страна, вярно е и това, че което Бог е създал, е полезно. Ти не може да не обичаш полезното. Отвращението не е създадено от Бога. Някой човек ти каже някоя обидна дума и ти не можеш да го обичаш. Значи той се е облякъл в една дреха, която дреха ти не обичаш. Някой път господарите не обичат слугите си и се оплакват от тях. И слугите, като се събират, и те си говорят помежду си за господарите си. И едните, и другите правят това. Кое е онова, което човек не обича? Защо не обичаш слугата си? Защото, може би, той не е направил нещата така, както ти искаш. Но онова, което ти искаш, слугата ти да го направи, право ли е? Много пъти ти казваш: „Трябва да вярваш в това, което аз ти казвам.“ – Няма какво да вярват хората в твоите думи. Временно е онова, което ти говориш, но важно е онова, което ти говориш, истина ли е или не. А пък дали той е даровит, то е друг въпрос, това е тяхна работа. Истината не е нещо слабо, че да има нужда да я защитаваш. Ти казваш: „Трябва да се увериш, че онова, което аз говоря, е вярно.“ Това, което ти казваш, ако е вярно, тогава ти трябва да се ползуваш от него. Но ако ти сам не можеш да се ползуваш от него, това показва, че нямаш истинско разбиране. Някой казва: „Аз не мога да пея, но мога да те науча да пееш.“ Друг пък казва: „Аз не мога да свиря, но мога да те науча да свириш.“ – Това не може да бъде. Никога не може да научиш някого на това, което ти не знаеш. Той не знае да пее или свири, а казва, че той ще

научи другите да пеят или свирят. Това е невъзможно. И ако някой, когото ти учиш, се е научил, той се е научил, като сам е работил, той знае повече от тебе. Някой казва: „Аз не зная, но мога да ти предам теорията.“ Не се заблуждавайте. Друг казва: „Трябва да го набием, за да се научи.“ – Ако учението може да се научи чрез бой, тогава всички хора щяха да се научат.

Всички вие сте много претоварени. Всички хора са претоварени все с ненужни неща. Казвате: „Какво ще се прави в тази година? Какво ще се прави с тия деца? Нашата държава не е оправена и как ще се оправи? Зима иде, трябва да въглища, какво ще се прави?“ – Някой се оплаква, казва: „Аз ще умра. – Аз десет пъти съм умирах и пак съм възкръсвал.“ Той си представя, че умира. Писанието казва: „Ще възкръснеш“. Онзи пита, дали ще възкръсне? Там е сега знанието. Как ще възкръснеш, като не си умрял? Ти и да умреш, това е едно особено състояние на съзнанието, защото ти мислиш, че, като умреш, при смъртта ще загубиш своето съзнание. Изгубването на съзнанието е друго – това не значи изгубване на живота. Можеш да изгубиш условията, при които можеш да живееш. И можеш да имаш голо съзнание, че стараташ. Но твоето страдание е привидно. Човек може да се лиши от някакво благо: тялото, външните условия.

Сега всички хора имат желание да се запознаят с Истината. Какви ли не определения дават на истината. Някой казва, че истината е горчива. Никаква горчивина няма в Истината. – Това е едно друго заблуждение. Някой казва: „Ти носиш истината.“ Истината няма нужда да я носят. Друг казва: „Истината е непоносима.“ – Така не се говори. Истината няма нужда някой от вас да я носи.

Три неща има, по които вие може да познаете Бога – да Го познаете като Любов, като Мъдрост и като Истина. Това са трите начина. Това са дрехите, с които Бог е облечен. Вие, за да познаете любовта, трябва да имате знание. Любовта без знание е несъвместима с живота. Животът сам по себе си, без любов и без знание, е невъзможен. Онова същество, което обичаш, ти трябва не само да му създадеш условия, но никога не трябва да разваляш условията, при които то живее. Бог чрез Мъдростта създаде света, за да изяви Своята Любов. Ние, ако обичаме Бога, трябва да използваме разумно условията, при които живеем. Бог те е създал за музикант, а ти ставаш търговец. Бог те е създал за слуга, а ти отиваш да ставаш господар. Бог те е създал да станеш майка, а ти искаш да станеш баща. Всички искат да станат това, за което Господ не ги е създал. Сега всички искате да станете господари, но какво ще добиете с господарството? Чрез господаруването ще си навлечете една голяма беля. Понеже Господ е най-големият господар, и като намери, че малките господари не са постъпили, както трябва, тогава Той им дава някои нови уроци. Писанието казва: „Гордостта се ражда не в слугите, а в господарите.“ Господарят си представя, че има сила. А в какво седи неговата сила? – Че е много богат. Богатството не е сила, а условие. Утре ще дойде една малка болест, ще легнеш на кревата, паметта ти ще те остави и не ще можеш да помниш. Има такива болести, при които изгубваш знанието си. Ти, като изгубиш всичкото си богатство, вече нямаш сила. Значи сила е само това в човека, което не се губи. Любовта се проявява чрез знанието; но и знанието става причина да дойде любовта.

Силата иде чрез любовта. Ти не можеш да бъдеш силен човек, ако не любиш. Ти, ако искаш да станеш силен човек, трябва да обичаш; и ако не обичаш, ти си слаб човек. Освен това, за да обичаш, ти трябва да имаш мъдрост. Ако хората се разбираха, не биха живели така, както сега. Ако един човек те разбира, той ще ти свири, а ако не те разбира, няма да ти свири. Ако те обича, така ще те посрещне и така ще ти говори, че да си доволен.

Ти казваш за някого: „Трябва да го насоля по всичките правила.“ И добавяш: „Аз го насолех.“ Но солта не дава живот, солта запазва някои работи, консервира ги. Христос казва: „Солта ако обезсолее, с какво ще се соли?“ Какво означават тези думи? Ако твоето сърце престане да обича, то се е обезсолило. Ако твоят ум престане да обича Божиите работи, ти си обезсолен. Любовта ще ти даде тази сила. Божията мъдрост, като я приемеш, ще ти даде условия за силата.

Представете си, че не знаете какво нещо е сладчина. Бог ви е дал едно чувство, един орган на вкуса, чрез който може да узнаете сладчината моментално. Един професор може да ви изпита какво нещо е сладчина. Втори професор, трети, четвърти професор, но вие казвате: „Тъмно ми е, не мога да разбера какво нещо е!“ Казвам: За да разберете сладчината, нужни са само няколко секунди – като близнеш, ще разбереш. Тогава това, което не могат да ви обяснят професорите, вие ще познаете и ще кажете: „Научих се какво нещо е сладчината.“ Като слушате 20 години, нищо няма да разберете, а ако близнете – веднага ще научите. И 20 години да ви разправам, защо Господ е създал така света, няма да научите, но ако близнете от мъдростта, ще научите това.

Болестите някои ги лекуват алеопатически, а други лекуват хомеопатически, т. е. с малки дози. Алеопатическите лекове често са горчиви, а хомеопатическите отвън са сладки. Понеже децата бягат от горчивите лекарства, лекарите са се ухитрили и приготвяват лекарства отвън покрити със сладчина, но отпосле са горчиви. Да кажем, че вие се радвате на спечелените 100 000 лева. На какво се радвате? Кое е онова, което ви причинява радост? Какво могат да ви донесат 100 000 лева? 100 000 лева могат да ви донесат голяма пакост. Ако ги носите като злато, може да ви претрепят някъде. Ако имате 100 000 лева и около вас се съберат хора, които нямат пари, те ще почнат да ви мамят, да ви лъжат. И вие няма да знаете истината. Вие, значи, се радвате на това, което може да ви причини страдание.

Сега, като ви говоря, някой от вас, като не разбира, ще каже: „Какво трябва да правим?“ – Онзи, който носи кирливи, нечисти дрехи, трябва да ги съблече; после трябва да отиде на баня, да се умие и после да се облече със съвършено нови дрехи, а за старите да не мисли.

Има някои ваши възгледи, за които казвам: Съблечете ги и ги хвърлете. Не само това, но ще отидете в банята да се умиете по всички правила. Но не със сапун, а без сапун, защото сапунът, освен че не измива, но забърква работите. Сапунът много пъти запушва човешките пори. При това този сапун, който вие употребявате, е направен от вещества, които не хармонират с човешкото тяло. Има известни сапуни – аз някой път гледам, имат една особена, отвратителна миризма, която се предава и на дрехите, прани с такъв сапун; два-три дена тези дрехи миришат. Опери дрехите с чиста вода! Ако някоя вода

не може да изпере дрехите, то тя има някои примеси. Има вода, с която не може да се измие нечистото. Не вземам това като правило. Ти казваш: „Аз имам вяра.“ – Каква вяра имаш? Вяра имаш, но те боли коремът. Вяра имаш, но стомахът ти не работи. Каква е тази вяра? Някой казва, че е болен. Болестта не е нищо друго, освен едно изобилие. Значи дадено ти е едно изобилие, което носиш. И всички тези болезнени състояния се дължат на капилярните съдове в човешкия организъм. Някой казва, че е бил неврастеник. Неврастенията показва, че през нервите му тече повече електричество и тази нервна система от много работа се е раздрусала. Той трябва малко да завърти крана, за да не е неврастеник. Нали има модерни души, там има два винта. Единият винт за топла вода, другият за студена. Ако ти отвориш само врялата вода, този душ ще те изгори, а ако отвориш само студената вода, ще изстинеш. Ти ще отвориш и топлия, и студения душ и ще туриш ръката си, за да направиш водата приятна. Човек има два ключа: студената вода е това, което слиза от главата, а ключът на симпатичната нервна система пуца топла вода. Ти си станал неврастеник – много студена вода си пуснал; малко ще постегнеш крана със студената вода и ще отвориш ключа на симпатичната нервна система – на топлата вода. Имаш много знание, а малко любов, студен си станал. Неврастеник си, ще затвориш ключа на чрезмерните човешки знания и ще отвориш ключа на любовта. А станеш ли много горещ, ще пуснеш от студената вода. Така че любовта и знанието трябва да се съединят, да се образува едно приятно съчетание.

Ти се уплашиш, че те боли ръката. Това показва, че в дадения случай тя приема повече сила, а по-малко са

възможностите тази сила да се проявява. Имаш ревматизъм – завърти малко ключа на топлата вода, трябва ти повече любов. Любовта лекува всички болести, но трябва да знаете как да я употребите. Човек, който иска, може да се лекува с любовта, може да я опита. Заболи те рамото, ще опиташ любовта. Рамото ти казва: „Много работа съм ти вършил, но ти никога не си ме погледнал и помилвал.“ Ти ще погладиш и помилваш рамото. После, боли те кракът. Никога не си го милвал. Ще помилваш крака си. Ако ти погладиш крака си и не ти минава, това показва, че не обичаш крака си. И обратно – ще милваш крака си дотогава, докато той почне да ти служи и при това състояние ще се разширят капилярните съдове. Някой път ти казваш: „Направих опит.“ – Но утре пак те заболи някъде. Това показва, че не си направил опита, както трябва. Бях веднъж при един евангелист. Заболя го зъба. Той нямаше лекарство. Беше 10 часа вечерта, всички аптеки бяха затворени. Казах му: Нали в Евангелието е писано, че когато те заболи някое място, да го намажеш с дървено масло и да идеш при презвитера да се помолиш. Казах му, какъв смисъл има онова, което е писано, ако не се приложи. Че ти 20 години вървиш по пътя на Христа, призови Го да ти помогне. И ако не те излекува Христос, значи ти не Го познаваш. Ако те излекува, познаваш Го. Казано е: „Това е живот вечен, да позная Тебе, Единнаго, Истиннаго Бога и Господа Исуса Христа, Когото си изпратил.“ Ако ти познаваш Христа, душата ти ще бъде пълна с любов и няма да те занимават малките работи.

Един евангелски проповедник проповядвал веднъж, че човек не трябва да се обезсърчава, че трябва да има

самообладание; че всичко, което иде от Бога, е за добро. Той слязъл от катедрата, защото му съобщили, че баща му умрял, и се разплакал. Но после му казали, че някой друг е умрял, а не баща му. Защо е плакал той?

Бащата не умира, той е отишъл на визита – Господ го вика. Отишъл при баща си, в дома си. А вие казвате: „Баща ми умря.“ – Не е права тази идея. Ако вашият баща умира, вие не сте на правия път. Ако брат ви, сестра ви умират, ако вашата вяра се губи – вие не сте на правия път. Ако вие не може да се самовладеете, вие не сте на правия път. Мислите си: „Баща ми умря и аз ще умра.“ Не сте на правия път. Може да кажете: „Ще мине през училището на смъртта.“ Това е друг въпрос.

Христос казва: „Имам власт да положа душата си и имам власт да я взема пак.“ Той казва на друго място: „Съборете този храм и аз в три деня ще го създам отново.“ Това показва сила, знание. Евреите му казали: „Ти на колоко си години? Нямах още 35, а този храм е съграден за 45 години.“ Някои казват: „Научи ни, Учителю.“ – За да ви науча, трябва да ме слушате. А знаете ли, че аз не съм намерил хора, които да ме слушат. Някой казва за някого: „Звездите му помагат.“ Или казва: „Въздухът му помага.“ Въздухът е едно условие, звездите са друго условие, но те не помагат.

За някого казват, че е Венерин тип. Кривият тип на любовта, той е Венерин тип, той не знае как да люби. Венериният тип по някой път си позволява нередни неща. Ще си съставите едно ясно понятие за онова истинско проявление на Божествената Любов. Това е най-хубавото състояние вътре. Любовта те облича. Ако ти опиташ Божествената Любов, ще разрешиш всичките

мъчнотии, това, което те мъчи. И животът ще има за тебе друг смисъл. Човекът на любовта не се бои. Човекът, който има любов, той не се бои нито от смъртта, нито от тъмнината, нито от болестите, нито от сиромашията – не се бои от нищо! И онзи, с когото ходи любовта, той не може да бъде болен. Някой декламира из Шекспира или декламира от някой друг автор, но това, което той декламира, не е негово. Той го е взел оттук-оттам. Някой проповедник цяла седмица чете, събира оттук, оттам и сглобява проповед. Стойността на една проповед се вижда, ако се приложи в живота, да се види какво може да донесе. Така и Славейков е казал: „Парице, парице, всесилна царице, с тебе в рая, без тебе – в ада.“ Хубаво. „Парице, парице, всесилна царице.“ Ако това беше вярно, тогава всички богати хора трябва да бъдат все в рая, а пък Писанието казва, че богатият човек не може да влезе в Царството Божие. Какво е разбирал Славейков под думата пари? Ако парите се разбират по отношение на Божията Мъдрост, тогава – да. Но ако се вземат в буквален смисъл думите. „Парите, парице, всесилна царице – с тебе в рая, без тебе – в ада“, тогава тези думи нямат смисъл.

Ти можеш да кажеш: любов, мъдрост, но любовта и мъдростта не идват с казване. Ти отиваш при някого, усмихнеш му се сладко, той седи и не се мърда. Ти гледаш, че младата мома е весела и засмяна, но като приближиш, тя си изменя погледа. Ако ти си любезен, усмихваш се и казваш: „Много студено се отнесе.“ Защо се е отнесла студено? Понеже вие винаги изхождате от себе си, от известни ваши състояния, които не са ваши. Вие всякога сте заинтересовани. Например имате пари,

вложени в банката. Интересувате се от банката, но от обич към банката ли? Утре извадите парите от банката и казвате: „Пет пари не давам за банката.“ Този не е начинът за намиране на истината. Изучавате някоя наука, но сте заинтересовани. Учите френология, но сте заинтересовани. Учите хиромантия, но сте заинтересовани. Така не се учи. Най-първо Бог, като е създал света, той вложил любовта в сърцето на човека, вложил мъдростта в неговия ум и вложил истината в неговата воля. Те са три сили, които Той е турил в него. Докато вие в сърцето си вървите по пътя на Истината, може да постигнете всичко. Това е пътят, по който трябва да върви човек. Това е новият път. Някой казва: „За да тръгне човек по новия път, трябва да се отрече от себе си. Трябва да напусне жена си, децата си.“ Ти може да напуснеш жена си и пак да бъдеш стария човек, нищо повече. Например ти ще напуснеш една жена, но ще вземеш друга жена. Ти ще напуснеш българските пари, но като отидеш в Англия, други пари ще имаш. Това не е самоотричане, това е криво разбиране. За да имате знание, трябва да имате любов; за да се прояви любовта, трябва да имате знание. А за да се прояви знанието, трябва да имате любов, трябва да имате знание – те са две неща свързани. Те са като онези, положителните и отрицателните величини. Мислите в душата си какво ли не. Влезе в душата ви едно изопачено чувство. Как според вас трябва да се обича човек? Пишете върху темата: „Истински метод за обичане.“ Развийте темата тези от вас, които могат. Имате известна опитност, напишете въз основа на тази опитност. Ще накараме някой от вас да направи опит с любовта не само теоретически.

Като ви говоря, някой от вас може да каже: „Каква е крайната цел на Учителя? Какво иска да ни каже той?“ – Две неща искам да ви кажа. Да не туряте никакъв горчив примес във вашата любов. И да не туряте никакъв горчив примес във вашето знание! Не изопачено знание, не да мислите това, което не е.

Казвате: „Той не ме обича.“ Че и вие досега не сте го обичали. Човек, който веднъж е обичал, той не може лесно да се промени. Той е вече човек и половина. Човек и половина е този, който обича. Някои учат любовта на миналото. Вие учите още любовта на миналото.

Човек, който е обичал веднъж, той винаги ще обича. Той е готов винаги за услуга. Той не мисли вече за себе си. Той има всичкото богатство в света. Той е щедър, той е като онзи извор, който тече. Той не мисли как да мине животът му, не мисли какво ще стане с него. Занимават го съвсем други въпроси. А пък дотогава, докато мислите какво ще стане с вас, ще трябва да пестите за стари години, че има старини, това, онова – вие не обичате. Нямам нищо против това, но това не е разбираше за Бога.

Ние сега мислим как да уредим живота си. Всички, които са уреждали живота си, все са на почетно място някъде. Но да оставим това сега. Ще ви приведа един пример: Един отишъл да вземе пари от един банкер. Банкерът му чете нотации: „Ти трябва да бъдеш честен, трябва да се отнасяш добре. На този морал се изгражда човешкия живот.“ После му дал три полици. „Трябва да бъдеш честен“. Чете му морал дълго време и онзи подписва полицата, дава гаранция и излиза. И си казва: „Голям морал ми чете.“

Аз не искам да ви чета морал, но ви казвам така: Парите, които Бог ви дава, не ги харчете безразборно. Харчете ги на място. Най-първо, вземете си хубави дрехи, първокласни, едни хубави обуца, една хубава шапка, всичко хубаво; веднага с тези пари си направете една хубава, порядъчна къща, вземете си едно хубаво легло, употребете на място парите. Ако богатството ти не може да стане проводник на Божията Любов, тогава това богатство няма смисъл за тебе. Ако с богатството, което Бог ти е дал, не можеш да си направиш приятели, вървиш пак по крив път. Това е един метод.

При един банкер в Америка отишла комисия от благородни дами за помощ – за благотворителни цели. Той дал една малка сума. После отишла при него една млада мома, която така го погледнала, и банкерът казал: „Какво обичате? На ваше разположение съм.“ Какво употребила тя? Тя изявила любовта в погледа си. Тя искала да му каже: „Аз вярвам, че в твоята душа се крие нещо велико, хубаво и аз те познавам. В тебе има нещо хубаво, но хората не те познават.“ Това е говорил гласът на момата. И банкерът веднага отворил касата.

Ако хората питат за вас кои сте, ще отговорите, че още не сте на пътя, по който бихте искали да бъдете. Казвате: „Човек трябва да бъде много скромен.“ Аз съм за скромността. Аз съм за милосърдието, за смирението и молитвата. За моя живот има смисъл само в милосърдието, в смирението и в молитвата. Единствените неща, на които съм се спрял, са: милосърдие, смирение, молитва. Милосърдието е закон на Любовта. Смирението е закон на знанието, на Мъдростта, а молитвата – на Истината. Ти чрез молитвата ще се научиш да влезеш в об-

щение с Бога. Да се разговаряш с Бога. Ако ти на своя баща не можеш да говориш, не можеш да се развиваш правилно. Всяка вечер ще говориш по телефона с Бога. С любов ще Му говориш, ще Му благодариш, че те е изпратил на земята. Ще кажеш: „Господи, много добре си направил всичко!“ – Ти казваш: „Как да се молим?“ – Че какъв учен човек си ти? На хората държиш лекции, а не можеш да се молиш на Баща си. Под думата молитва разбирам следното: Това е истинското положение, при което човек може да се научи да говори. То е един вътрешен подтик, една вътрешна необходимост. Когато никакъв метод вече не помага, когато човек е употребил всички средства и не може да си помогне, тогава ще дойде до онова уединение на душата, когато нещо от дълбочините ти се повдига нагоре, към Бога. Когато сме отивали при Бога, не сме били разочаровани, не е било време, когато Той да не ни е слушал. Когато Той говори в мене, трябва да съм послушен, да изпълня Неговата заповед! С други думи, ако върша волята Му, молитвата ми всякога ще има благоприятен резултат. А ако не върша волята Му, молитвата ми няма да бъде послушана.

Христос нямаше болести, нямаше нужда от болници. Той казваше, че, като носеше своите теготи, взе и нашите теготи. Христос показва един път – път на цялото човечество. Не само да носим страданието като един товар, не и да се обезсмисля всичко, но да виждаме във всичките страдания една красива страна. Според мене герои са само онези, които носят с радост страданията си. Като носим страданието, ние сме герои и в това геройство да знаем какво голямо благо носят страданията

не само за нас, но и за цялото човечество. Страданието на Христа донесе големи блага на цялото човечество. Ако всички светии не бяха пострадали, ние нямаше да бъдем сега в осветлен път. Това са те, които светят по пътя, по който ходим.

Ще ви кажа една сладка дума: като вземете пари на заем, да бъдете точни, на падежа да си платите парите. По банкерски това е право. Трябва да бъдете точни, на време да дадете път на Любовта. Да дадете път на нея, да дадете път на знанието, да дадете път на истината. Да работите върху тях. Човек да им отвори път, да стане проводник, да стане съработник на Божията Любов, на Божията Мъдрост, на Божията Истина. Сега това е предназначението ни. Всичко друго, което можете да имате в света, без това вътрешно познание ще се разтопи, ще се разсипе. Един ден, като остарееете, ще изгубите вашата младост.

Наскоро ми разправяше една учителка: като я пенсионирали, тя не могла да се побере в кожата си. Била е някъде учителка, сега не може да учи никого. Тогава заприличала на героя от онзи пример, с който ще завърши лекцията. Един турски кадия – съдия, работил 30 години и най-после го уволнили от съдийството. Той не могъл да се побере в себе си. Мъчно му било, че не може да съди никого. Но трябва да се заповядва! Взел той 40 стомни и ги напълнил с вода, турил ги при една джамия. Дойде някой и той му казва: „Вземи тази стомна.“ И всеки взема ибрика, а той му показва кой да вземе. Така имал възможност пак да заповядва. Така прекарал последните дни на живота си. И ако завършите като окултни ученици, като този кадия, който показва коя стомна

да вземе пътникът, това е изгубена работа. Ако аз бях на мястото на този кадия, щях да направя следното: щях да напълня една стомна с вода и тогава щях да търся онези хора, които са ожаднели, ще им дам по една чаша вода и ще кажа: Както аз давам, така и вие, като дойдат някои хора при вас, да им давате.

Едно нещо сега искам от вас. То е следното: Да бъдете един отличен образ на Божията Любов. Не отвън да я хванете, но вие да сте вътре един образ на Божията Любов. И в себе си да сте доволни, че можете да бъдете неин носител, проводник на Божията Любов. И няма нищо по-хубаво от това! Единственото нещо, което трябва да остане във вас, е това. Като забравите другото, да остане това, а именно: да бъдете един отличен образ на Любовта. Сега може да стане въпрос какъв образ. След като правите усилие в това направление цяла една година, елате при мен пак. След една година пак ще ви събера и пак ще ви говоря какъв образ може да бъдете. И ако не научите след една година, ще ви кажа: След още една година пак ще ви събера. После – още една година. И най-после вие ще заминете за другия свят. И като се върнете, пак ще ви кажа да учите, да бъдете образ на Любовта. И на другия свят, и на този свят, дето и да сте, да бъдете образ на Божията Любов. Да бъдете образ на Божията любов не като другите. Всеки един от вас трябва да бъде един специфичен образ, да не си приличате. Ни най-малко да не си приличате. Трябва да има едно голямо разнообразие, да не си приличате един на друг. Като не си приличате, да се допълвате, да се приложи законът на допълнението. Ще се съедините в едно цяло и като съберете всичките части на едно място и

като дойде Бог при вас, Той ще даде това, което липсва. Това е работа само на Бога. И Той, като дойде, ще разберете дълбокия вътрешен смисъл на живота, защо светът е създаден по този начин.

„Добрата молитва“

2 лекция от Учителя,
държана на 3 октомври 1934 г., София – Изгрев.

ПО НОВ НАЧИН

„Добрата молитва“

(Учителя чете заглавието на разработената тема: „Истинските методи за обичането.“)

Мислете върху обичта. (Една буболечка кацна върху листовите с темите.) И тази буболечка разрешава въпроса на обичта.

(Един брат прочете няколко листа от темата „Истинските методи за обичането.“)

Трябва разсъждаване. Вие вървите все по стария начин на разсъждаване. По този начин ще получите стари изводи. Например казвате, че няма Бог. Това е стар метод. Съществува едно правило, че не можете да отречете това, което съществува, а пък щом съществува, няма какво да го доказвате. За да изследвате един предмет, който е близо, ще употребите един метод, ще го смалите, а пък ако е много далече, ще трябва да го увеличите.

Най-първо, съществува ли обич в света? Тя сама се доказва. Има методи за използване на светлината. В какво количество можете да я възприемете. Ако приемете с очите си повече светлина, отколкото трябва, това може да ви причини известни пертурбации в нервната система, защото очите не са приспособени за силната светлина.

Пишете сега върху темата: „Новият начин на мислене“. Новият начин на мислене е, че ние трябва да

любим. Но тук самият израз трябва да се поправи. Самата дума „трябва“ е вече стар израз. При новия начин думата „трябва“ трябва да се замени с друга дума. Може да се замени с думата „да“ или направо да се каже: „Люби.“ От тези три изрази: трябва да любим, да любим и люби, кой от тези три изрази ще произведе резултат? Естествено: люби.

Човек със старото мислене мисли, че трябва да обича, но същевременно съзнанието му е раздвоено и казва: „Не може да се обича.“ Раздвоено е съзнанието му. Не може да накараш един човек да обича това, което е противно на неговото естество.

Сегашните учени казват: положително и отрицателно електричество. Това нищо не значи. Аз разглеждам така този въпрос: Има електричество механическо, органическо и психическо. По какво се отличават те? Механическото електричество върви по права линия. Органическото върви по крива линия, а психическото върви спирално. Щом впрегнете една психическа енергия на работа, понеже тя съдържа в себе си механическият процес, то винаги електричеството иска да се освободи от този кръг на движение и търси правата линия. Щом електричеството не иска да върви по кривата линия, то ще върви по механическия път, той е най-лесният път. По някой път започвате с най-възвишеното, с психическото. Една мисъл, за да може да се организира, трябва да бъде силна. Неорганизираната мисъл е слаба. Тя е силна отвън, но отвътре е слаба и не може да се издържа. Старото мислене се отличава със следното: Когато човек мисли по старому, той се безпокои. Там, дето има безпокойство, там е старото мислене, а пък

там, дето няма безпокойство, а има светлина, там е новото мислене. Да кажем, че мислиш за богатство и се безпокоиш. Например безпокои те това, че не си богат. Тогава ти вървиш по стария начин на мислене. Когато не се безпокоиш, ти вървиш по новия начин на мислене. Християнин си и, ако се безпокоиш, ти вървиш по стария начин. Всякога, когато имаш безпокойство, това е един стар начин. Или нямаш търпение и казваш: „Трябва да бъда търпелив!“ По какво се отличава търпението? Някой ти казва една дума и ти не си премълчиш и отговориш. Ти му отговориш, но със своя отговор усещаш едно безпокойство в себе си. Това показва, че вървиш по стария закон. А пък щом отговориш и усещаш спокойствие, това показва, че си постъпил по новия начин на мислене. Не отговаряй на глупавия според глупостта му. Отговаряй на глупавия разумно, за да познае той, че е глупав. Аз не искам да цитирам. Не отговаряй на безумния според безумието му. Изразът: „Отговаряй на безумния според безумието му и на умния според ума му“ – това съждение според мене е старо. Не вземай ролята на глупавия значи, не му отговаряй със същата негова мярка. Той се занимава с известни глупави въпроси. Няма защо да разискваш глупавите въпроси, каквито той разисква. Например някой пита: „Не може ли светът да се създаде без грях?“ – Как ще го обясните? Вие говорите за развитие. Вземам един топ от 100 метра плат и го развивам. След като сме го развили, станало ли е това платно по-учено? Развито е платното, не е станало по-учено ни най-малко. И като го навия, това платно станало ли е по-просто? – Не. Вие казвате: „Човек трябва да се развие.“ Трябва да разберете смисъла на

думата развитие. Думата развитие сама по себе си няма сила. Ти казваш: „Трябва да се развия, да стана умен.“ Но като ставаш по-умен, ставаш по-лош в някой случай. Или казваш: „Аз трябва да уредя живота си, да стана учен човек.“ Но като станеш адвокат, ще бъдеш грешен отвътре, а отвън праведен. Като станеш християнин и научиш Библията на пръсти, ти ще правиш повече грехове, отколкото по-рано. Ще направиш едно прегрешение и ще намериш един стих да се оправдаеш. Дали ще можеш да се оправдаеш, то е друг въпрос. И когато се оправдаваш, и когато не се оправдаваш, то и двете неща спадат към една и съща категория. Нито, когато човек се осъжда, е лошо, нито, когато човек се оправдава, е добре.

Щом някой казва: „Не искам да ям“, аз подразбирам, че е ял. Някой казва: „Искам да ям“, аз подразбирам, че не е ял.

Най-първото е да мислите. Ако не мислите, въпросът е свършен, но и в мисълта може да направите една погрешка. Сега в какво седи погрешката? Не се доближавайте до огъня, не си туряйте пръстите в огъня, нищо повече. Това е едно от правилата. Стойте далече от огъня. Двама души не могат да живеят заедно по единствената причина, че са много близо. Ако вие бяхте разхвърляни по цяла България, ако бяхте разхвърляни по четирите краища на България и ако ви се говореше по радиото, не щеше да има помежду вас никакъв спор. Но понеже сте събрани тук, както сте, то има всички условия за противоречия. Макар да има недоволство, но не го изказвате. А пък онези, които са доволни, тяхното доволство седи на косъм и утре може да се развали. После, когато се говори, трябва да се изхвърли личният еле-

мент. Ние, ние, ние, аз, аз, аз. Турете малко настрани тези думи „аз“, „ние“. Турете настрана и следните прилагателни: „отличен човек“, „много добър“, „като него няма“. Това е мода, украшение. Това са панделки, но защо ви са панделки. Да кажем, че вие мислите по въпроса, дали сте добри или лоши, и не знаете какво да си отговорите. Какво подразбирате под израза, че сте добър или лош? Казвате: „Аз съм много добър човек.“ Претегляте, тежиш 50 килограма. Казваш: „Станал съм лош.“ Пак те претегля, тежиш пак 50 килограма. Ти искаш да изтъкнеш, че нещо е дошло в тебе.

Ти сънуваш, че насън си убил, и казваш: „Аз съм убиец, убих един човек насън.“ – Как го уби на сън? Има някои неща, които не са реални. Говориш някой път за добродетели, които съществуват само насън. Казваш: Това съм направил, онова съм направил. И после казваш: „Не съм го направил.“

Сега всички, които сте в училището, искате да се измените, казвате, че трябва да се измените. Хубаво, в какво седи понятието Бог – в това, което се изменя ли, или в това, което не се изменя. Вие имате една философия, че трябва да се измените. Тогава по кой път вървите? Ти ще кажеш: „Аз съм невежа.“ Но невежеството е едно изменение. Казваш: „Станал съм много учен.“ – Пак си се изменил. Станал си невежа, понеже си занемарил свещените книги, занемарил си четенето им. И после си възстановил първоначалното, значи премахнал си невежеството. Ти казваш: „Станал съм учен човек.“ Не говориш истината. Ти си възстановил твоето нормално състояние. Няма да кажеш, че си станал учен човек, но ще кажеш: „Освободих се от невежеството, ос-

вободих се от мързела, който имах.“ За някого се казва: „Много учен станал, четири факултета свършил.“ Никакви четири факултета не е свършил. Казват за някого: „Той е създал нова теория за сътворението на света.“ Един учен напоследък твърди, че един атом първоначално се пръснал и образувал Вселената.

Казвате: „Да обичаш, както Бог обича.“ Имате ли понятие как Бог обича? Ти като говориш, че обичаш, както Бог обича, имаш ли понятие как Бог обича. Аз казвам: Да греем като слънцето. Имаме един пример. Ако кажа на хората: Така да греее – като Слънцето. Виждаме Слънцето, имаме вече за Слънцето едно понятие.

Или казвате: „Ние не сме толкова добри, ние сме останали много назад.“ Това е стар начин на мислене. Друг пък казва: „Еди-кой си народ е станал по-културен.“ Това е стар начин на мислене. Нима римляните, германците, англичаните, шведите, египтяните, асирийците, евреите не бяха културни? Ние, съвременните народи, в какво седим по-високо от миналите култури? Сега въпросът е: Кои християни бяха по-добри? Първите християни ли или сегашните? Като мислим по старому, ще кажем, че първите християни бяха по-добри и логически го доказват така: Първите плодове, които узряват, са най-хубавите, а пък последните не са толкова добри. Казват: Сегашните християни са последните плодове. Те не могат да узреят, както трябва. Това е старото мислене, те правят една погрешка. Във физическия свят са прави, за физическия свят заключението е много право. Но тази аналогия не издържа. В духовния свят законите са съвсем други. Някои говорят за известни положения, за известен морал.

Сега искам да мислите. Един държи реч и един от слушателите казва: „Речта беше толкова хубава, че аз плаках.“ – Друг слушател казва: „Речта беше толкова лоша, че никак не можа да ме заинтересува.“ – Нито едното, нито другото е вярно. Ако си плакал, ти си плакал за себе си. Не те е накарала речта да плачеш, но ти имаш някоя причина в себе си.

Там, дето има закон, там има старо мислене. Там, дето има скърби и страдания, там има закон. Там, дето има смущение, там има закон. Там, дето има недоразбиране на някои работи, там има закон. Да се освободиш от условията на закона, то не е така лесна работа. Жената може да се освободи от клещите на закона само при смъртта на мъжа. И мъжът може да се освободи от клещите на закона при смъртта на жената. Вие, като питате човек трябва ли да се жени или не, имате в ума си една съвсем стара идея. Питате: „Трябва ли човек да се жени?“ Аз сега не осъждам женитбата. Някой казва: „Трябва ли да стана слуга или не?“ – Щом станеш слуга, ти имаш вече известен договор с господаря си за една година. Ти си слуга, господарят казва: „Ти това ще свършиш.“ Слугата пък казва: „Аз искам толкова да ми платиш.“ За една година ти си жена на този господар. Господарят е мъжът, слугата е жената. Дойде краят на годината и, ако можеш да издържиш, ще бъдеш жена, а пък ако не можеш, ще излезеш от този господар. Някои жени казват: „Не мога да търпя мъжа си, нямам сили да го търпя!“ Някои мъже казват: „Нямам сили да търпя жена си, тя се натрапва.“ Питам: Слугата трябва ли да се върти постоянно около господаря си? – Не. На нивата ще работи, а пък сегиз-тогиз ще идва при господаря си.

Слугата няма да се занимава с господаря си къде ходи той; слугата да гледа да изпълни честно длъжността си. Този порядък на нещата, сегашният, дали хората трябва да се женят или не, този въпрос абсолютно не ме интересува, понеже той спада към един свят на безпорядък и безправие.

Вие казвате: „А ние, които се оженихме?“ – Много хубаво направихте, че се оженихте, но не за „една година“. Като умрете, вие и жена ви, ще бъдете свободни. Жена ви и вие ще умрете и ще се освободите. Господ, за да отучи хората от един лош навик, туря в действие смъртта. Толкова дебелоглави бяха хората, че не можаха да разберат истината и затова се внесе смъртта в живота им. Дебелоглави са хората, не слушат и Бог внесе смъртта. Тя разрешава въпроса. Бог казва на мъжа: „Тази жена не ти трябва.“ Той казва: „Без нея не мога.“ Хубаво и, като я вземе, след това смъртта дойде и тя плаче за него. Всеки мъж, като умре, става ангел за жената. А по някой път жената казва: „Много добре стана, че той си замина.“ Че ако той е ходил с други жени, по-добре стана, че Господ го взе. Я вижте сините петна на тялото ѝ. Няма жена, която да не е правила престъпления, на сън е прегръщала някой мъж. Насън прегръща и мъжът някоя чужда жена. Това, което насън става, и в действителния живот става. Това, което в действителния живот става, и насън става. Моите разсъждения са такива. Един човек беше вегетарианец 19 години и веднъж насън ял кокошка. Събудил се и почнал да плюе. Той казва: „Чудя се на ума си, как ядох насън кокошка.“ Тогава и в действителния живот можеш да ядеш кокошка. Това показва силата на известни навици, които сме придобили. Те имат някой

път надмощие над нашата воля. Аз гледам някой път как се натрапват някои мисли. Една мисъл ти се натрапи като муха; отпъдиш я, тя пак се натрапи. Защо те преследва тази мисъл? Седиш и мислиш: „Дали моето дете е живо? Дали син ми ще свърши училището или не?“ Натрапва ти се тази мисъл. Защо ти се натрапва мисълта, дали ще свърши детето ти училище или не? Че ти си заинтересован материално и не можеш да решиш правилно въпроса. Син ти може да свърши, но дали син ти ще донесе това, което ти очакваш, то е друг въпрос. Някой казва: „Аз съм верующ.“

Никога не мога да ви покажа как трябва да живее-те. Някой може да каже: „Дайте ми един метод за любовта.“ Аз ще му кажа: Тръгни след мене, цял ден ще вървиш и ще научиш метода, и каквото правя аз, и ти го прави. Ако ти харесва, прави го; ако не ти харесва, не го прави. Някой казва: „Ние трябва да обичаме, както Бог обича.“ Тогава аз ще тръгна подир Бога и каквото прави Той, и аз ще го правя. Ще внимавам какво прави Господ. Вие не смееете да отидете при един свят човек. Казвате: „Той е един свят човек, при него човек не може да се допре, като него друг няма.“ – Аз разбирам следното: Вие не искате да живеете като него. Казвате: „Той е много свят човек.“ С това си туряте една преграда, понеже не искате да живеете в неговата святост. Вие го виждате облечен в много прости дрехи, не като някой цар, на главата си няма корона. Доброто в света седи в това: като възприемеш доброто, то трябва да внесе един нов елемент в тебе. Доброто поддържа мира. Това, което поддържа мира в човека, то е добро. Това, което отнема доброто на човека, то е зло. Така седи истината. Това,

което поддържа топлината на човека, това, което поддържа мекотата на характера му, това, което поддържа неговата светла мисъл – това е любовта.

За да обичаш, трябва да имаш топлина. Тя е най-приятната топлина. После трябва да имаш тази приятна мекота, трябва да имаш и красота. Това е любовта. Това са три неща, които вървят заедно. Топлина, мекота и красота – това е любовта. Тя върви с тези три неща. Ще си пипнеш кожата и ще видиш, че имаш приятна топлина. Да не е много суха кожата и да не е много влажна. Има една мекота, която е приятна.

Сега практическо приложение. Любовта трябва да бъде един метод за лекуване. Вие трябва да разберете любовта като един метод за лекуване във вашия живот. Имате едно кораво чувство, неразположен сте, гледате мрачно, песимист сте – приложете любовта като един метод за промяна на вашето състояние; във вашата нервна система липсва нещо. На онзи, гладния човек, какво ще му кажеш? – Ще му кажеш: „Липсва ти нещо.“ – Дай му да яде и, като яде, той ще се задоволи. Дай му подходяща храна за душата. Питаш: „Как ще ям.“ Вие не мислите как ще ядете. Турците казват: „Който много знае, той тегли.“ Някой път наблюдавам, след като ви говоря, вие казвате: „Това не се отнася до мене. Искам нещо ново да дойде.“ – Какво е това ново? – Да дойде Христовата Любов. – И чакате тая любов. По кой начин ще дойде Христовата Любов? Христос чакаше ли Баща Му да дойде от някъде? Той казва: „Аз живея в Отца и Отец ми живее в Мене; и изпълнявам Неговата воля.“ Че ако вие чакате Христа отвън, вие нямате понятие за Христа. Вие ще кажете: „Аз съм в Христа и Христос е в мене.“ Нищо повече!

Една сестра ми разправи следното: „Срещнах се с един съботянин, който започна по старому, попита ме: „Имаш ли духът?“ – Аз казах: – „Не знай дали имам.“ – Попита ме: „Разбираш ли Писанието?“ Казах му: „Чела съм малко.“ – „Съботата пазиш ли?“

Ето какво представлява съботата: шест деня като се занимавал Бог със света и с хората и видял колко лоши са хората, в седмия ден си починал от всички човешки неразбории. Ти, за да имаш един съботен ден, трябва да се освободиш от всички неразбории в света. От жена си, от децата си, от професията си, от потеклото си и да бъдеш такъв, какъвто си, да се вгълбиш, да обърнеш погледа си към Бога и този ден да бъде посветен на доброто. Човек да си почине в мисли за Бога.

Любовта трябва да я изучавате в душата си. Тя не е нещо, което може да разберете с ума си. Вие се приближавате до някой човек, лъхне ви нещо, приятен ви е някой човек. Тази приятност се дължи на нещо. По някой пък, като се приближите, ви е неприятно. Аз ще ви дам едно сравнение. Представете си, че имате една чешма с желязна чучурка, имате друга чешма със златна чучурка, имате трета чешма със сребърна. Представете си, че през златния чучур тече мътна вода, а през железния тече чиста вода. Питам: Откъде ще пиете вода? – От железния чучур. Допуснете сега друго сравнение: Че през златния чучур тече чиста вода, както и от сребърния, и от железния. Откъде ще пиете? – От златния чучур. Не е външният чучур, който определя качеството на водата; важна е водата, но ако тази вода минава през златния чучур, още по-добре.

Та всяка една ваша мисъл може да бъде чучур за

една добродетел. В много случаи мисълта е проводник за една добродетел. Добродетелта седи по-високо, отколкото чучурът. Вие имате известна идея за тази добродетел. Тя е важното. А пък самата добродетел е носителка на нещо по-дълбоко. Нещо по-дълбоко има в нея. Тя носи живот, онзи, истинския живот, който търсите. Казвате: „Аз трябва да бъда добър“. Щом тази доброта влезе във вас и вие сте в съгласие с нея, тя ще внесе живот. Има нещо още по-дълбоко от живота, не искам да говоря за него сега. Не казвай: Добър или лош живот. Те са наши мисли, наши чувства – едно външно оцапване има. Има хора, които могат да ти направят пакост, без да искат. Някой ти каже нещо и после съжалява и казва: „Не трябваше да ти кажа тези думи.“ Например може да ти каже: „Много си праведен.“ То е една малка подигравка. Или ти казва: „Ти си много умен.“ В дадения случай как трябва да похвалите някой човек? Срещали ли сте досега праведни хора, които да са за всички образец, мярка? Праведен човек е онзи, който като срещнеш, урежда се онова, което те е безпокоило. Който и да е човек, като го срещнеш, и се уреждат много твои работи, аз такъв човек го считам праведен. Или имаш лошо разположение, вървиш с този, с онзи, четеш философски книги, но си все неразположен. Обаче срещнеш някой човек и лошото ти разположение се сменя и в тебе се заражда едно хубаво, красиво чувство. Казвам: Този човек е носител на любовта. Този човек разбира по-добре от вас любовта. Може да не знаете името на този човек, при когото се сменя вашето вътрешно отрицателно състояние, този човек е една Божествена мярка. Така трябва да разсъждавате. Вие сега търсите историята на

някой светия. Тези светии, за които е много писано, те не са за вас. Вие можете ли да бъдете приятел с един цар? Те са големите светии, те не са за вас. Големите светии са за хора много напреднали, а пък за вас трябва малки светии. Аз препоръчвам на всинца ви да се занимавате с малките светии, от първото посвещение.

Казаха ми: „Учителя го каза това иронически.“ – В мене няма ирония. На женитбата трябва да се даде един друг превод. На английски казват: *marriage*. На български казват: оженил се. Щом си се оженил, свършена е твоята работа. Трябва да вършееш сега житото. Писанието казва: „Първоначално направи Бог човека мъжки и женски пол по свой образ и подобие“. И не казва, че ги е оженил. Там се казва: „Това, което Бог е съчетал, човек да не го разлъчва“. Значи мъжът и жената ще вършат Неговата воля, а също значи, че има съчетание между душите. Та искам да отличавате Божествения ред на нещата от човешкия. Не го смесвайте с временния ред на нещата. Женитбата е едно временно уреждане. Оженил си се – ти си слуга или праведен ставаш на земята. То е същото положение. Или светия ставаш на земята. И то е същото положение. И силен ставаш – и то е същото положение. За някого казват: „Много учен човек е той.“ – Той не е още такъв, какъвто е бил. Далече е още той от онова, което аз го зная по-рано. За някого казват: „Той е много учен човек, четири факултета свършил.“ Аз казвам: Но той не е свършил дванадесет факултета, трябва му още осем факултета.

Сега някои идват при мене и ми казват: „Много съм неразположен.“ Казвам: В какво седи неразположението ти? Аз виждам в какво седи неразположението му.

Неразположението му седи в това, че той не е ял, както трябва. Той казва: „Дотегна ми да ям сух хляб.“ Или казва: „Дотегна ми да имам работа с прости хора.“ Или: „Дотегна ми да имам работа с невежи и груби хора, с несправедливи хора.“ Трябва да правите превод на нещата. Как ще преведете думите: „Оженил се?“ Дайте ми един превод, понеже не съм запознат с български. Житото, след като ожънете, вие го вършеете, а пък мъжа като ожените, вършее го жена му. Като го потупва малко, вършее го. Какво лошо има в това, че мъжът потупва малко жената? Казват: „Много хубаво бие тъпанът, на място удря.“ – Где седи сега лошото, че потупва някой жена си? Писанието казва: „Когато Бог обича, бие го.“ – Правете в себе си преводи, а не само да се занимавате с външния живот.

Целият „Изгрев“ е заприличал на едно вестникарско бюро. Някой казва: Представете си, еди-кой си брат се оженил, а е от специалния клас. Оженил се, хубаво, че всички хора, които Бог ги е създал, са все от специалния клас. Няма никой, който да не е от специалния клас.

Знаете ли защо се смея? Когато аз се смея, това е повръщане на това, което съм ял. Смея се, за да се освободя от нещо много неестествено. Когато разисквам тези въпроси, за мене е цяло мъчение.

Аз искам да ви освободя. Вие не може да влезете в Царството Божие, докато не искате да се освободите от стария порядък на нещата. Трябва да мислите по новия начин, а не по стария. Вие казвате: „Ще се оженим, ще имаме деца“ и прочие. Хубаво, но това е старо нещо, ти си го правил много пъти. Ти си го правил веднъж, дважд, много пъти, хиляди пъти си го правил. Мини сега на

нещо ново. Кое е сега новото? – Да не се жениш. В Русе имаше една млада мома между баптистите и методистите. Баща ѝ я изгонил. Един млад момък отиде да ѝ помага. Най-после беше заставен да се ожени за нея. Тя ни най-малко не уреди въпроса, както и той. Тя ако искаше да се ожени, да беше останала при баща си. Тази мома, която е напуснала баща си и дома си и е станала християнка, не трябваше да се жени. Или вие ще излезете от едно робство и ще влезете в друго. Окултисти, методисти, баптисти, това е все каша. Тези каши са хубави, но оставете ги. Без каши!

Вие ще кажете: „Ти не си бил в нашето положение.“ – Сега в какво седи вашето положение? Ако аз съм във вашето положение, лесно ще разреша въпроса. Ако баща ми е беден и един банкер го е оплел и баща ми има да му дава 100 000 лева и банкерът го дава под съд за лихвите, аз, която съм мома много красива, като отида при него, ще му запаля юргана от четирите страни и той ще почне да ми говори за любов. Аз ще му кажа: „Дълг има баща ми към тебе.“ Той ще каже: „Лесна работа.“ Той ще освободи бащата и след като освободи бащата, ще освободи и себе си. После ще заведе банкера при баща си и ще му кажа: „Ще слугуваш на баща ми.“ Аз ще чета първата лекция на този банкер. Има и други методи за разрешаване. Това е само един метод. Като дойде падежът на плащане, ще го приспим и ще отложим полицата.

„Не знаете в кой ден ще ви повика Син Человечески, да дадете ответ за делата си“. Син Человечески ще ви повика един ден да дадете ответ за онова, което сте направили. Знаете или не знаете кой ден, но трябва да дадете отчет.

Щях да ви дам едно упражнение и трябва да ви говоря още, но ще остане за втори път и трети път.
„Отче наш“

3 лекция от Учителя,
държана на 10 октомври 1934 г., София – Изгрев.

БОГАТ И СИРОМАХ

„Добрата молитва“

Ще прочета десета глава от Посланието към римляните – шестнадесети стих, до края.

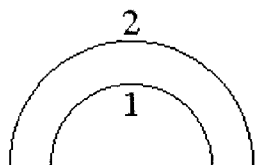
„В начало бе Словото“ – песен.

Няколко души прочетоха темите: „Новият начин на мислене“.

Каква е разликата между една нова и една стара дреха? Старата е изтъркана, износена, има нещо, което ѝ липсва, а в новата има нещо, което допринася приятност за човека. Новата и старата дреха могат да се сравнят с прясната храна и с храна, която не е прясна, не е чиста, или с чиста и нечиста вода. Има много, много нови неща, без да имат ценни качества. Може една мисъл да е нова, може една теория да е нова, без да обяснява всичките явления. Или може един закон да е нов, но без да разрешава онези, спорните, въпроси. Можем да кажем, че старото е законът, а новото е любовта. Защото любовта е от скоро време в сравнение със закона. Имате една мисъл: „Божията Любов носи пълния живот.“ Вие може би сте я изказвали 500, 600, 1000 пъти, но нито един от вас не е добил този, пълния, живот. Откак я произнасяте, минало е време, но пълният живот още не ви е посетил. Защото много е малко шишето, което искате да напълните. Малко може да събере шишето. Може шишето да е пълно и да е малко, а може да е пълно и голямо.

Всичка имате все атаквистични възгледи. Липсва ви нещо. Вие мислите, че онава, което знаете, е право. Онава, което вълкът знае, и то е право. Той мисли, че е прав. И онава, което птицата знае, и тя мисли, че е право. Хората каквото знаят, все е право. А пък при това право все съществува едно криво.

Каква е разликата между кръговете 1 и 2 (фиг. 1)? Някой може да каже, че това е орбитата на някоя планета.



Фиг. 1

По какво се отличават орбитите на вътрешните и на външните планети? Външните орбити са по-големи. Следователно планетите, които пътуват по тях, пътуват по-дълго време, за да обиколят около Слънцето; а на вътрешните орбити е нужно

по-малко време да обиколят около Слънцето. Но не само това. Кои планети имат по-добри условия – външните или вътрешните? Вътрешните имат по-добри условия, външните имат по-лоши условия.

Говорим за външен и вътрешен живот. Човек си има един вътрешен живот. Някой път вие смесвате вътрешния живот с Божествения живот. Вътрешното разбиране е всякога ограничено; човек мисли, че много знае. Например мнозина от вас, които не са свършили университет, като ме слушате, мислите, че много зная и казвате: „Какво съм чул да знаете!“ – Но каквото сте чули, това не е знание. Нима като чуете един концерт, вие сте музикант? Чули сте едно хубаво пеене, но я вие изпейте това, което чухте. После казвате: „Отлична беше беседата, но не я помня.“ Или: „Дойде ми вдъхно-

вена мисъл, но не мога да си я припомня.“ – Или казвате: „Духът ми каза нещо, но не мога да го изразя.“

Сега всички тези неща са верни. В какво отношение са верни? За кого? – За онзи, който ни разправя сега. Той си има една идея, че много е чул. Той си има един мащаб, с който мери нещата. Казвам: Как се приближаваме към онази практическа страна? Ако ние живеем в една голяма къща, на която площта е голяма, и в друга къща, на която площта е малка, коя къща е за предпочитане? Новото знание или малкото знание? Сега трябва да разбирате: има знание външно и вътрешно. Вие може да изучавате една сфера отвътре, а може да я изучавате и отвън. Това са две страни. Един човек има тяло, това е физическата страна. Може би нашата физическа страна е много по-интересна за някои същества, много по-напреднали, и за тях тя е предметно учение, обект на изучаване. Даже и вие, които ме слушате, малцина от вас има, които сте запознати с вашето тяло.

Някой път си погледнете ръцете, погледнете си линиите – едвам сега започвате да четете по тях и казвате на някого: „Дайте си ръката“, за да предскажете съдбата му. Който има предразположение към тази наука, може да предсказва. А който не знае, и той ще ви каже нещо, но да покаже, че знае нещо. Друг казва: „Той има отлично чело.“ Какво трябва да бъде челото? – Да бъде открито, широко и високо. Нещата са големи, когато имат отношение към някаква разумност. С какво сравнявате голямото чело? Колко е голямо човешкото чело? Не само да казвате, че голямото чело е хубаво, но и да го измерите. Нито един от вас не е измерил голямото чело, да види колко голямо е челото и колко е

широко. Човек, като измери челото, може да се обезсърчи. Челото в един смисъл е една плоскост, която възприема известна енергия. Челото е малка събирателна площ, която събира енергии от един външен свят. По някой път челото е малко, понеже малкото, което събере, не може да го изработи по единствената причина, че човек иска много да възприема и да натрупва знание, а не му остава време да го проучи.

Например вземете сегашното състояние на хората. Казват: „Народна религия.“ – Народната религия служила да повдига народа. Един народ, това е един уд на човечеството. Тогава имаме религия на удовете. Но трябва друга религия – религия на човечеството. Има един обществен морал, той е ограничен морал. А трябва моралът да е общочовешки. Общественият морал, това е морал на един уд; това не е един закон. Например българските закони не са меродавни за другите народи; и законите на другите народи, много от техните закони, правила и обичаи не са меродавни за българите. Например вие, ако отидете в Америка, там има някои обичаи, като се срещнат хората, да се целуват и това там не се счита за нещо лошо. Целувката и прегръдката там не се считат за неморални. Ако в Турция целунат някого, той ще се обиди. В малките държави се случва, че за една целувка ще платиш доста скъпо. Но и в Америка по някой път се плаща за целувката. В Америка един негър целунал една американка – това било на улицата при слабо осветление, но като дошла до една лампа на светло, тя видяла, че той е негър. Дала го под съд и съдът решил негърът да ѝ плати 10 000 долара. А колко струват 10 000 долара? – Те струват близо един милион лева. Сега това са посторонни въпроси.

Човекът е започнал с целувката. Откак е почнал да яде, той е целувал всичко, което е за ядене. Най-първо вълкът, като хване овцата, не я ли целува? Навсякъде я целува. Като я целува, къса от месото ѝ. Нима орелът не целува? – И той целува. Като хване жертвата си, отгук откъсне, оттам откъсне. Казват: „Какъв е произходът на целувката?“ Тя има своето далечно минало. Вълците, като се укротявали, укротявали, най-после дошли до положението на човеците – едно същество да целуне друго, без да откъсне месо. Та казвам: Доста сме прогресирали. – Преди 5 – 6 хиляди години с една целувка щеше да ти отиде ръката, а сега какво има да се сърдиш, че някой те целува, нали ти остава ръката? Някой казва: „Целувката предава магнетизъм.“ Възможно е. Ако един човек е заразен от сифилис, чрез целувката може да ти предаде нещо лошо. Сега се забраняват целувките по единствената причина, че могат да ти предадат болест.

Но в целувките има една психологическа вътрешна страна. Когато се говори за устата, това са електрически органи. Горната устна, това е положителният полюс на електричеството а пък долната устна – това е отрицателният полюс. Ти, като решиш да говориш, долната устна трябва постоянно да се целува. Без целувки не можеш да говориш. – Горната устна целува долната и долната целува горната. От тези целувки излизат думите. Без целувки нищо не става. Говоренето – това е то идеята на целувките. Целунеш себе си. Хубаво, всеки един човек целува себе си, а пък казваме, че Бог живее във всички хора. Нали всички твърдите, че Бог живее във всички хора; и защо тогава, като те целуне някой, ти си недоволен?

Бог, като живее във всички хора, живее и в него. Това е от ваше гледище. Бог живее във всеки човек. Целуват някого, в когото Бог живее. И защо тогава, като те целуне някой, ти си недоволен от целувката? Значи вие не вярвате, че Бог живее във всички хора. Вие твърдите едно нещо, в което не вярвате. Аз не правя упрек, но казвам, че сме непоследователни – говорим за неща, спрямо които не сме последователни. Например казваме, че сме чада на Бога. Не говорете така, това са само твърдения. Но ако дойде някой, ние му казваме: „Кога ще си ходиш?“ Даже вие, които ме слушате, вие сте чада Божии. – Колцина от вас постъпват като чада Божии? Имате си някои, които обичате. Във всяко семейство има някои, които се обичат, и някои, които не се обичат. Това е основният закон, който функционира. Пък този закон, че сме чада Божии, тепърва трябва да дойде. Две противоположности има. Бедният ще каже: „Нали сме чада Божии? Защо тогава спрямо мене не постъпи, както трябва?“ Богатият казва: „Аз имам работа за тебе, я свърши тая работа.“ Бедният казва: „Нали ще платиш?“ – Има ли братство, когато има плащане? – При братството има един закон, при плащането има друг закон. Трябва да заплатиш за нещо. Например, ако искаш да ми направиш известна услуга, ти ще кажеш: „Ще платиш!“ Казвам: „Нямам пари.“

Сега да оставим този въпрос. Има нов начин на мислене. Старият начин, това е егоизмът, човек мисли за себе си. Той става християнин. Вярва в това, в онова, говори за Бога, за спасението, за онзи свят. Настрадаин ходжа казва: „Нямам понятие за онзи свят. Не можем ли аз и жена ми да влезем там?“ Казали му: „Само за тебе!“

Той казал тогава: „Не ми се иска да ида без жена си. Онзи свят ме интересува, но ако жена ми остане в този свят, може да намери друг някой тук.“ – Аз искам да ви изясня този егоизъм. Човек мисли и за онзи свят, мисли и вярва в това, в онова, но той има себе си предвид. Всички хора мислят така. Оттам са започнали работите. Това е старата мисъл. Новата мисъл е човеколюбието. Да се жертваш за другите, както Христос направи и, ако ти не се жертваш, ако в тебе няма желание да се пожертваш, никой не може да те застави отвън.

Ти казваш за нещо: „Това трябва да си има причини. Тук има мъдрост.“ Мъдростта не е всякога меродавна, че това, което вярваш, е Божествено. Вярно, има някой, който те обича и ти се радваш; не те обича някой и ти скърбиш. Кажи: „Това няма нищо общо с моите възгледи.“ Някой път със своите възгледи ти ще влезеш в стълкновение с хората и те ще имат много лошо мнение за тебе. За да не си нарушиш интересите, какво трябва да направиш? Тогава ние седим между две противоречия. От една страна, ни проповядват, че трябва да вървим в Божия път, да имаме Божието благословение; а пък от друга страна, хората ни заплашват, че ако ние не вървим по техния път, те могат да ни направят някоя пакост. Като не служиш на Бога, лошо е и, като не служиш на хората, пак е лошо. Тогава какво трябва да правиш? Сега човек е разделен. Господ казва: „Няма да убиваш!“ Другият закон казва: „Ще те хванат войниците и ще ти теглят куршума.“ Какво трябва да правиш? Ще кажеш: „Аз не тегля никога куршум.“ Теглите, няма никой от вас, който да не тегли куршум; всеки тегли куршум. Има хора, които биват хипнотизирани и те в хипно-

тично състояние извършват престъпления. Вие още не разбирате какво нещо е престъплението. Когато се карате, когато се сърдите, вие тогава сте хипнотизирани. Князът на този свят разбира тези закони. Той е турил в главата на срещнатия човек някои мисли и вие почвате да се карате. Казвате: „Наговорих му.“ Ти си едно дете и твоят Баща ще дойде да ти каже: „Ти не вярваш така, както трябва.“ Най-последно може да ти каже: „Ти не си един грешник. От тебе има много по-големи грешници. Ти си доста учен. Много добро си направил.“ А пък на друг човек ще му кажат: „От тебе нищо няма да стане. Ти си един голям простак и втори като тебе няма.“ – Първият ще бъде насърчен, а вторият – обезсърчен. И насърчението е от дявола и обезсърчението е от дявола. Когато отиваш при един банкер и ти даде пари, ти се насърчаваш, но ако не ти даде пари, ти се обезсърчаваш. В едно отношение дяволът е банкер. Той ти даде нещо и ти се насърчиш и казваш: „Оправих работите си.“ – Дали си ги оправил, то е въпрос. Аз вярвам, че банкерът е оправил работите си, а ти ни най-малко не си ги оправил, но си загазиш.

Божествените работи по какво се отличават? Те имат едно качество. Всички Божествени неща се намират отначало в нас, те се намират в нас; те не се дават. Радостите и скърбите идват отпосле, но всичко Божествено е вложено в нас. Може и да е в едно спящо състояние. И когато Божественото израсне в нас, то е Божествената радост. Може да имаме други някои придобивки отпосле в света, но те може да не са Божествени. Например не мисли, че като станеш министър в България, това е от Бога; може дяволът да те е турил там. Не

мислете, че, като свършите университет, това е от Бога; може дяволът да те е турил там. Божественото знание вие го носите в себе си вложено и в него няма промяна и измяна. Може да се намерите в едно противоречие, да кажете: „На нас ни трябва знанието на дявола, понеже дяволът и той е създаден от Бога.“ Но дяволът има друго мнение и той е творец на нещастията. Онова, което той твори, не е Божествено. И което азворя, и то не е Божествено. Аз което мисля, съм прав. И дяволът, което мисли, и той е прав. И той има своите интереси. Щом ти мислиш криво, ти си един дявол. Какво мислите вие за дявола? Няма нищо лошо в дявола. Аз бих желал всичките вие да бъдете сарафи, че като ви дадат една монета, да знаете златна ли е или не. Всички тези неща, които ви говорих сега, те ви отвличат от същественото. Може да се говорят много работи. То се е говорило, говорило, но същественото седи във волята Божия. Какво нещо е изпълнението на волята Божия? В света има три воли, които едновременно действуват: действува твоята воля, действува Божията воля и действува волята на света. Тогава как ще различиш Божията воля от твоята воля и твоята воля от волята на света? Как ще знаеш, че това е твоята воля? Или че това е волята Божия?

Питам ви: Ако ви турят един дървен крак и той се движи, това волята Божия ли е? Движи ли се този крак по волята Божия? Той се движи по човешка воля; човек си е счупил крака и лекарите са му направили друг крак за 10 000 лева. Кракът знае и всички клетки на крака знаят, че в тях ще се проектира волята на цялото тяло. И ние сме като удове на Бога. И като вършим нещо, ние знаем, че това е волята Божия. И ние абсолютно ни-

какво съмнение нямаме в това. Аз никога не питам дали това, което направих, е право. Какво ще питам своя крак? Щом тялото си е преместило крака, кракът е извършил Божествено движение. Следователно онзи морал е важен, който е общ за всички хора едновременно; понеже всички хора съставляват една обща цел на Бога. Всяко добро, което е засегнало всички отделни единици вътре в този Божествен организъм, то е добро.

Сега аз ви говоря върху един предмет, който знаете, теоретически го знаете; нямате само едно практическо правило да приложите нещата. И вследствие на това има едно голямо противоречие. Тука преди няколко години гледам една стара сестра, която вика на гости една млада сестра. Вика я на гости един неделен ден, но младата не иска да отиде. Питам я аз: Защо не искаш да отидеш? Тя казва: „Онази не ме обича. Тя го прави това заради тебе. В това съм сигурна, защо да отивам?“ Тогава ѝ казвам: Още по-добре, заради мене не можеш ли да го направиш? Значи тя има едно понятие, че не я обичат. Аз ѝ казвам: Хубаво, нали аз каквото кажа, ти ме слушаш? Тогава ти казвам да отидеш при тази стара сестра. И тя почна да си вдига раменете. Казах ѝ: „Нали казваш, че каквото каже Учителя, ще бъде.“ Тя казва: „Ще отида тогава.“ Хубаво, но аз в случая си наложих волята. Казвам: За добро е. Направих го, за да ви изнеса един пример. Сега тя разсъждава право, казва: „Ти не трябва да отиваш в един дом, дето не те обичат.“ Но нали всяко правило си има изключение? Ти не знаеш, може би сега ще започне любовта. Ти още не знаеш това.

Когато аз говоря, и някой, като излезе от тука, казва: „Каквото говори Учителя, се отнася до тебе.“ Аз да

ви кажа: Досега съм проповядвал на себе си, на вас не съм проповядвал. Аз на себе си проповядвам. Говоря, а всички вие се ползвате. То остава ваша работа. Аз каквото хляб меся, оставам го за себе си. А каквото остане от него, може да се ползува и от другите. Аз за себе си го правя. И понеже хляб има още много, и за да не се развали, намирам такива хора, които имат нужда и им казвам: Ако искате, може да вземете, а ако не го харесвате, не го вземайте. Както един хлебар. Вие казвате: „Ние слушаме Учителя.“ – Да. Всякога слушате Учителя, когато е във ваш интерес, а когато не е във ваш интерес, не слушате. Вие казвате: „Ние много обичаме Учителя.“ Не говорете така. Вие обичате хляба, а не хлебаря. Вие обичате водата, а не чешмата. За любовта не говорете. Аз на себе си говоря това. Около хляба и хлебарят печели, защото, като направи най-хубавия хляб, обикнат го. Но той не е цел. Някой banker иска да ти бъде приятел. Ти се интересуващ от парите му, а самият той за тебе е второстепенно нещо. Сегашното положение е такова. И от това положение трябва да излезем. Христос слага въпроса малко по-другояче. Той прави хляб. Хлябът и хлебарят са едно и също нещо. Той казва: „Аз съм живият хляб. Който иска, може да ме яде“.

Вие сега сте от добрите: съдействувате да се жертвува само хляба, а хлебарят да не жертвува и себе си. А в бъдеще, като отиде хлябът, и хлебарят отива. Ето какво ще бъде бъдещето на доброто. Идеята за бъдещото добро трябва да бъде следната: От един banker само един ще отиде да вземе пари назаем. Двама души няма да отидат. И като даде bankerът, ще отидеш да му станеш слуга. Такива ще бъдат бъдещите bankers. Всичко ще

дадеш, но щом вземеш и нищо не дадеш, ти си вече в един крив път. Това е дяволът. Какво е дявол? Който е взел заем и, като е взел, друго говори и никому не слугува. Човек, който взема и който иска хората да му слугуват, той върви по левия път. Човек, който дава и слугува на другите хора, той върви по Божествения път. И Христос казва: „Син человечески не дойде да Му служите, но дойде да даде живота си и да послужи“.

Казваме, че сме християни. Някой пък казва, че духът му говори. Казвам му: Много духове има в тебе, а Божественият Дух, той не действа така. Гдето е Духът слязъл, там има разцъфтяване и възприемане на светлината, и пробуждане на съзнанието. Не че сега слиза. Как ще разберете стиха, че преди създаването на света, Духът Божий се е носил по повърхността на земята? Духът всякога е бил. Всякога е хлопал на сърцето ти. Ти едва го чуваш и още не разбираш езика му. Говорят ти разни духове това или онова и ти казваш: „Това е Духът.“ – Казвам: Това са нашите неразбрани работи. Числото 10 за кого е, 100 за кого е, 10 хиляди за кого е и т. н.? Дойде ли до онези големи числа, за кого са те? – За напредналите същества. Дадат ви 10 лева и вие сте недоволни от десетте лева. Числото 10 създаде всичките тайни на Битието. И ако аз съм на вашето място, ще мисля какво мога да направя с 10 лева. – Ще си купя едно Евангелие и, като го прочета, ще извадя всичкото богатство от Евангелието; след 5 – 6 години от тези, десетте лева, ще направя голям капитал. Една нива ще купя за десет лева. Много неща мога да купя за десет лева.

Питате: Какво казва Учителя? Какъв смисъл влага

в следните формули: „Да прославим Името Божие, да търсим Царството Божие и Неговата правда и да извършим Волята Божия“? Че това е една задача, вложена от памтивека вътре във вас. Сега се казва: „Как да прославим името Божие?“ Вие разрешавате криво въпроса. Когато един човек казва: „Трябва да го целуна“, не се подразбира да целуне физическото тяло на човека. Не се отнася за физическото му тяло. Физическото тяло е една фабрика, в която има такива нечистотии, какво ще го целуваш? Това не се отнася за тебе. Това се отнася за други два свята. Когато Христос говори за целувката, това се отнася за друг свят. Той не говори за целувки и прегръдки, че могат да се прегръщат хората. Това е друг въпрос. Всички животни все се прегръщат. Котката, като хване мишката, прегръща я, с устата я целува. И орелът, като хване птичката, държи я с краката си.

Ние всичко свързваме с физическото поле. И когато искаме да направим добро някому, ние си мислим да му дадем пари. Оставете парите настрана – парите развращават. За света те са едно удобство, условие за обикновените хора. Но онзи, който върви по пътя на Бога, той ще се разврати от тях. Непременно ще се разврати, няма изключение. Има опити, които съм правил. Ако дадете пари на тези, които вярват в Бога, непременно парите ще ги развратят. Парите имат едно развращаващо влияние. Щом на един човек му дадеш пари, той е вече ограничен. Парите ограничават хората. Тури му нещо в джоба, без да знае той. Като считащ, че даването на пари е престъпление, ти като направиш това престъпление, поне онзи да не знае. И да се чуди, кой е този престъпник, който е турил тези пари в джоба му. И тебе

да те съдят на какво основание си дал на човека 10 000 лева и с това си му дал условия да лъже. Той, като получи тези 10 000 лева, ти каже, че след три месеца ще плати, и не идва да ги плати и след четири месеца пак не идва – ти си го научил да лъже. Ти казваш: „Аз му направих едно голямо добро“. Ти не си му направил добро, научил си го да лъже.

Аз ви говоря за един морал, но това, което разбирам дълбоко в себе си относно морала, ще ви настръхнат космите! То е за бъдещето, за след хиляда години. Като дойда след хиляда години, какво ще правя? След хиляда години няма да ви говоря. След хиляда години може да ви питат: „Преди хиляда години говориха ли ви?“ Ще кажете: „Не са ни говорили.“ Ако кажете, че са ви говорили, ще ви приемат при вратата на Царството Божие. Така ще направят. Вие може да кажете, че ние сме от Новото Братство, от Бялото Братство. Не всяка мома, която се кичи с булчинска дреха, може да стане булка. Аз се чудя: влизам в една къща и виждам една кукла. Виждам, че куклата родила едно малко. Куклата има и дете. Казват ми: „Тази кукла роди.“ Казвам: Помъчила се е малко. Казват ми: „Не се мъчи, без мъки роди.“ После питам: Майката кърми ли това дете?

Аз навеждам тези примери, понеже сегашният морал на човечеството прилича на тези разбирания. Куклата нищо не е направила. Сега изводът какъв е? Вие искате да се освободите. Ето, показвам ви един път, по който може да се освободите. Вие имате един набъбнал цирей. Може да го намажете с масло, но не минава. Компрес му туряте, боли, черви се и не минава. Набрал е, трябва да го мушнете, за да го изцедите, да изтече всичката гной.

Всичко, каквото има в цирея, да изтече навън. И ти си благодарен, че е изтекла тази гной. Изчисти го добре и се освободи от нея. Вас ви мъчи известна мисъл. Имате някакво мъчително състояние. Мъчи ви нещо, неспокоен сте. От где изхожда това безпокойство? Всякога безпокойството е признак на нарушаване на някакъв Божествен закон. И не всякога ние сме нарушили. Може да страдам аз от нарушението на Божествения закон от някой друг. Без разлика е това. Допуснете, че аз от любов ставам гарант някому. От любов прикривам някой провинен приятел в къщи и ме хващат и като един конспиратор ме турят в затвора. Питам: Кой е виновният? Аз, като укрех този човек, направих ли едно престъпление? Направил ли съм престъпление спрямо Божествения свят? Ако съм направил нещо, което е престъпно, трябва да го изправа. Ако си станал гарант, ти благодари на Бога, че си станал гарант за няколко хиляди лева, а не за 50 – 60 хиляди лева. Благодари на Бога, че си станал гарант за малко.

Сега ние идваме до едно място, което засяга всички ни. Кой трябва да се учи? Щом се казва, че трябва да се учи, това се отнася до младите. После казват: „Трябва да се женят.“ – Кой трябва да се жени? Казват: „Младите, а не старите.“ – Коя е мярката за нещата? Едно време хората на 50 – 60 години се жениха, а сега на 50 – 60 години се готвят за оня свят. Какво са 50 – 60 години? – Нищо. Вие имате едно наслояване във вашето съзнание от миналите съществувания, от миналите възгледи, от които възгледи трябва да се освободите. Трябва ви много голямо знание, за да се освободите от тези стари възгледи. Често усещате известно напрежение, понеже у вас

са взели връх личните чувства. Ти казваш: „Аз трябва да пазя своето достойнство.“ Или казваш: „Това не е в мой интерес.“ – Но има три интереса: Интересът на тялото, интересът на душата и интересът на духа. Има материални и духовни интереси. И двата са временни. За тялото кое е важно? Това, което е важно за тялото, то е временно, но има нещо, което е важно за душата.

Тялото е жилище на душата. Ти не може да живееш между хората, да имаш известна опитност, ако нямаш тяло. Това тяло ти ще го пазиш, докато бъдеш жител на тази земя; и като заминеш на онзи свят, от това тяло пак ще вземеш нещо, което ще ти бъде потребно. В тази обвивка, в която си поставен, в това тяло има друго нещо, което не си изучавал още. Вие нямате опитност за това. Не сте правили опити да отделите вашето духовно тяло от физическото и да излезете свободно. По някой път, като заспите, излизате, но това други го правят, вие не го правите. Вие имате способност за това. Не само това, но не можете да си възстановите миналото във вашата памет – не знаете преди 10 – 15 прераждания къде сте били. И това не знаете. Нямате в паметта си спомени и за преди две прераждания. Преди две прераждания някои от вас сте били богати и сте заровили вашето богатство – 400 – 500 хиляди лева, и сте ги забравили. Възстановете паметта си и ще извадите гърнето с парите. Сега вие сте го забравили и отивате на друго място да търсите пари.

Та казвам: Най-важното е да се спасим. Спасението е един момент. Да допуснем, че ти се давиш, изваждат те от морето – какво има да се безпокоиш? Ти казваш: „Ако бях се удавил, какво щеше да стане тогава, ако

нямаше кой да ме извади?“ Но ти си изваден. Онзи, който е спасен, какво трябва да прави? Спасен си. Остава сега въпросът за учение. Вие казвате, че следвате пътя Христов. Нали казвате: „Ние сме на правия път.“ – Кажете ми: Кой е правият път, какво е правият път? Ако ви кажа така: Опишете ми Пътя, по който Христос е вървял, какво бихте написали? Ще ви дам една интересна тема: „Пътят, по който Христос е вървял, по какво се отличава?“ Ще ми опишете външната страна. Пътят, местността каква е била, през какви села и градове минава този път, през какви пустини. Засега вашите понятия за духовния свят са много материалистични. Вие си мислите за рая. Че там има ангели с китари, светии, то е много хубаво. С китари да свирят. Като отидете на онзи свят, вие ще се учудите на едно нещо. Като станете член на един свят, ще ви пратят на земята да ръководите някоя паднала душа и ще си намерите белята. И като я обърнете към Бога, ще ви държат речи, ще ви правят овации. А ако пропаднете в тази експедиция, ще пратят някой друг да ви търси. (Лампите изгаснаха.) Това е едно съвпадение. На какво го отдавате това? Врачувайте върху това. Аз като казах, че, като слезете на Земята, може да пропаднете, фактически от невидимия свят потвърдиха това и изгасиха лампите. И после пропадналият пак ще го спасяват, пак се запалиха лампите. Вие ще кажете дали това е така или не. Като влезем в невидимия свят, там ще се зароди една такава любов, да възстановим първичната хармония, да бъдем всички носители на онази Божествена Любов. Някои казват за нас: „Тези хора са много скромни. Вижте какви къщички имат!“ От немай-къде са къщичките такива – парите им са били

толкова, а не че са скромни. Той сега живее в малка къщичка и казва: „Като спечеля малко пари, ще я разширя.“ Не е лошо да я разшириш.

Някой е от новото учение, а пък не може да мълчи. Казваш: „Той ме обиди“. Ако ти беше глух, можеше ли да те обиди? Казваш: „Изгори ме!“ – Това показва, че си умен човек, защото ако не беше умен, не щеше да видиш, че те е изгорил. Ти казваш: „Удари ме той.“ – Това показва, че си добър, защото само добрите хора ги удрят, лошите не ги удрят. С добрия човек всеки може да злоупотреби. Единствените хора, които печелят в света, това са добрите хора. А пък единствените хора, които всякога губят, това са лошите хора. Това ще проверите. Лошият човек в началото печели, но го очакват големи загуби. Някой се оплаква, че много страда. Че духовен станал. – Щом не страдаш, загубена работа е. Щом овцата блее в гората, овчарят ще я намери; ти като скърбиш, ще те намери Господ. Ти като плачеш, скърбиш, молиш се, ще те намери Господ. Всеки се моли от зор. Кой, като е радостен, ще се моли? Той казва: „Благодаря Ти, Господи!“ И казва: „Дайте да ядем.“ И като се наяде, заспива. А пък като дойде една голяма беда, коленичи и се моли. И казва: „Три часа се молих от зор.“ Аз сега гледам добрата страна на страданието. Какво лошо има, че страдате, че сте обеднели? Вие ще ми възразите така: „Ти опитал ли си сиромашията?“ – Лошо нещо е сиромашията, но който е опитал сиромашията и може да я носи, считам, че има съзнание в него. И най-после как може да бъде човек сиромаш? Ако любовта действа в сърцето му, може ли с любовта да бъде сиромаш? Аз считам сиромаси в света тези, които не са опитали лю-

бовта, които не са опитали доброто. А богати са тези, които имат любов. Казвам: Блажени богатите, в които любовта работи. Блажени богатите, в които доброто работи. Блажени и богатите, в които знанието работи, силата работи. И горко на сиромасите, на които душата никога не е била посетена от любовта! Горко на сиромасите, на които душата никога не е била посетена от доброто! Горко на сиромасите, на които душата никога не е била посетена от Божествената сила и т. н.

Досега вие облажавяхте сиромасите. Сега може да облажавате богатите и да знаете защо ще ги облажавате. Онзи богат човек, който не е щедър, той е сиромас, той е натоварено животно.

Един светски човек и един християнин аз ги различавам по това: Натоварете един християнин със 100 килограма, а друг, светски човек, с 1 килограм. Християнинът няма да има умора, а светският ще се умори от носенето и ще тури хляба някъде. Ако знаете как да се освободите от вашия товар, вие сте християни. А пък ако пъшкате и имате пяна около устата, вие сте от света. Така разглеждам аз света. И намирам, че моят възглед е много прав. Прав за християните и крив за тези, които вървят по другия път. Тогава трябва да имате един възглед, който за някои е прав, а за някои – крив. Не мислете, че онова, което имате, може да е право. Прямо известни хора ще бъдете прав.

Закон на любовта е: Ти, за да обичаш някого, трябва да намериш най-първо една добра черта в него, една добродетел. Трябва да има защо да го обичаш. И всеки един от вас, когато обича някого, трябва да намери една добра черта в него. Един музикант се обича за музиката.

Един художник се обича за неговото художество. Един учен – за неговата ученост се обича. Един християнин се обича за неговото християнство. Човек въвн от добродетелта не може да се обича. Ти не може да обичаш едно същество, което няма нито една добродетел. И когато казвам: Трябва да обичаме, подразбирам следното: Обичай това същество, в което Бог е вложил своите добродетели. Обичай едно същество, в което Бог е турил нещо. Дали е човек, дали е дърво, камък, цвете – ако Бог е минал през там и е вложил нещо, обичай го. Като обичаш, ти в любовта си ще забогатееш. Ако не любиш, не си доволен и не благодариш, ти не си в правата посока. Ако обичаш и си недоволен от своята любов, любовта ти не е в права посока. Защото любовта прилича на един извор и, които минат покрай него, всички се радват. Защото изворът винаги дава. Защото, ако твоята любов не може да полее дърветата в Божествената градина и те да дадат плод, тогава любовта ти не е в правата посока. Любовта някой път може да бъде една река, любовта ти някой път може да бъде чист въздух, може да бъде светлина, може да бъде хляб. Любовта ти някой път може да бъде живот. Любовта всичко може да бъде. Тя всичко съдържа в себе си. Любовта е нещо, което осмисля живота. Всички така трябва да разглеждате нещата. И само така може да прогресирате. А пък сегашните ви състояния и възгледите ви ще бъдат наполовина прави и наполовина криви.

„Отче наш“

4 лекция от Учителя,
държана на 17 октомври 1934 г., София – Изгрев.

ДОБРИ ПРОВОДНИЦИ

„Добрата молитва“

Ще прочета трета глава от Първо послание на Йоана.

Има едно знание, което няма резултат. Човек с години може да е какъвто и да е учен, може да има каквото и да е верую, без да е придобил нещо. Много пъти един търговец търгува 10, 15, 20 години и нищо не може да спечели – все губи. Един лекар може да е свършил и освен че не е допринесъл никому полза със своето лекуване, но е направил хиляди злини, изморил е мнозина.

Говоря за любовта. Всеки от нас има известна теория за това. Вие разбирате нещо, но ако речете да я приложите, нямате успех. Сега в света съществуват известни тайни сили, някои от тях функционират вътре в човешкия живот, а някои функционират отвън, на повърхността. Така животът функционира като една сила в организма. И това дърво, от което е направена тази черна дъска, и то още не е мъртво. (Лампите изгаснаха.) Това е електричество с голямо напрежение, което върви по повърхността – няма нужния волтаж. (Учителя прави опити с един апарат.) Когато си турим двата или трите пръста върху апарата, увеличава се светлината. Сега някой може да счита, че това е фокус. Който и да е от вас може да направи този опит. (Една сестра излиза и прави същото.) Добре. Свържете се няколко души, това са малки опити. (Един брат излиза, туря на главата си лампата и тя светва.) Това е една опитна лампичка. Сега

няколко души се хванете за ръцете. (Учителя движи лампата и излиза светлина). Закон е: Сухото дърво е проводник на едни сили, които по своите резултати са неразумни, то пие от един неразумен източник. И се проявява пак при същества неразумни, които не разбират законите. (Лампите светват.) Това са най-грубите сили вътре в Природата. Това електричество е със силен волтаж, със силно напрежение, което върви по повърхността отгоре. Когато ние казваме, че човек трябва да бъде добър проводник, то е, защото само хора, които са добри проводници, могат да живеят, да добиват и знаят. Щом стане човек лош проводник, тогава се зараждат всички страдания и нещастия. В лошите проводници функционират сили от съвсем друго естество. Когато говорим за добър човек, ние подразбираме един човек, който е добър проводник на живота – на добрите сили в Природата.

Електричеството върви по повърхността отгоре. В старите времена, в храмовете на жреците, са употребявали тези външни средства, за да ги е страх невежите хора. Когато ние говорим за човешките чувства, мисли и постъпки, това са среди, през които тези сили могат да минат. И колкото тези сили стават по-фини, те могат да минат през човека и да образуват едно приятно състояние. Например ти имаш едно приятно чувство, това е една сила, която е минала през целия ти организъм.

Та най-първо ще се научите да бъдете добри проводници – да мислите добре. Някой казва: „Аз не мога да мисля добре“. – В какво седи мъчнотията да мислиш добре? Дойдат ти някои изкушения, които те съблазняват. Ти имаш слабост към парите, но парите са проводници. Може да се прекара една друга сила тук, която

може да бъде опасна. Парите са проводник, на какво? В ръцете на един добър човек те са проводници на известен ред сили. А пък в ръцете на лошите хора парите са проводник на други сили и вследствие на това стават разни престъпления. Ако един добър човек се влюби в една добра жена, то тази жена ще пробуди в него най-хубавите чувства. А пък ако един лош човек се влюби, той ще извърши престъпление. И в любовта се вършат престъпления, когато хората не са добри проводници. Като се обичат двама, какво печели единият и какво печели другият? Единият трябва да бъде един род, една категория проводник, другият – друга категория. Защо са два вида проводници едновременно? Някой път трябва да станеш положителен проводник, а някой път – отрицателен. Когато си отрицателен проводник, ти възприемаш. Всеки, който приема, всеки който яде, всеки който проси, е отрицателен проводник; а всеки човек, който дава, е положителен проводник. Ти, като си бил известно време отрицателен проводник, после ще станеш положителен проводник и трябва да даваш. Това, което си взел, е толкова много, че трябва да дадеш.

Вие не разбирате закона. Някой казва: „Мъжът е глава и той трябва да заповядва.“ – Не. Един час, една минута трябва да заповядва мъжът и после жената. После пак мъжът и така нататък. Десният крак стъпва напред, после левият и така се редуват. И като стъпвам с левия, тургам всичката си тежест на жената. Мъжът на левия крак се подчинява отзад. Следващият миг мъжът е отпред, а жената отзад е слуга. Единият е положителен, а другият е отрицателен. Единият носи товар, а другият почива. Казваш: „Аз трябва да се подчиня.“ – Защо? –

Някой път ще заповядваш, а някой път ще се подчиниш. Няма да ходиш все с десния или все с левия крък напред. Това значи, няма да бъдеш само господар, а другият само слуга. Тогава човек само куца, няма онова свободно движение. Ако ти не можеш да се изказваш, както трябва, ти не си свободен, ти си инвалид. И ако не можеш да мислиш, както трябва, ти си инвалид; и ако не можеш да чувстваш, както трябва, ти си инвалид; и ако не можеш да постъпваш, както трябва, ти си инвалид.

Сега от опит виждаме, че тука, в лампата, функционира известна сила. Откъде иде тя? Иде отгоре, от Слънцето. Ние сме в съобщение с него. Това е за оня, който разбира. Много е слаб волтажът тук. Но има едно високо напрежение. Някой път аз ви казвам, че трябва да правите опити. Някой път имате особено състояние. Тогава сте набъбнали. Може да имате гняв и омраза, и тъмнота, и неверие, и какво ли не. Пазете едно правило. Ако вие вземете един камък и го завържете с един конец, държите единия край на конца и хвърлите камъка, той ще достигне до известно разстояние и ако не се скъса конецът, то камъкът ще се върне към вас. Всяка мисъл, която излиза от вас, ще направи един кръг и ще се върне към вас.

Между вас се образува един критически дух. Например занимавате се с отрицателните страни на човешкия живот, с отрицателните страни на цялото битие. Ако една твоя постъпка е лоша, то в дадения случай ти ставаш лош, понеже не разбираш законите и в тебе няма резултат от тази сила, която тече. Например дадат ти пари да ги дадеш някому. Ти задържиш половината в джоба си. Престъплението е в задържането на онова, което си

приел. Най-първо ти си станал отрицателен, приел си, а пък искат да те направят положителен, да даваш. Ти чувствуваш, че някой човек е лош. Защо? Чувствуваш, че той е задържал нещо в джоба си. Какво трябва да направиш? Ти ще дадеш вместо него, ще го заставиш така и той да дава. Ти ще образуваш едно течение вътре в природата. Когато направи някой престъпление, ти не се спирай върху престъплението, но спри върху доброто, което ти в дадения случай можеш да направиш. Защото гдето функционира злото, може да функционира и доброто. Гдето функционира доброто, може да функционира и злото. Гдето функционира любовта, може да функционира и омразата. И обратно. Омразата на човека някой път се дължи на една малка причина.

Сега вие в живота разглеждате нещата много механически и искате Господ да направи всичко за вас. Той ви е създал тялото, сърцето, мозъка и пр. Всички тези органи, които имате, си имат своето предназначение. Вие не знаете още какво е предназначението на вашия първи пръст, на втория пръст, на третия пръст, на малкия пръст, на цялата ръка. Ръката не е създадена само да работи. Онзи, който свири, казва, че предназначението на ръката е да свири. Не само да свири, не само да копае. Предназначението на ръцете е не само да се движат през време на молитва, но всички тези движения ти трябва да ги изучиш. Има един закон: във всяко време трябва да знаете как да движите ръката си. Вие седите някой път и не знаете какво да правите. Онзи, който се стеснява, туря ръцете си отпред, после отзад. Отзад да си туряш ръцете не е толкова хубаво. Някой път е хубаво, но някой път не е толкова хубаво. Можеш да си хванеш

главата с ръцете или можеш да им дадеш друго положение. Но кое е естественото положение? Как трябва да си държиш ръцете? Вие някой път се намирате в едно скучно, притеснено положение. И се молите, молите и някой път може да дойде някоя помощ, а някой път може да не дойде. Тогава стани и направи движение с ръцете си наляво и надясно. (Учителя прави движение като при сфера.) Направи едно движение и ще ти мине. При това движение ти ще влезеш в съприкосновение с известни сили, които действуват. Например ти имаш известен религиозен възглед. Може да кажеш, че това движение не е набожно. Кои движения са набожни? Защо едно движение е набожно или благочестиво, а пък това движение не е набожно? Вие не сте дошли до това положение, да свързвате нещата както една жена, която плете и знае всяка бримка как да я свърже с другите бримки и така прави един шал или някоя дрешка и пр. Вие казвате: „Да имам сила.“ Силата е вътре във вас. Не че силата е вътре във вас, но вие може да станете един добър проводник, но и това трябва да знаете – при какви условия може да станете проводник.

Един съвет: Никога не мислете зле за добрите хора. Защото лошата мисъл, когато дойде при един човек, тя е много опасна за вас вече. Ако мислите лошо за един добър човек, по-голяма опасност има за вас, защо и за какво – няма да обяснявам. И всички нещастия в живота и в религиозните общества седят в това – в лошите мисли. България за лошите си мисли към богомилите 500 години беше в робство. И евреите за лошите си мисли за Христа 2000 години страдат и още не могат да се освободят. Това е поради техните лоши мисли. Та виждате

последствията в историята. Никога не мислете лошо за добрите хора! Ако искате да имате Божието благословение, вие ще кажете: „Аз не знаех.“ Щом мислиш лошо за един добър човек и почнеш да страдаш, измени мисълта си. У всинца ви има един атавизъм, едно преповторение. Вие имате едно понятие за Бога като за обикновен човек, когото искате да заставите Той да върви във вашите пътища и, каквото искате, Той да ви даде. Казвате: „Или ще ме слушаш, или няма да се моля.“ Но така ще дойдат всичките бели на главата ви. Като пратите такава мисъл към Бога, че няма да слушате, оттам насетне ще дойдат нещастията за вас и за дома ви, и за децата ви. Мислите много лошо за Бога, казвате, че не Го познавате, а водата, хляба, въздуха, които е създал, ги приемате. Възприемате всички блага и против Него изпращате лоши мисли, затова ще дойдат големи бели. Изпращайте винаги към Бога една светла мисъл; мислете за Бога най-доброто; за Христа – най-доброто; за светиите – най-доброто. Мислите ли, съмнявате ли се дали е добър един светия или не, ще страдате. Изпратете една хубава мисъл към този светия – не се пита дали е той свят или не – след няколко дни ще видите дали е той добър светия или не. Ако му изпратите една добра мисъл, а сте закъсал нещо, след един-два дни от някъде ще пристигне нещо. Закъсал сте, нямате нищо; като изпратите една добра мисъл и ще тръгне работата напред. А пък като изпратите към този светия една лоша мисъл, нищо няма да получите. С вашите лоши мисли и сегашната култура разваляте своя живот. Понеже сте влезли в една област, в която се развива умът и, като не се разбирате, всеки си има по едно правило и гледа все на отрицателните страни на нещата

и така не можете да видите доброто в човека. Аз, като минавам някъде между хората, срещам голяма мъчнотия, за да трансформирам техните лоши мисли. Като вляза в някой дом, в някое училище или учреждение, виждам, че хората са станали много силни в отрицателното. Те искат благата в света да задържат за себе си. Това е невъзможно.

Вие казвате, че ви е осенил Духът Божий, че имате Дух Божий и пр. Питайте Духа какво ще ви каже. Питайте и ангелите какво ще ви кажат, нали претендирате, че разговаряте с ангелите? Ангелите с нашите работи не се занимават. Някои сили имат големи последствия. Вие може да бъдете много чувствителни, толкова чувствителни, че ако аз дори само ви докосна, от самото докосване може да ви заболи ръката. Добрият човек при всяко съприкосновение, като добър проводник, дава веднага нещо от себе си. А лошият се отличава с това, че той, като ви пипне, ще изтегли нещо от вас. Отрицателният проводник взема, положителният дава.

Големите неприятности, които имате, някой път се дължат на това, че вие не мислите и не чувствате правилно. Например някой път седите под палатката, нямате къща и казвате: „А, еди-кой си има къща.“ Питам сега: Ако ти имаш една къща, ще бъдеш ли по-добър? Ако ще бъдеш по-добър, тази къща е на мястото си за тебе; но ако няма да бъдеш по-добър, то без къща ще бъде по-добре за тебе. Ще се научиш да се радваш на къщите на другите хора, защото, ако брат ти има къща и ако ти го обичаш и той те обича, той ще ти помогне да имаш къща. Най-после, ако обичаш Бога, Той няма да те остави без къща. Вие казвате, че нямате къща. Всич-

ки имат къщи. Вашите тела не са ли къщи? Вие искате друг род къщи. Сега във вас има известни стари възгледи, с които трябва да се справите. Кажете ми кое е онова, което ви спъва, кое е онова, което спъва сегашните хора? – Техният критичен ум. И някой път говора ви, пее-нето ви зависят от вашето разположение. За да пеете добре, зависи от вашето разположение. Ако добре си разположен, добре ще пееш; ако не си добре разположен, няма да пееш добре. Ти може да кажеш, че си много учен. Не си много учен. Можеш да кажеш, че си много прост. Не си много прост. Може да кажеш, че си невежа. Коя дума е по-силна? Невежа, прост или много учен? Защото думите имат своята стойност. Българският език има една възможност, която аз и досега не мога да на-меня. Няма да ви кажа нищо относно тази възможност.

Някои искат да пеят хубаво. Има цяла една теория за музиката и какви ли не школи има. Който иска да се упражнява, може да се упражнява с буквата „а“. Тя е творческа гласна, тя сама не създава, но е един творчес-ки принцип. И ако ти не знаеш как да пееш „а“, не можеш лесно да напреднеш в музиката. (Учителя пее глас-ната „а“, най-първо ниско, а после високо.) Така не се пее. Как трябва да го изпеете? При пеенето ще дадеш нещо от себе си. (Учителя пее „а“ свободно и продължи-телно). Следващата гласна буква е „е“. Буквата „е“ е оно-ва, което расте и се размножава. После идва „о“. Ако знаеш как да пееш „о“, „о“-то ще ти даде условия за рас-тене. Трябва да се научи цялата физиология на дишане-то. Ще поемеш дълбоко въздух, когато пееш. Ще пееш уверено. Трябва да знаеш как да проектираш гласа си в гърлото. Тогава ще дойдеш и до „и“. „И“ излиза отст-

рани на гърдите, отстрани на дробовете, гласът отгоре трябва да излезе. При „и“ ще има едно малко пречупване на гласа. Ще има направление надолу – влизаме в една гъста материя. В египетската азбука, отдето е взет този знак, той показва наклонността, по която отива творческия принцип. „И“ с точка показва от где идват енергиите. Много интересно нещо са буквите, тяхното значение и тоналност. Има какво да се научи, но вие седите и се занимавате с несретите в живота. Казвате: „Млад бях, но остарях.“ Почвате да мислите за външната страна на живота си. Гледате се в огледалото и си мислите къде ли отиде любовта ви. Отвън сте застарели. Сега трябва да знаете как да хванете тази музика, с която да се подмладите. Как ще я хванете? Трябва да разбирате закона на мислите, съчетанията на мислите. Щом дойде един човек, трябва да разбирате онези сили, които можете да възприемате и по кой начин ще ги възприемате – ще турите един филтър. И затова мъжете трябва да търсят всякога умни жени. Един мъж, който има за съпруга глупава жена, той е изложен на големи страдания и несрети в живота. За мъжа е нужна умна жена, жена намясто, а пък глупавите жени да отидат да орат и да копаят. И после една жена трябва да търси добрия мъж; и ако жената намери някой мъж с глупаво сърце, тя ще бъде най-нещастната. Мъжът представлява доброто сърце, хубавото. Жената трябва да търси най-добрите мъже и всеки мъж трябва да държи в ума си мисълта, че трябва да бъде добър. А пък жената трябва да държи в мисълта си: „Аз трябва да бъда умна.“ Мъжът ще пее, ако иска да постигне доброто в себе си и ако иска да стане певец. А пък жената ще пее, за да стане умна. Защото, ако не

знаете да пеете, не можете да се развивате правилно. Пеенето ще бъде един проводник на развитието на ума и на сърцето. Жената ще пее, за да се развива умът ѝ, а има много жени, които свирят на пиано, но стават нев-
растеници. Жената иска да има много добро сърце. Ня-
ма какво жената да иска да има добро сърце. Бедният не
може лесно да стане богат. Тя трябва да разчита на своя
добър ум. И умният е, който може да помогне на сърце-
то си. Такъв е законът. А пък при мъжа сърцето е, кое-
то ще помогне на ума.

Аз ви казвам един нов начин на самовъзпитание.
Вие имате стари възгледи. И те са добри, не ви казвам
това, което знаете, да го изхвърлите. При старите мето-
ди, при старите начини определете един час или поло-
вин час за самовъзпитание по новите методи. Защото
жената не може да стане добра, докато не стане умна;
нейното сърце не може да се поправи, докато тя не стане
умна. И мъжът, докато не тури доброто в сърцето си,
той не може да постигне нещо. Жената няма да постиг-
не своите желания, а пък мъжът няма да постигне това,
което мисли. Всички мъже искат да бъдат почитани.
Жената, като се влюби в някого, тя се увлича. Тя ще се
реши, ще се заглади. И право е, и така трябва да бъде.
Ако ходи неглиже, тя е изгубила любовта; нейният ум не
работи. Онзи, който люби, всичко в него трябва да бъде
изправно. Мъжът не се е научил да обича и затова жена-
та го учи да обича. И Писанието казва: „Вие, мъже, оби-
чайте жените си“. Мъжът е длъжен да обича жена си.
Жената е длъжна да почита мъжа си. (Ами ние, които
не сме женени?) – Та има ли някой от вас, който да не е
женен? Кой от вас няма понятие за женитбата? Откъде

се е пръкнала мисълта да се жените? – Женили сте се много пъти. – „Искаме да се жениме пак.“ Гледайте, като се жените, да се жените на свят, та да не се разженватے после. В женитбата едното същество дава на другото с любов, а другото взема с любов. Ще се съберат и ще протече Божественият живот. Бог не може да се прояви, ако ние не искаме да проявим Неговата любов – да станем Негови проводници.

Във всяко едно общество има известни препятствия. Тия препятствия сами не могат да се премахнат. Казвате често: „Трябва да бъде добър.“ Думата „добър“, трябва да е научно разбрана дума. *Т, Р.* В буквата *Р* имаме юмрука. Това е змията, която си е свила главата и гледа да те ухапе. Хубаво е да свиваш ръката си в юмрук, когато се намериш в едно отрицателно състояние. Но когато искаш да се тонираш, трябва да отвориш дланта си навън – към хубавото, към небето и в същото време да го възприемеш. Но да не показваш пред хората. Сега, когато правиш упражненията, излизаш пред хората да те гледат. Когато правиш известен опит, не трябва да привличаш вниманието на другите хора. Понеже, като привличаш вниманието на другите хора, те ще те спънат. Но когато си направил опита и имаш резултат от упражнението, тогава може да знаят и те.

Една сестра дойде при мене и ми казва: „Учителю, учим Евангелието, запознаваме се с Христа и Бога. Аз чувствавам, че при Христа не мога да отида, но се държа за тебе.“

Не е така лесна работата. Аз казвам: При Христа за да отидеш, трябва да стане някой проводник за теб. И при Бога да отидем, между Бога и нас трябва да има

среда. Не трябва да се обезсърчаваме. Трябва да изучаваме живите среди. Вие казвате някой път: „Той ли ще ме учи?“ – Не е въпросът за ученето. Ако остане аз да ви уча, вие ще си останете невежи през целия живот. Аз съм за вас само едно условие, да се прояви онова, което Бог е вложил във вас. Отначало на битието има нещо вложено във вас. Аз съм само едно условие, за да израсне хубавото, което Бог е вложил във вас. И като израсне то, аз ще знам че съм работил, понеже съм извикал Божественото във вас. Ако пък не извикам Божественото във вас да се прояви, значи аз знам, че не съм постъпил, както трябва. Не е въпрос да вярвате в мен. То е друго. То ще дойде само по себе си. Най-първо доброто, което е вложено във вас, то ще възрасне, и всеки ден вие ще ми благодарите за условията, които съм ви създал. А другото – то е второстепенна работа. И всинца гледайте във всеки един от вас да събудите нещо добро. На някого вие казвате: „Вие сте голям грешник.“ – Не, ще му кажете: „Има нещо хубаво във вас.“ Събудете го. На някого ще кажете: „Ти мислиш, че си остарял. Но има нещо хубаво в теб и гледай да го събудиш. И на старини ще се подмладиш.“ Някой казва: „Остарял съм.“ – „Ще се подмладиш.“ Друг казва: „Умря жена ми.“ Ще му кажеш: „Не е умряла, тя е жива. Заминала е на гости. Също и син ти не е умрял. Тя ще се върне.“ – „Кога?“ – „Наскоро ще се върне.“ – „Но кога?“ – „Наскоро ще се върне.“ – Ще питат: „Какво правят на онзи свят?“ Ще им кажеш: „Учат се сега.“ Някой ще каже: „Защо ние не виждаме заминалите? Къде са те?“ – Сега не искам да ви говоря за неща, за които нямате опитност.

Ако турим тази лампа на дъската – тази лампа е

специфична, да хваща високото напрежение, но ако турим обикновена крушка, няма да имаме тези резултати. Значи, за да схващате тези сили, трябва да имате специален мозък. С обикновения мозък не може. Вие ще кажете: „Ние не сме учени хора.“ – Има една наука, която трябва да опитате. Да ви дам една задача. Заемете се целият клас с една задача, която трае един месец. В десет души тук, в класа, да намерите нещо много добро. В десет души да намерите нещо хубаво, че сами да сте благодарни. За една седмица намерете доброто, което е във вас. „Ами да видим, дали ще има някакъв резултат.“ (Оставете това настрана.) „Да видим след един месец какъв резултат ще има.“ Оставете настрана за един месец критиката. Ти казваш: „Няма сега време.“ Не гледайте злото, а търсете само доброто. За един месец станете слепи. Каквото лошо става около вас, не го гледайте. Някой ще каже: „Много е един месец.“ Ако е много, да го смаля. Усещам, че един месец е много, чувствавам, че е много. Давам ви задачата за десет дена, защото за един ден ще се пукнете. Бог е Същество, което изисква ние да се учим. И нему е приятно, когато ние разбираме Неговите пътища. Ние сме заобиколени с такива богатства, които трябва да разработваме. А ние очакваме да ни каже нещо този учен, онзи учен. Толкова работи са открити сега, че вие очаквате все нещо ново. На това, което е открито, трябва да се проучи дълбоката му страна.

Първото правило е: Никога не изпращайте лоши мисли към един добър човек, защото тези мисли ще се върнат при вас, ако ги изпратите. И ако някой е болен от вас, почнете да му изпращате най-добрите мисли и той ще оздравее. Мислете добро за другите, защото болестите в

света са едно възпитателно средство. Аз не искам да изхвърлям много ваши мисли, но каквито възгледи да имате, каквито сте, вие ще си останете пак такива. Вашето естество не може да се измени. И аз не искам да се измени естеството ви. Всеки един от вас именно трябва да си остане такъв, но да учи и да се развива. Всеки един от вас е един лист от едно дърво, който е необходим. Вие не съжбялявайте, че не сте като Драган, като Петко, Стоян и пр. Радвайте се на този живот, на това, което сега имате. Не да бъдете постоянно такива. Тази форма, която имате сега, няма да бъде постоянна форма. Вие имате една форма, която е временна – за 50 – 60 – 100 години. В следващия цикъл на вашия живот ще вземете друга форма. Като погледнете някого и видите, че той е понапреднал от вас, радвайте се. Всеки да се радва на това, което е. Някой е малък, да се радва, че е малък. Някой е израснал, да се радва, че е израснал. Ако сте остарели, значи поумнели сте. Старите хора са капиталисти, те са най-богати. Старите хора са много скържави. Те трябва да се освободят от скържавостта си. А пък младите нямат нищо още. Но младите имат много големи изпитания. Да кажем, че двама млади, тъкмо са тръгнали по пътя Христов и между тях влезе една сестра с невъзпитан ум и ги разединява. Или обратното. Тръгнали са сестрите като гургулички и влезе между тях един брат с един неразвит ум, разединява ги. Между двама млади като влезе една сестра, всеки ще иска да я има и приятелството ще изчезне. Това не е по Бога вече. Те са претърпели един неуспех в своята любов.

На тази хубава сестра трябва да станеш слуга, или трябва да бягаш от нея; и на този, хубавия момък, трябва

ва да станеш слугиня или да бягаш от него – едно от двете. Аз засягам тука нещата само отчасти. Това не е абсолютно вярно. Има някои хора, които са надраснали тия положения, но за голяма част от човечеството ще дойде този изпит. Има и ред други работи, с които човек трябва да се справя. Та първото нещо сега е, старайте се да бъдете добри проводници. Изпейте песента „Аз ще ходя в пътя, който води към любовта“. Ще бъде много пресилено да искам да пеете, понеже не знаете правилата. Как ще пеете „ще“, по-високо или по-ниско от „аз“? (Учителя пее тази песен с една нова мелодия.) Ще бъдете като малките деца. „Ако не станете като малките деца, не можете да влезете в Царството Божие“. Значи не можете да станете добри проводници, не можете да възприемете Божието благословение и Неговото благо. Не мислете за старостта, защото в небето има само 24 старци, а пък на земята има само 24 млади, а другите все са деца. Земята е пълна само със стари хора, а небето е пълно само с млади хора. Затова сега старите хора умират, за да отидат горе да се подмладят, а пък младите идват долу, за да остареят.

Понеже сте стари, всинца трябва да се подмладите. Животът седи в това, не мислете, че трябва да остареете, но идеал трябва да бъде във вас да се подмладите. Като деца трябва да станете, да влезете в новите условия. Вие казвате, че нищо не сте направили. Че отсега нататък ще правите! Отсега нататък идват добрите дни. Най-добрите работи Господ ги е запазил за после. Хубавото вино го имат за после. Като се напият хората, тогава ще им се даде. (Учителя изпя с нас няколко пъти горната песен.)

Вие казвате, че Бога не сте го видели. Прави сте, че не сте Го видели, но Неговите дела не виждате ли? Колкото и да е малка любовта ви, колкото и да е мъжделива, развивайте я, защото от любовта ви ще зависи и придобиването на знанието, на мъдростта. Защото любовта е добър проводник на мъдростта, на знанието. Те само чрез Любовта могат да дойдат. Ако ние растем само в любовта, без да придобием мъдростта, знанието, то любовта е безплодна. Но ако придобием мъдростта и знанието, то плод е завързала. Пък истината е узрелият плод, който можем да вкусим. Любовта е семката, мъдростта и истината са поникналото растение, което е завързало плод. И плодът е узрял. Истината е узрелият плод. Истината, това са всички изработени, узрели добродетели, с които душата ни трябва да се храни. Такава трябва да бъде вашата мисъл и тази мисъл ще ви освежи. Да бъдете дълбока вода и, като гледат хората, да мислят, че сте много прости хора, но като ви бутнат, да видят, че не сте прости. А не да мислят, че знаете, а в действителност сте прости.

Това, което знаете, е само преддверието, за да влезете в Божественото училище, в забавачницата на Божественото училище. Трябва още много да знаете. Вие трябва да свършите всичките училища на земята, за да влезете в забавачницата. С това знание не могат да се мерят и най-учените хора на земята.

Да обичате душата на детето и да знаете какви зложби седят в него, в неговия ум и сърце – това е знание. Някой казва: „С деца ли ще се занимаваме?“ Според мен човек, който не знае, той спи и затова не знае. И щом се събуди, той вече знае. И ако някой от вас е невежа, да

стане и да си оправи леглото и ще знае всичко. А докато сте под юргана, нищо няма да знаете. А пък който мисли, че не знае, той спи. Някой казва, че не може да обича. Защо не може да обича? – Защото спи под юргана. Някой казва: „Като стана.“ – Който не е станал, под юргана е. Не е лошо, оставете го да спи. Не го събуждайте, не го разстройвайте, освен като видите, че зданието гори. Тогава теглете го за краката. Но като не гори зданието, оставете го да спи, да си почива.

Аз ви говоря за любовта, за най-хубавата любов. Досега не съм ви говорил за безопасната любов. Вие сте много учени, от мен по-учени, трябва да се запознаете с безопасната любов, а пък вие сте запознати с опасната любов, с която много мъчно може да се справите. Много голям и силен кон е тя (като тръгне, тя влачи), тази любов, с която вие сте се хванали за някого. Не бива човек да мисли от сутрин до вечер само за себе си. Момата има право, на 21 години е и се готви да се жени, а пък вие искате да я занимавате с глупави работи. Тя казва: „С твоите глупости аз не искам да се занимавам.“ Вие само плачете подир нея и тя ви изхвърля от вратата навън. Отново влезете вътре, но тя пак ви изхвърля. Вие влизате, излизате и най-после казвате: „Не си струва човек да обича.“ – Като влезете, ще кажете на тази любов: „Мога ли да ви услужа с нещо?“ Няма да ѝ представяте вашите интереси, вие какво искате, а ще работите за нейните интереси. Сега в тази форма, в каквата сте, и да ви кажа, ако имате някаква изопачена мисъл, каква полза? Представете си, че вие сте една водна капка, живеете в друга една капка. Искате да се отделите вече. Има ли нещо лошо в това? Че ако една капка има

известна утайка от кал, а другата капка е бистра, то те като се слоят, какво става? Разделят се: чиста и нечиста вода; калта и тя наполовина кална, и остава чиста. И чистата половина, чиста става. Обменят се. И ако двете са били чисти, споделят своята чистота. Ако и двете са били нечисти, пак си споделят своята нечистота. Вие мислите върху любовта, която сте учили. А пък тази любов, която сега учите, тя е, за да създаде здравето у вас. Непременно в тази любов трябва да носите в ума си всякога чистата мисъл и, каквото и да ви се случи, кажете: „За добро е това! Господ не може да извърши нещо лошо!“ Случи ви се нещо, което ви е неприятно, кажете: „За добро е!“ Като кажете, че е за добро, то тази мисъл ще се върне и, ако казвате постоянно така, вие праштате тая мисъл и лошото ще се превърне в добро. Писанието казва, че „всички, които любят Бога, каквото им се случва в живота ще се превърне на добро“.

Разправа ми един приятел: той иска да търгува с грозде, но едва му се покриват разноските. И казва: „Щях да загазя. Печалба няма, но търговията ми с гроздето стана причина да добия друго едно благо. И ако не беше търговията ми с грозде, не щях да придобия последното благо.“

Може би ще изгубите с гроздето, но ще добиете едно благо. Вие може да изгубите нещо в живота, но ще добиете една опитност. Писанието казва: „Да любим братята си.“ Ако вие кажете на някой брат, че го обичате и не го обичате, то вие не вършите волята Божия. А ако го обичате, вие вършите волята Божия. И тогава дарбите, които имате, ще ги развиете и ще пеете, и ще пишете, и ще рисувате, и пр. Каквито дарби имате, ще ги развиете.

Отделяйте всеки ден по 15 минути най-малко за пеене. Скръбен сте, изпейте: „Това е за добро, за добро, за добро, за добро“. Пак продължавайте: „Тъжен съм още, но няма какво да се прави – за добро е, за добро, за добро!“ И така става. Попейте си малко в себе си.

„Отче наш“

5 лекция от Учителя,
държана на 24 октомври 1934 г., София – Изгрев.

НАЙ-ВИСОКИЯТ ВРЪХ

„Добрата молитва“

„Духът Божий“

Ще прочета част от 5 глава от Второ послание към Коринтяните (от 1 до 15 стих).

Песен: „Животът е красив, когато човек е смел.“

Животът е нещо неуловимо. Човек се движи и движението е израз на живота. Животът нито се хваща, нито се пипа, нито се помирисва, при това за него говорят като за нещо, което се хваща. Казват: „Жив човек.“ Като пипнеш живия човек, той е топъл – топлокръвен, като топлокръвните млекопитаещи. А щом умре, загубва своята топлина. Сега вие слушате, но всички сте обременени, не сте свободни. И слушането ви не е, както трябва. Съзнанието ви не е свободно, за да виждате и чувате ясно. Слушате, но все има нещо, което ви занимава. Говориш му за Господа, а той мисли за съвсем друг господ. Всички говорят на неразбран език. Казвате, че страдате, но вие не можете да хванете страданието и да го държите. Виждали ли сте някой път страданието? Някой път от очите текат сълзи, капят сълзи, изкривяват се мускулите на лицето, по лицето се изписва някаква гримаса. И вие ще кажете, че този човек много страда. Един актьор може да направи същите гримаси. Аз мога да ви пролея цял казан сълзи, изкуствени сълзи. Изкуствени сълзи мога да пролея, колкото искате. Това прилича на едно угощение: канят се всички да ядат и пият и, след като се

наядат, нищо. Само че стават много по-весели. И веселостта и тя е нещо, което не може да се улови. Тя не е нещо физическо. На веселия човек е малко по-широко около врата.

Всички отрицателни черти се отличават с едно свиване. От дете човек расте и на старини почва да се смалява. Да оставим и това. Има неща, които не ни ползват. Пеете една песен, какво ще ви даде пеенето? Казвате: „Пеенето работа не дава. Пари ми дайте, парите дават работа.“ После казвате: „Ох, веднъж да се наспя!“ Но сънят работа дава ли? После казвате: „С вяра работа не става, с добро и с любов пак не става.“ Ако с вяра, с добро и с любов не става, тогава с какво става? Любовта е създала целия свят – небето, цялата вселена, и при това това са само опити. Вие още не сте навлезли в творчеството на Любовта, в красотата; вие сте още в опитите. Любовта си прави често малки скици. Аз искам да ви предам една мисъл, която мъчно може да се предаде, мога да ви кажа: Бъдете весели. Но как? – За да бъде човек весел, трябва да бъде свободен от каквито и да е безобразни и лоши образи, да няма нищо да го мъчи. Вчера идва един българин от Новозагорско. Не е някой верующ, обикновен човек е. Дал дъщеря си в лудницата и ме питаше, дали има изгледи тя да оздравее. Аз му казах: „Аз не виждам никакъв изглед. Трябва да се минат две, три, четири години, за да има едно малко подобрене.“ Той ми казва: „Не думай това, не може ли тази работа по-скоро да стане?“ – Казвам му: „Не може. Дъщеря ти е заболяла по един особен начин.“ Той се почесва по главата по особен начин и ме пита: „Такива работи като магия има ли?“ – „Дъщеря ти от магия пострада.“

И той започва да ми разправя, иска да знае защо е заболяла дъщеря му? И защо не се случи другояче? Казах му: „Дъщеря ти е направила някоя погрешка. Оженили сте дъщеря си за един човек, за когото не трябваше да я жените.“ Той казва: „Прав си, така си е. Този мъж я е бил четири пъти. И толкова лошо я е бил!“ – Кой са причините? Има хора, които минават през такава карма. Моят посетител е от селото на нашия Павел, роднина на Павел. И неговият зет претрепал едного и се окървавил. Върнал се в дома си и казва на жена си: „Свърших с него.“ И за да не го издаде, тя четири пъти е бита така, че полудява. Подвеждат го и го съдят, осъждат го на 15 години затвор. Бащата на полудялата пита: „Защо се случват така работите?“ – Защо ще му разправам, защо се случват така работите. Рекох му: „Объркани са работите от миналото. В миналото се объркаха и сега не се оправиха. И пак са объркани.“ И той ме гледа така особено, дали разбра нещо или не, не знаей. Той ми разправя повече от два часа цялата история, как се е случило. Аз го слушам и той пак ме пита: „Има ли магия, има ли такова нещо като късмет?“ Казах му: Остави сега тези неща, остави магията. Магията зависи от ума на човека – каквото мисли човек, това става. Магията е в ума. Той ми каза: „Аз ходих при един ваш гледач, който ми каза, че имало на едно място в двора закопани пари. Започнахме да копаям с дъщеря ми и дойдохме до парите. Дойде друг и каза, че магия има заровена в двора. И искаше сто лева да му платим, за да извади всичката магия.“ – Казах му: Ти ще дадеш ли тези пари, за да извади той всичката магия? Много евтино иска. Това са особен род разсъждения. Като му гледам лицето, той е съвсем обикновен човек.

При сегашните условия идеята ни за живота не е така ясна. Права или крива, вие не можете да постъпите право. Както в музиката – като пеят, не могат да вземат верно *си-бемол*, *ре-диез*, *ла-диез*, *сол*, *ла* и пр. Как ще вземеш *ла*, долно *ла* или горно *ла* и *ла* в трета октава – как ще ги вземеш? Трябва да имаш една ясна представа. *Ла* в първа октава, във втора октава, в трета, в четвърта октава – как ще ги вземеш? В четвърта октава колко души могат да вземат *ла*? Колко души могат да пеят четири октави? В света няма певец, който може да вземе *ла* в четвърта октава горе.

Когато дойде някой страдащ при тебе, ти никога не може да влезеш в положението му, ако не си в една и съща гама с него. Понеже от твоя тон, от твоята постъпка ти ще станеш причина и той да постъпи право, ако ти мислиш право, и той ще мисли право; ако ти мислиш криво, и той ще мисли криво. Каквото мисли майката, ще мисли и синът, каквото мисли бащата, ще мисли и дъщерята. Това е един начин за разбиране.

Трябва да разбирате обикновения живот, който ви занимава. Но казвате: „Как ще го използваме?“ Сега, тази сутрин, ако сте долу, в София, до обяд може да имате там мъгла, а пък тук, като излезете на нашия „Изгрев“, слънцето грее, а долу е мъгла. Защо? Тук условията са по-благоприятни. Та когато човек иска да напусне известен възглед, трябва да напусне някои места. Има места по-благоприятни. Ще се качиш на планината, за да имаш по-чист въздух и да избегнеш изцяло мъглата.

Кои са високите върхове в живота? – Най-високият връх – това е Любовта към Бога. По-висок връх няма! По-високо няма! До този връх нито един човек екскур-

зиант не е достигнал, нито една човешка експедиция не е достигнала. Милиони опити са правили светиите, но все умират – този умрял, онзи умрял. И този е още по-опасен връх, далече по-опасен връх от връх Монт Еверес на Хималаите. Но все пак, макар и да не можем да се качим на този връх, ние се ползуваме от благата му. От този връх слизат всички блага. Какво има горе, не знаем. И който се е върнал оттам, казва: „Качи се и виж!“ Може някой да е ходил, но не се е качвал. Достигал е донякъде и се е връщал назад. Сега вие ми казвате: „Да обичаме Бога.“ – Аз бих желал всички да знаят какво значи тази идея, как се обича Господ. Когато имате един приятел, как го обичате? Най-първо като имате един приятел, как го посрещате? Можете ли да ми разправите как се посреща приятел? Как посрещате водата, когато сте ожаднели? Вие някой път мислите, че най-лесната работа е да посрещнете един приятел. Ще посрещнете един приятел и той може да остане недоволен от вашето посрещане. По-добре тогава да не го посрещате.

Аз снощи бях на един концерт. И бях близо до оркестъра, та беше много шумно. Седя и гледам, трима музиканти наредени. Млади. Един от младите, който свири, е първа цигулка, той е виден цигулар. След него една млада мома – свири също на цигулка. И след нея друг. Беше ми интересно да ги гледам – поне да си изкарам, колкото струва билетът. Чух-недочух музиката, гледам първия цигулар си туря цигулката и ръчката на цигулката на бузата си. А пък младата мома туря цигулката на коляното си. Третият, като тури цигулката на коляното, опря ръчката на брадата под устата. А вто-

рият тури ръчката на цигулката под носа си. Сега защо единият тури под носа си, другият на бузата си, а третият под устата на върха на брадата? Защо е това? – Това е моя работа, тайна. Изкарах си парите, които съм дал за билета – видях едно правило. Питате ме: „Хареса ли ти концерта?“ Казвам: „Много ми харесаха тримата души: двама мъже и една мома. Единият цигулар искаше да каже: „Ако не мислиш, не можеш да свириш.“ Другият цигулар искаше да каже: „Ако не гледаш музиката, не можеш да свириш.“ А пък третият искаше да каже: „Ако не се упражняваш, не можеш да свириш.“ Това е мое тълкуване, на което ви давам един превод.

Аз трябваше да взема малко памук, като тръгнах оттук, понеже бях на първите редове. Защо? Много близо бях до музиката. И като започнаха да свирят, всеки един тон изискваше известен интервал. Не са криви те. Бях много близо до интервалите на тоновете, а трябваше да бъда най-малко на 20 метра далече, за да бъдат тоновете по-хармонични. Сега седя и си разсъждавам: трябва да се направи един салон и целият оркестър да бъде далеч, както и театърът – да има сцена 10, 15, 20 метра, да бъде далече от публиката. А пък тука от немай-къде се свири близо.

Някой път влезете в един салон и не сте в състояние да разберете работите добре, защото сте близо до тях. Говорите за Божията Любов, за съвестта, за съзнанието, за справедливостта, за милосърдието, но дали ги разбирате тези понятия? Аз наричам милосърдие това, когато един цар се е качил на коня си и вижда едно малко детенце, слиза от коня си, потупва детето, взема го на коня си и го разхожда малко. Какво ще кажат другите от

свитата за царя? Едни ще кажат, че добре е постъпил. А други ще кажат, че е проста работа да си остави царят своята работа и да се занимава с едно дете.

Да представим работата другояче. Да си представим, че вие сте един цар, инкогнито ходите и, като пътувате инкогнито, сте останали без пари, имате нужда от средства. Качвате се на коня си и отивате някъде в града, да намерите пари и виждате на пътя цяла една торба със злато. Този цар, като види тази торба със злато, няма ли да слезе да погали това красиво дете – торбата? Ще слезете, ще вземете детето, ще го качите на коня и ще го развеждате.

Сега работите отиват по-далече. На всинца ви трябва едно нещо, знаете ли кое е? Ако го знаете, няма какво да ви го казвам. Ако ми кажете, че не го знаете, защо да го кажа, да ви смущавам? На вас ви трябва едно нещо. Мнозина от вас имате стари черупки, от които не сте се освободили. Някои от вас сте малки, не сте се изправили още на краката си. Някои пък са големи, стъпили са на краката си, но не са имали условия да ги измият, вода нямало. Краката ви са се вмирисали вече. Някои от вас не сте си измили сърцето. Може би с години не сте го измивали както трябва, та мирише. И ние седим по някой път и мислим, че сме достигнали едно добро разположение. Докъде сме достигнали? Ние казваме, че обичаме Бога, нали така? Когато се намерим в трудно положение, молим се на Бога и никакъв отговор не идва. Коя е причината? Причината е вътре в нас. Ако ти седиш зад дебелия завеси вътре в стаята си, които са спуснати, и се молиш за светлината на слънцето, да проникне през тези дебели завеси и те постопли малко, ще имаш ли

резултат? Трябва ли да се молиш или да излезеш навън от къщата си? Какво трябва да правиш?

Вие всинца сте доста богати и при това пак се молите да ви даде Господ още повече. Това, което имате сега, трябва да го раздадете, за да дойде новото. Как ще разберете това? Ясна ли е мисълта? Това, което имате, трябва да го раздадете. Не само онова, физическото, материалното, което имате, но и онова вътре у вас, което ви е същност, и то трябва да се раздаде. Защото гледам, че доста е голям товарът на гърба ви. И като дойдете до едно място, трябва да снемете товара си и да вземете втори товар. Аз казах на тоя баща: След като дъщеря ти е била от своя мъж, защо допусна дъщеря ти да стои при него? Той казва: „Тя не ме слуша, омагьосана е тя.“ Тя казва: „И да ме бие, аз ще остана там.“ – Той ме попита „Има ли такава магия, с която да я върна в къщи?“ Аз му казах: Ти трябва да вземеш едно въже. И ти имаш магия – ще я вържеш с въже и ще я вземеш.

Ако слизате от високо място, трябва да се свържете с едно въже, та ако се подхлъзнете, да има за какво да се хванете. А пък ако имате само самоувереност, и като слизате, ще се подхлъзнете и ще дойде магията. Ти можеш да бъдеш умен човек. Свържи се с едно въже – вярата е това въже. Защо трябва да вярваш? Ти всякога имай това въже, няма да ти коштува много. Ако речеш да паднеш, ще се хванеш за това въже, за да излезеш, гдето трябва. Какво разбрахте от досега чутото? Да оставим това, което сте разбрали. Какво спечелихте? От това, което спечелихте, какво решихте да приложите? – Честоже в Писанието, че Апостол Павел казва: „Ако се развали земната ми къща...“ Един ден земната ни къща

ще се развали, но има друга една къща, неръкотворна; ще излезем от земната къща и ще влезем в небесната. По някой път мъчно се излиза. Господарят на къщата те хване и казва, че не си платил наема. Човек рече да излезе, хващат го и казват: „За това не си платил, за онова не си платил – не може току-така да умреш.“ Три-четири дни трябва да плаща на господаря на това здание, от което той трябва да излезе

Ако това тяло е ваше, както мислите, питам: Как влезе този грях във вашето тяло? Где е скрит грехът? Где ще са долапите? Доста долапи има. Два долапа има отстрани на слепите очи, два долапа има отзад, под врата, долу, два долапа има под ушите, отзад. Човек има доста пукнатини тук-там, че, като не е затворен, прониква прах. Нали като е затворена една стая, после като влезеш, намериш в стаята на масата си прах, прах по книгите. И все трябва да се почиства с влажния парцал.

Има такива мисли, които блуждаят в света, грешни мисли, целият свят е свързан с тях. Когато човек върви, той трябва да си носи мушама и гумени обуца. Отровна кал е това. Сега опасно е даже да се мисли за греха. Опасно е да се мисли за дявола. Защо е опасно да се мисли за дявола? Едни деца нанизали царевица на един конец и гледам, хванали един паток, той си отворил устата и нагълтал царевицата с конца. Децата дърпат конца и патокът върви подир тях. Казвам им: Какво правите? – Те ми казват: „Опитваме този паток, караме го да играе.“ А на патока очите му се отворили от мъка. Нищо не казвам на децата. Казвам си: Ето един пример на дяволската работа. Дяволът дава царевица на един човек и той нагълта царевицата, а дяволът държи коне-

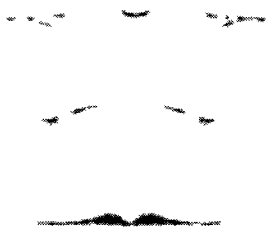
ца и после го разиграва. Казах на децата: Колко пари да ви дам, да пуснете този паток? Разигравате патока и за това разиграване трябва да се плати нещо. Те се смеят. Казах им: Пуснете патока и аз ще ви дам пари. Гледайте и вие някой път да не се хванете като патока. Нали някой път ходите да крадете орехчета? Гледайте да не се хванете така. Сега да дойдем до същественото. Често в човека влезе една неестествена мисъл и неестествено желание. Значи този човек, като този паток, се е хванал вече.

Също така и този селянин се е хванал като този паток – с този зет, който биел дъщеря му, и тя полудява. Казвам му: Сътресение има вътре в мозъка. Тя може по естествен начин да се излекува. Трябва да се остави съвсем спокойна и да се възстанови чрез природата първоначалното състояние на мозъчната й тъкан, за да може мозъкът ѝ да предава мисълта.

Правилото е: никога не жени една твоя мисъл за едно твое неестествено желание и никога не жени едно свое желание за една неестествена мисъл. Не жени и нищо повече! Казах му: Ти трябваше да вземеш дъщеря си или трябваше да оставиш по-добре дъщеря си неженена при себе си. Той казва: „Откраднах дъщеря ми! Четири дена я държаха в гората и после я изведоха.“ Те са външни неща станали, това не ни интересува; хиляди работи стават така.

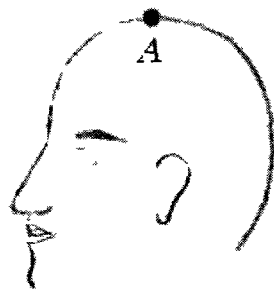
Онези, които вървят по естествен път, никога не съчетават едно неестествено желание с една благородна мисъл и никога не съчетават едно благородно чувство с една неестествена мисъл. Каквито и да са мотивите, че можете да спечелите нещо, не правете такова съчетание.

Вас бих ви съветвал да си вземете по едно огледало най-първо и щом усетите, че сте намусени, извадете огледалото и възстановете онова естествено състояние на вашата уста. Един ученик на Божествената школа каква уста трябва да има? Тази линия не е естествена (фиг. 1). Някои уста са такива. Тази малка трапчинка не трябва да е много голяма. А щом се образува една права линия, това показва, че човек е изгубил това правилно отношение между мисли и чувства. Някои други уста са съвсем стегнати. Някои държат устата си съвсем отворена. Не, трябва да държите устните си едва-едва допрени. Това е естественото положение. Устните са два проводника и постоянно трябва да отваряте и затваряте устата си. Щом натискате устните си, върху тях има силно течение и скоро ще загубите живота си; най-малко ще станете песимист. А ако съвсем ги оставите отворени, ще заприличате на един мочурляк и жабите ще почнат да крйкат. Глупаците така държат устата си отворени.



Фиг. 1

Да бъдем добри. – За да бъдете добри, трябва да знаете как и къде да бутнете себе си. Има специални точки, центрове на доброто, на благородното. За да станете добър, ще пипате съответния център. Разтривайте си леко главата горе (фиг. 2, А). Този човек, за да познае външните форми, той е трябвало да яде от дървото за познаване на злото и доб-



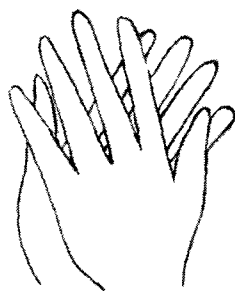
Фиг. 2

рото. Злото си има външни форми и доброто си има външни форми. Вие трябва да изучавате външните форми. За това е създаден човекът. Ако вие изучавате външните форми, тогава и себе си трябва да изучавате. Човек трябва да има едно огледало и често да се поглежда, да гледа и определя външните си форми.

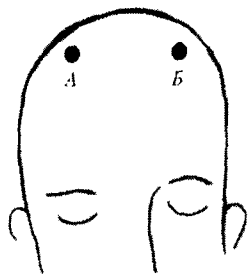
Ти казваш за някого: „Аз ще му дам да се разбере!“ В този момент се погледни в огледалото и се нарисуй. Вземи си едно огледало и се наблюдавай. Кажи си: „Искам да срещна моя приятел, когото десет години не съм срещал. Аз съм бил с него в училище заедно.“ Представете си тази сцена и вижте каква форма ще вземе вашето лице в огледалото, вижте как ще се измени вашето лице. Представете си тази сцена, когато сте били млади с този приятел. Представете си, че сте били млади – сега може да ви е израснала брада, и ще видите на огледалото как ще се измени вашето лице. Сега вие се самозаблуждавате на земята, понеже всички приличате на затворници. Всеки ден дяволът ви сменя халатите и дрехите – той ви туря все халати. Нали знаете как се обличат пажовете, келнерите? Келнерът ще се облече във фрак, малко разцепен, ще има и бяла жилетка. Ще се поклони няколко пъти. (Учителя се покланя.) Ще каже: „Много ви благодаря, че платихте!“ Някой казва: „Много благодарим!“ И все държи ръката си на пъпа. Аз не оспорвам това. Там се намира слънчевият възел, стомашният мозък, човешкото сърце, чувствата. Това е най-важното място, чрез него функционира животът. Симпатичната нервна система е там. Но не тук, долу, под пъпа, а под лъжичката, под белите дробове. Хубаво е да си туряте там ръката, а не по-долу, при пъпа. Не долу, а по-горе.

Ако турите ръцете си горе под лъжичката, ще имате един резултат, а ако ги турите по-долу, ще имате друг резултат. Ако турите ръката си горе на главата, ще имате възвишени мисли. А ако поставяте ръцете си зад главата, ще имате съвсем други резултати. Вие се почесвате зад ухото – ще имате един резултат, а поставите ли ги на тила – ще имате особен резултат. Всякога гледайте да избягвате тези неестествени бутания.

Някой път искате да се пипнете на някое място, или се почешете някъде и то по време на молитва. Така ще се развали молитвата. Във време на молитва не си мърдайте ръцете. Какво положение вземате вие, когато се молите? Някой път вземате следното положение: (Учителя поставя двете ръце върху гърдите до височината на сърцето. Двете ръце са с дланите навътре и пръстите на едната ръка върху пръстите на другата (фиг. 3) При такова положение трябва да настроите ума и чувствата си. Че ако не знаеш как да настроиш ума си, как ще се молиш? Един цигулар трябва да знае как да настрои цигулката си. Всеки един от вас трябва да знае как да настройва. Ти се разсърдиш някой път – тогава цигулката е разстроена. Изгубил си присъствие на духа – разгласена е цигулката ти. Нагласи я! Отпаднал си духом – разгласена е цигулката ти. Обезвериш се – разгласена е цигулката ти. Ако си се обезверил, ще си туриш двете ръце отстрани отгоре, в областта на косите (точка А, Б). Аз не смея да ви дам упражнение, понеже няма да го разберете. Ти отиваш някъде най-малко



Фиг. 3



Фиг. 4

за три дена. Трябва да държиш ръцете си така, че да имаш успех. И мисълта трябва да е съсредоточена, да се свържеш с невидимия свят и с всички същества, които те обичат. И за да направиш връзка, ти не търси външно възвишена мисъл, приятност. Ще почувствуващ желание, което ще се прелее в тебе, и ще почувствуващ, че имаш един малък приток на живот в

тебе. По този начин човек се съблича от старите дрехи.

Някой път говорите за Бога и си държите ръцете на пъпа. Когато човек търси Божията Любов, то не трябва да я търси така, а така, (Учителя туря дясната ръка с цялата длан надолу, горе върху главата) и при това положение на ръката си повдига ума си нагоре. Като седнеш на някой камък, не си натискай много ръката – тури си пръстите на дланта леко отгоре на главата. Някои неща не трябва да се обясняват, защото, ако мислите за това обяснение – как ще стане, дали ще стане или не, дали правилно е постъпила ръката – с това ще попречите на нещата. Тези неща стават в подсъзнанието и свръхсъзнанието. Нашите самосъзнание и съзнание развалят по някой път нещата. Самосъзнанието и съзнанието развалят, като се бъркат в нещата, които не разбират. Ние искаме да проучваме с нашето съзнание и самосъзнание как ще станат работите. Това не е наша работа. Та първото нещо – любовта към Бога се отличава с едно качество. И като помислиш за тази Божия Любов, да направиш връзка и веднага, каквото и смущение да има в душата ти, веднага то ще престане. Най-първо мисли за

Божията любов, която премахва смущението на душата и възстановява един вътрешен мир. В молитвата трябва да се произведе едно състояние на успокоение. За да можеш да видиш пътя, по който трябва да вървиш, трябва да приемеш Божията Любов. Ти ще се срещнеш с много хора и трябва да знаеш как да постъпиш. Пътят ти няма да бъде посипан с рози. Ще срещнеш противоречия и трябва да знаеш как да постъпиш.

Аз говоря за сегашния живот. Ще дойде време, когато условията ще бъдат много по-благоприятни; а сега имате големи спънки. Казват някои, че причината за дисхармонията е вътре – някои хора, които са около тебе. Те не са причината, те са само условия. Причината е вън от тях. Някой те спъва или те дразни, но причината е далечна и трябва да знаете как да се освободите.

Писанието казва: „Потърсете ме в ден скръбен и Аз ще ви помогна“. Имаш една болест или болезнено състояние – тъкмо тогава опитай Господа. Ти ще отидеш да търсиш някой лекар, втори лекар и тогава работата не се урежда. Ще похарчиш десет хиляди лева и няма да имаш никакъв резултат. Ти най-първо потърси помощ от Невидимия свят, а ако имаш нужда от лекар, те отгоре ще ти покажат към кого да се насочиш. Както, когато Корнелий се молеше на Бога, за да му се изявят духовните работи, тогава му се яви един ангел и му каза да прати за Петра. Също така от Невидимия свят, ако има нужда за лекар; то отгоре ще му покажат лекаря; или ще му покажат от Невидимия свят човека, който може да бъде полезен в дадения случай; или може да му покажат някои работи, които е забравил. Много работи има, които вие трябва да си спомните. И всички трябва да имате

една ясна мисъл. Някой казва: Много хубава беше поведта, но я забравих сега. Че там е всичкото – нещата не трябва да се забравят. Има неща, които никога не бива да ги забравяте! Ако ти забравиш кой ти е баща и кой ти е брат, и коя е сестра, и коя майка – какво ще бъде твоето положение? Хората са забравили Бога – не Го познават. Забравили са и кои са ангелите. Те казват: „Ангели може да има, но не ги знаем.“ И това става постоянно в човешкия живот. И всички са дошли дотам да вярват в това, т. е. само във видимото. И вие вярвате, че реалното е само в хората. Вие вярвате в колективното, но онази вяра, която произлиза от колективността, тя е само наследствена.

Като отидете на концерт, ще откриете, че малко са хората, които слушат съсредоточено, внимателно. Повече от слушателите гледат този, гледат онзи; там всеки те гледа и, като се свърши концертът, пак те разглеждат. Този те гледа, онзи те гледа и, като свърши концертът, всички бързат, кой по-рано да излезе, натискат се да излязат и казват: „Грандиозен концерт!“ Музиката трябва да произведе образи от миналото или от това, което сега става.

Казвам на една мома: „Красива трябва да бъдеш.“ Там е сега мъчнотията, как да стане момата красива. Зная как, но другояче ще ви обясня. За да има хляб, трябва да има брашно и фурна; за да се меси брашното, трябва вода. И трябва един да го замеси хубаво и да го омеси, и да го направи на един хубав самун. И трябва един да опали пещта и да се тури хляба вътре и, като почне хлябът да се зачервява, да извади опечения хляб. Така хлябът става красив и лесно се яде. Ако хляба го ядат, той е красив, ако не го ядат, не е красив.

Кой е огънят в света? – Това са страданията. Те са пещта, в която постоянно ни пекат. Ако нямате страдания, никакъв хляб няма да се опече. Какво ще ядете тогава? Страданията са Божествената пещ, гдето постоянно се пече вашият хляб. Другояче гладни ще умрете. И ако няма страдания, и житото няма да узрее. Вие искате да живеете без страдания; че страданието, това е Божественият огън. Една сестра казва: „Да беше ме родила майка ми красива, по-хубаво щеше да бъде.“ Отлично беше това – ако знаеше майка ти да те замеси, но майка ти не е знаела да те замеси и да те опече добре. Сега ти трябва да се месиш. На някой носа му е изкривен, на някои от вас веждите им са изкривени; на някой от вас устата му е изкривена или едната ръка е развита, а другата – не. На някой от вас единият крак е по-дълъг с 1 см. Защо единият крак е по-дълъг от другия. На някои от вас едното око е по-отворено, а другото е по-затворено. На някои от вас едното ухо слуша, а другото не слуша. Вие казвате сега: „За следващия път ще бъде друго, като дойдем.“ Или казвате: „Карма е това.“ Българинът казва: „Божия работа е това. Оставете това.“ Двама души се убиват – каква Божия работа е това? Някой мъж бие жена си – какво е това? Вие казвате: „Божия работа е това.“ – Никаква Божия работа не е. Някой умрял. Казват: „Божия работа е това.“ – Не. Това са все човешки работи. Божия работа е следното: давам ви една голяма жълта круша и, като я вкусите, изпитвате голяма приятност. Това е Божия работа. Божиите работи са велики работи. А пък другото са човешки работи, прах, който постоянно пада върху нас. Сега всички искате да ви се даде нещо. Досега беше да ви се даде, а

отсега нататък вие трябва да давате. Досега беше така. „Ние трябва да бъдем добри“. Отсега: „Аз трябва да бъда добър“. И то не статически, но функционално – да работиш наистина като добър човек. Силата е там. Тя не седи в големия ръст, който имаш, не седи в голямото пространство, което заемаш. От един декар земя ти можеш да изкараш толкова хляб, колкото от десет декара, ако знаеш как. Така че един декар добре обработен, се равнява на десет декара, които не са обработени добре. Та при бедните условия, при които живеете, ако знаете как да работите, вие ще изкарате толкова много, колкото при добрите условия. Сега трябва обработване.

Ти казваш: „Много добър беше апостол Павел.“ По какво се отличава апостол Павел? Колко пъти го биха? – Три пъти по 39. И апостол Павел се оплаква. Вие вземате предвид неговите дарби. Един човек с неговите познания, колко пъти беше бит? И Христос с всичките си сили, с които разполагаше, колко пъти Го биха? Вие седите и искате никой да не ви бутне. Колко пъти войниците удариха Христа, не се знае. И каква нужда имаше от това? Без удари не можеше ли? Той нямаше ли сили да попречи? – Ето въпроси, които остават необяснени. – Защо трябва да страдаме? Това ще го научите, когато отидете в другия свят. Само тогава ще разберете това. Сега, на Земята, не може. И да ви разправам, ще кажете: „Тук не си струва човек да страда.“ Съгласен съм. Защо някой човек, като се намеси в някоя бъркотия, пострадава? Ще кажете: „Като го мушналия, посветил се.“ Не, с мушване светия не се става. Ако дойде някой и те мушне с ножа на любовта или на мисълта, светия ще станеш. Ако дойде някой с нож на истината и те мушне – да,

светия ще станеш. С такава мисъл да те мушнат, с такъв нож – какво лошо има да те мушнат тогава? – Един нож на любовта! Има ли някой от вас, който е мушкан? Мушкани сте с ножове на любовта, но фиктивни. Като те мушнат с ножа на любовта, най-първо ще почувстваш една голяма болка и, ако те боли, ще оздравееш. А пък оня нож, дето не е на любовта, като те мушнат с него и, като си здрав, съвсем ще загазиш. Ножът на любовта някога има една обратна реакция. Най-първо умът ти не е просветен и, като те мушнат, веднага ще просветнеш и ще се обнадееши. А пък, ако те мушнат с един нож, който не е на любовта, ще се ожесточиш. Ти казваш: „Аз ще му дам да се разбере! Не се живее с добро!“ – Това е обратният път.

Сега това, което ще ви кажа, е важно. На мен ми казаха, че вие, които сте в класа, хойкате много отвън класа. И не посещавате редовно училището. И после работите си не ги вършите, както трябва, а отгоре-отгоре. Не знаете ли, че като отидите при райските врати, ще намерите там всичко, което сте свършили, и всичко, което не сте свършили. Че като отидете при райските врати, колко различни ваши работи ще намерите там? Какво ще намери при това състояние при райските врати всеки един от вас? Сега работите са скрити, но ще бъдат открити. Аз искам тук, на Земята, още да бъдат открити. Тук, на Земята, са скрити, но там ще бъдат открити. Та сега скритите работи гледайте да ги стъкмите. И горе, като ви ги прегледат, ще кажат: „Върнете го на Земята.“ Единият път вие сте били философ, а сега ще се върнете на Земята като просяк, като инвалид, куц, с един крак и ще седите по улиците зимно време при 35 градуса студ.

Ще просите 10, 20, 30 години така на Земята и ще се молите. И след това, пак като се върнете при райските врати, пак ще ви погледнат и ще кажат: „Върнете го на Земята.“ И тогава ще ви турят в един кираджийски кон, 10 години ще ви впрягат. И тогава пак ще идете при райските врати и ще кажат: „Върнете го назад!“ Като кон ще ви върнат. Аз не казвам, че така ще бъде с вас.

Всеки, който се качва на един аероплан, може да стане нещастие с него, нали така? Падне някъде аеропланът, обърне се. Или всеки, който се качи на един автомобил, може да се катурне автомобилът някъде. Всичко това може да го вземете предвид, да предвидите нещата, които могат да се случат. Това прави умният човек.

Ние казваме: „Бог ще промисли!“ – Ние трябва да бъдем умни – за всички възможности при хилядите добрини, които Бог ни прави, да предвидим какво би могло да стане; да бъдем внимателни и така можем да избегнем неприятностите, които биха могли да дойдат.

За следващия път научете онова, което не е довършено. Мъчнотията не е само във вас. Има една колективна мъчнотия. Има външни условия, които трябва да се превъзмогнат. Аз не искам да туря всичката отговорност върху вас. Има известни външни условия, които трябва да се превъзмогнат, а то може да стане само при един разумен живот. Някой път може да сте постъпили много добре, но външните условия са толкова неблагоприятни, че приличат на следните: това е все едно да пишеш на морския бряг върху пясъка: „Бог е Любов, Бог е Истина“, но вълните заличават написаното. Не пиши на морския бряг, дето се заличава написаното, но на канарите, дето не се заличава. Та най-хубавите работи,

които знаем, написваме ги, но дойде вълната и ги заличи, защото сме много близо до брега на морето, та вълните постоянно заличават. Отдалечете се, идете малко по-нависоко, та пишете там, дето морските вълни не могат да заличат.

Когато сте в настроение, как пеете, а когато сте неразположени, как пеете? Музиката е разположение и има два фактора. За да пееш добре, трябва да имаш една висока основна мисъл, с която да е погълнат животът ти; и трябва да имаш едно основно чувство, което да подкрепя твоята мисъл – и тогава можеш да пееш и да свириш добре. И тази мисъл, това чувство ще те съедини с онзи свят, отдето иде музиката.

Музикални са ангелите. Те пеят и свирят отлично. Музикални са светиите. Те свирят и пеят отлично. Музикални са гениите на човечеството. И те пеят и свирят отлично. Музикални са и талантливите хора, и обикновените хора.

Сега коя песен да изпеем? Коя беше песента от миналия път? Да видим сега какво сте запомнили. (Всички изпяхме песента „Аз ще ходя в пътя“.) Турете си ръцете върху гърдите с дланите навътре и тогава пейте: А-а-а. Ще поемете въздух и при издишването ще изпеете тази гласна. Вземете сега два тона по-високо от тази гласна и изпейте тази гласна още по-високо.

„Отче наш“

6 лекция от Учителя,
държана на 31 октомври 1934 г., София – Изгрев.

САМООТРИЧАНЕ

„Добрата молитва“

Пишете върху темата „Пътят на Христа“.

По какво се отличава един път? По какво се отличава добрият път от лошия? Вие по кои пътища обичате да ходите, като тръгнете за някое село или град? (Да няма много препятствия по него, да няма прах, да е добре павиран.)

Всички съвременни противоречия и в обществения, и в частния живот и всички противоречия на вашия ум и във вашето сърце се дължат на две причини: на доброто и злото. Някой ще каже: „Христос е пътят.“ Хубаво, ако Христос е ходил по един път, вие казвате, че той е пътят, как може Христос да ходи по един път и Той да е пътят? Христос е ходил по Божествения път. Значи Той е ходил по известен път, а пък при това казва: „Аз съм пътят“. Значи Той е пътят, по който вие може да ходите. Вие вземате преносните работи и ги правите буквални. Христос казва: „Аз съм Пътят, Истината и Животът“. Какво подразбирате под думите: Път, Истина и Живот? Сега не казвам, че това, което вие разбирате, не е право, но човек трябва да си даде ясна преценка за това, което разбира. Някой казва: „Аз пея добре.“ Но как пееш? Може да пееш за себе си и да ти е приятно, но излизаш пред хора и не ти харесват песента. Кое е меродавно сега? Ако ти се харесваш, а хората не те харесват и почнат да правят известни кри-

тики, че гласът ти няма яснота, мекота и израз, който е на правата страна?

Има ли нужда да ви говоря сега за певци? Каква прилика има между певеца и един, който върви по пътя? Единият пее, а другият дига прах. Този, който обича да пее, не му идва на ум, че има някой болен човек. Той пее, повишава гласа си, а болният му казва: „Млъкнете малко, не ми се слуша, болен съм, не съм здрав!“ Певецът казва: „Да не се е разболявал“. – Право ли е това? Тогаз болният му казва да не пее. Сега кое е по-хубаво? По-хубаво е онзи да не се разболява, да бъде здрав. А пък някой път е добре певецът да си пее тихо, да не пречи никому; а някой път е по-хубаво да не пее.

Вие казвате сега: „Отчаях се от живота!“ Отчаял се, иска да се самоубие. Христос преди 2000 години дойде и говори, считаха Го за Син Божий, за божество. Неговите съвременници, учените фарисеи, знатните философи ходеха подире му и постоянно се препираха с Него. Христос казва: „Син Человечески няма къде глава да подслони“. Христос е ходил и е проповядвал и проповедите Му са били алегорични или в една разказвателна проповед.

Един романист пише роман за една героиня и един герой. Къде са тези герои? – В света ги няма. Ти плачеш, като четеш, но героите ги няма. Казваш: „Горката героиня, горкият герой!“ – И плачеш, плачеш. Отиваш при някого и му разправяш: „Какво страдание – да ти настръхне косата!“ Питам: Тези страдания сега ли стават? Някой казва: „Тя се влюбила в еди-кого си и много страда!“ – Няма никакво влюбване. Ако беше така, кой щеше да ги раздели.

Човешките сърца не са били готови във времето на Христа за това, което е проповядвал Той; и сега, след 2000 години, още не са готови. Как ще се приеме едно учение, което казва: „Онзи, който не се отрече от баща си и майка си и не вдигне кръста си да ме последва, не може да бъде мой ученик.“ Трябва да напуснеш децата си, жена си, баща си и пр. Някой ще каже: „Че как така? Бащата, майката, децата – Господ ги е създал; и тези, които Господ е създал, да ги напуснеш!“ Христос дойде при евреите преди 2000 години и не Го послушаха. Та и вие сега, слушате ли Го? Не го слушате. Кой от вас се е отрекъл, кой е направил това? – Имате си къщичка, деца, и вие сте при майка си и баща си, при това сте християни. Имате буквално разбиране на горния стих.

Има неща златни и има неща позлатени. Вие носите един златен пръстен от 14, 18 или 24 карата. Съзнателно ли носите златния пръстен? Представете си, че вашите къщи са построени на една улица. Някои са построени с изглед на изток, други на юг, трети на запад, а четвърти на север. Някои се оплакват, че нямат достатъчно светлина в къщата си. А други казват, че имат достатъчно светлина в своята къща. Кой е виновен, че в една къща има достатъчно светлина, а в друга няма? Онзи, който има малко светлина, ще каже, че спрямо него слънцето не е толкова любезно, много малко светлина му праща. Питам: Това твърдение правилно ли е? Слънцето за твоята къща мислило ли е? В бюджета на слънцето има ли писано нещо за твоята къща? Как мислите вие. Когато във вашата къща има малко светлина, Слънцето отговорно ли е за това? Или пък когато има много светлина, Слънцето има ли някакво съзнание, че

ви е изпратило повече? Ако вие бъркнете в една каса и извадите стотина наполеона, тази каса недоволна ли е от вашето бъркане? Или пък, ако внесете сто наполеона в касата, ще бъде ли тя доволна от вас? Колко ще внесете и колко ще изнесете, касата по това не казва нищо. Тя казва: „То е ваша работа“. Касата не се занимава с това, кой е доволен или недоволен, кой седи зад касата.

Съвременните физиолози казват, че в мозъка ви е всичко. Те казват, че когато имате известни идеи, това се дължи на мозъка. Мозъкът не съзнава, когато имате известни идеи. Той е като една каса. Но зад тази каса, зад тези клетки, от които е направен мозъкът, седят разумни същества извън мозъка. Аз правя следното сравнение: Банкерът в касата ли живее? – Не живее в касата, живее извън касата. Банкерът и касата са две различни понятия. Но вие казвате: „Щом дойде до човешкия мозък, мисълта може да е в мозъка, както може да са турени в касата пари.“ Касата може да е направена от желязо, а вътре да е златото. Кой метал е по-скъп сега – това, което пази, или това, което се пази? По-скъпо е златото, а твойт мозък не е една желязна каса. А пък тези пари са потребни някому – на онова съзнателно същество, което не е в мозъка. По някой път това същество идва със своите ключове, влиза в мозъка, взема каквото му трябва, и след това си излиза навън. Когато това същество дойде, ти съзнаваш, че е дошъл някой. Но този, който е дошъл, и този, който съзнава, едно и също същество ли е? – Не, различни са. Касата си има пазач. Когато дойде господарят, пазачът на касата съзнава, че е дошъл господарят, и наблюдава, защото го държат отговорен. Казват му: „Дай ключа.“ Той дава ключа и съзнава, че е

дошъл неговият господар, който е дошъл или да вложи пари в касата, или да вземе. И той си отбелязва, има си справочна книга и записва, че в еди-кой си час и минута еди каква сума е взета от касата или е внесена в нея.

Казваш: „Съзнавам, че трябва да ходя по правия път, но имам ред препятствия. Какво трябва да направя с тях?“ Дяволът е едно препятствие за хората. По какво се отличава духът на доброто от духа на злото? Как ще ги представим? Дяволът си има известна форма. И ангелите, светлите ангели си имат известна форма. Те стават видими и невидими. Ти ако се отдалечаваш от една планина на далечно разстояние, тя става невидима и, ако се приближаваш, става видима. Ако предметите са далече, са невидими; а пък ако са близо, са видими. По какво се отличава един светъл дух от един лош дух? Или по какво се отличава един добър човек от един лош човек? Когато ви говоря и вие ме слушате, вие приличате на следното: един румънец и един казак се разговаряли. Румънецът казал нещо на румънски, а пък казакът разбрал съвсем друго. Кое е същественото в злото и кое е същественото в доброто? Да вземем тона *до*. Трябва да имате една основа от която да започнете. Има си камертон, който определя отгдето трябва да почнете. Има си ключ, който показва отгдето трябва да започне песента. След като изпеете една песен, какво се разрешава? Вие пеете повече от година песента „Всичко в живота е постижимо.“ Има ли резултат? Вие пеете, че всичко е постижимо, а пък има много работи в живота, които не са постигнати – като дойде в живота, мъчно върви. По теория лесно става, но да се направи е мъчно.

Да дойдем до същественото: По какво се отлича-

ва един добър човек? Някой казва: „Аз съм и добър, и лош.“ – Как може едновременно да бъдеш и добър, и лош? Или имате един добър човек и един лош човек. А пък имате и друг, който създава, че единият е добър, а другият е лош. Сега какво е различието между доброто и злото? Ако вие сте болен, добрият ще ви вземе на гърба си или ще наеме една кола и ще ви отведе в болницата, ще ви услужи. А пък лошият човек, като види, че сте паднал на пътя, той ще дойде, ще бръкне в джоба ви, ще ви вземе парите и ще ви съблече дрехите, ще ги вземе и ще ви остави. Добрият пък ще ви даде нови дрехи, ще ви облече и пр. Това е съществена разлика. Един добър човек, като дойде при вас, ще намери нещо хубаво във вас, ще каже нещо добро за вас; а пък един лош човек, като дойде при вас, веднага ще намери някоя погрешка във вас. Някой път казваме: „Не трябва да слушаме. Не трябва да мислим нищо лошо за никого.“ – Добре, един певец ми пее, но ми пее фалшиво – нищо ли не трябва да му кажа? – Трябва да му кажа: „Много хубаво пееш.“ Тогава не говоря истината. Може да му кажа: „Аз не съм компетентен, ще ме извините. Там има един друг, който разбира.“ По тоя начин се освобождавате, но зад гърба му казвате: „Той е лепка?“ – Кому казваш това? Някой няма около тебе. Кому говориш? Ти, който говориш, и оня, на когото говориш, че певецът е лепка, тези двама кои са?

Сега да дойдем до противоречията. Говори се за свобода и за любов. Но любовта и свободата са две неща съвсем различни, а вие ги смесвате. Свободата не произтича от Любовта, Любовта не е родила свободата. Свободата не е един принцип, не е свободата, която раж-

да всичко в света. Свободата е един резултат на нещо. Ти казваш: „Аз искам да бъда свободен, искам да бъда богат, искам да бъда учен.“ Свободен, богат, учен – това са резултатите на нещо. А пък, щом кажеш Любов, какво подразбираш? Това е един велик принцип в света. – Най-мощната сила в света, която съществува, нещо, което, като го обясняваш, остава необяснено. Писанието говори, че Любовта е плод на Духа, а пък казват, че Бог е Любов. Какво подразбираме под думите „Бог е Любов“? Че любиш някого – бащата люби сина си, дъщеря си. По какво се отличава Любовта? Ще оставите обикновените работи, обикновените разбирания.

Свободата произтича от Истината и е резултат на Истината. Любовта е една от най-мощните сили, а пък свободата, това е един резултат. Този резултат, свободата – няма отношение към самата Любов. Свободата има отношение към живота. Тогава как бихте изразили математически отношението на свободата към живота? Свободата се отнася към живота, как? – Свободата се отнася към живота така, както животът се отнася към Любовта. Какво разбирате вие под тези думи? Право ли е това, което казах? Право ли е това отношение? Онези, които са математици, или тия, които са свършили два факултета, да кажат. Свободата се отнася към живота така, както животът към Любовта. Това отношение значи: Свободата е необходима за света, не за умрелите хора, а за живите, в техните действия. Свобода значи да ти дадат простор, път, да минаваш, къща, да живееш, за да може да се проявяваш, както искаш. Когато си гладен, да можеш да се наядеш. Като седнеш да ядеш, да не те пребият и изтласкат, но да те оставят свободен да си

вземеш обяда, както ти обичаш. Това е простият смисъл на думата свобода.

Много хора в света жертвуват Любовта заради своята свобода. Щом пожертвувате Любовта заради свободата, какъв ще бъде резултатът? Ти имаш свобода, а за нея си изгубил Любовта. Какви резултати ще произлязат от изгубването на Любовта? Това, което стана причина да излезе човек от рая, беше обстоятелството, че той беше поставен в положението да намери едно отношение между свободата и закона на Любовта. Човекът казва: „Аз, като човек, искам да бъда свободен.“ Бог му тури една заповед: „От всички дървета ще ядеш, но щом дойдеш до дървото на познаване доброто и злото, няма да буташ плодовете му. То е предназначено за друго. То не е за прости хора. То е предназначено за боговете, за най-възвишените същества. Че е така, аз ще ви приведа един аргумент. Само един е той, но не е много силен – той е от най-слабите аргументи, но, като няма друг аргумент, ще го спомена. Боговете казаха: „Понеже Адам стана като един от нас и понеже яде преждевременно от дървото за познаване на доброто и злото и доби нашата сила, а пък не е толкова умен като нас, той ще направи някоя голяма пакост. Затова ние, боговете, решаваме: Адам да излезе от рая навън.“ Щом е ял от това дърво, станал е като един от боговете и затова го изпъдили от рая навън. Този аргумент е слаб. Мога да ви кажа много работи още, но слаб е ангелът ви. Мога да отворя сандъчето със скъпоценностите и да ви покажа това, което имам, но се опасявам от вас. Тогава ще се яви някое изкушение у вас. Да допуснем, че вие сте баща и имате две дъщери, красиви като ангели. И един човек ви казва:

„Аз имам двама сина, запознайте ги с вашите дъщери.“ С тези синове какво ще стане? Няма нищо да стане, ще се съберат две капки на едно място. Събрали се двама души, турили си ръцете една върху друга и казват: „Мъж и жена са се събрали, рамо до рамо седят.“ Утре, гледам, и двамата умрели. Турят ги пак рамо до рамо в гроба, понеже се обичат. И след десет години разкопаваме гроба и виждаме, че няма никаква следа от рамената им. А по-рано бяха рамо до рамо.

Близък е онзи човек, който мисли като тебе, чувства като тебе и постъпва като тебе. Онзи човек, който не мисли като тебе, който не чувства като тебе и не постъпва като тебе, то и рамо до рамо да е с тебе, той е далече от тебе, колкото слънцето е далеч от Земята. Така мисля аз, а вие как мислите, то е друг въпрос.

Когато човек е пожертвувал Любовта заради своята свобода, той е създал всичките си сегашни нещастия. Когато вие страдате и се мъчите в себе си, това показва, че сте пожертвували Любовта си. Тогава не сте свободни. Всеки, който страда, не е свободен. Но свободата е нещо външно в случая, не е нещо вътрешно. Ти имаш всичките удобства: и къща, и деца, и приятели, гледаш Слънцето, водата, усещаш вятъра и пр., но казваш, че ти липсва нещо. Липсва ти това, което си пожертвувал. А пък в дадения случай не можеш да имаш двете при сегашните условия. Аз говоря за сега. Като страдаш, липсва ти нещо. Какво? – Любовта. Други хора има, които жертвуват свободата си заради Любовта. Свободата значи следното: ти очакваш от баща си да ти остави наследство; ти очакваш брат ти, жена ти да ти работят. Това са външни условия. Христос казва: „Докато ти уповаваш

на външните условия, не можеш да имаш Любов, не можеш да имаш мир в душата си, не можеш да имаш истинско знание за живота си.“ Следователно непременно трябва да се отречеш, да се откажеш от нещо. Но може ли да направиш това? Човек е направил първото: Отказал се е от Любовта и има страдание сега. За да се премахне страданието, ние трябва да се откажем от свободата и да възприемем Любовта. Тогава ще имаме мир в душата си. Ще станеш поет, музикант и пр., но отвън няма да има къде да се завъртиш. Може да си гладен, закъсал, да нямаш обуца, да имаш скъсани дрехи и пр. Всичко това, лошото, е отвън. За тебе лошо ще говорят. Ти ще кажеш: „Нека да говорят хората, каквото искат, за мене.“

Значи и в първия, и във втория случай ти имаш противоречие. Сега това са две възможности. Има две противоположни положения. Има и едно трето положение, но то ще дойде след време, сега то не може да дойде. Това е невъзможно, то е идеал. Значи може да съединим свободата и Любовта. Имаме основните числа:

ЛЮБОВ МЪДРОСТ ИСТИНА

Л М И

Ж З С

ЖИВОТ ЗНАНИЕ СВОБОДА

Това е резултат: живот, знание, свобода. Свободата не може да бъде устойчива в човека. След като си добил

свободата, тя трябва да има устой. Ти казваш: „Дали ще устоя на свободата?“ Там е знанието. Ако вие нямате знание, вашата свобода не може да има устой и свободата ви не може да има приложение. И вие ще изгубите свободата си. Има един начин, по който може да изгубите свободата си. Представете си, че сте тръгнали в пътя като възрастен и блъските жената на някой благороден човек. Тя ще падне, а стражарят ви казва: „Престъпление си направил!“ Ще ви закарат в участъка. Вие отдавна трябваше да видите тая жена и да я заобиколите.

Казвам: Не се ли блъскате и вие всеки ден в живота, всеки един от вас не се ли е блъскал в някого? Всеки ден се блъскате. Невъзможно е човек да не се сблъска с една реалност. И аз бих ви доказал това, но то няма нищо да ви ползува.

Вие вярвате в Христа, вярвате и в Бога и казвате: „Ние сме много щастливи.“ А пък при това вашият мир всеки ден е нарушен. Най-първо трябва да имате една ясна представа от какво произтича вашият мир и от какво произтича вашата свобода. Свободата не е нещо външно, само, тя е нещо външно и вътрешно. Казано е в Писанието: „Гдето е Духът, там е свободата.“ Това значи, гдето е разумният живот, там е свободата. Духът, това е Великото, Разумното Начало в света, а пък гдето е Духът, там е Любовта, там е животът, там се проявява свободата като необходимост, за да може да се прояви животът.

Питам: Кой е онзи, който може да ви даде свобода? Щом сте свободни, я изпейте тона *до*. Нека една сестра да изпее тона *до*. (Една сестра изпя тона *до*, после един брат изпя тона *до*.) Тя го взе малко по-високо. Когато

аз говоря за един правилен тон, когато взема правилен тон, умрелият трябва да стане, нищо повече. *До* е тонът на живота и, щом взема *до* правилно, умрелият трябва да стане. Всеки тон произвежда известен резултат. Музиката е носителка на живота, проводница. Тя тонира живота. Ако вие сте болен, може да направите опит. Да кажем, че сте хремав. Пейте на хремата и за един-два дена ще оздравеете. Онзи, който пее, ще оздравее много по-скоро отколкото онзи, който не пее. Онзи, който очаква да оздравее, че тогава да пее, той ще оздравее, да кажем, след 15 дена, а пък другият, който пее, ще оздравее много по-скоро. (Учителя пее следните думи: „Ой миличка хремичко, като тебе друго божество няма. Ти си толкова красива, че като дойдеш, постоянно кихам.“)

Всички страдания, от какъвто и да е характер, произтичат от едно несъзнателно пожертвуване на Любавта. Когато страдаш, трябва да знаеш, дали това страдание е твое или чуждо. Но всичките страдания са все от това, че Любавта е жертвувана – жертвувано е това, от което Животът произтича. Има вече недоимък на живот у вас. А пък щом чувствувате, че свободата ви е ограничена, какво показва това? Вие сте придобили Любавта и отвътре имате мир – жертвували сте свободата заради Любавта. В първия случай сте жертвували Любавта заради свободата; а пък във втория случай сте жертвували свободата заради Любавта.

Тогава идва третото положение: „Няма да жертвувате нито Любавта, нито Истината, но трябва да ги съедините. Но за това вие трябва да разбирате живота в неговите крайни цели. Любавта е начало на живота, а Истината е крайният предел. Зад свободата нищо не съ-

ществува. А пък животът, това е началото на Любовта. Що е живот? – Началото на Любовта. Що е свобода? – Крайният предел на Истината.

Вие казвате: „Като дойде Христос, ще ни освободи.“ Христос дойде преди две хиляди години и освободи ли света? Ако дойде Христос днес, ще освободи ли света? – Когато не може да разрешите известен въпрос, вие казвате: „Искам да умра!“ Отчаяният човек иска да умре, болят, който не може да се излекува иска да умре и т. н. Какво подразбирате вие под думата умирање? Когато търговецът иска да умре, аз подразбирам, че иска да стане богат, нищо повече. Когато невежият иска да умре, аз подразбирам, че иска да стане учен; когато младата мома иска да умре, аз подразбирам, че иска да се омъжи. Когато младият момък иска да умре, той иска да стане свободен от родителите си. Когато ученикът иска да стане свободен, той иска да излезе от училището навън. Еди кой си е умрял. Казвам: Свободен е той. Казват: „Заровиха го.“ – Кого заровиха? Човешката душа може ли да се зарови? Не може. Животът може ли да се зарови? – Не може. Това е невъзможно. Къде да ги заровиш? Как ще заровиш това, което е неделимо? Можеш да заровиш нещо, което се дели. Животът не може да го заровиш.

Какъв е бил пътят на Христа? – Христос казва: „Аз съм пътят, истината и животът.“ Защо Христос изрече този стих, защо Христос постави в него това, което е резултат на Любовта? Най-после Христос казва: „Животът е последният резултат.“ Какво има зад живота? – Нищо. Животът е крайният предел на Любовта. Път, градина, нива – те са близки, синоними в известен смисъл. По път аз мога да ходя. В градината дърветата могат да се садят.

На нивата житото се сее. Христос казва: „Аз съм това, в което нещата могат да се сеят.“ Под думата Истина Той разбира, че само при нея един плод може да узрее. Когато Христос говори за Истината, Той подразбира, че богатата, които ние търсим в живота, ще ги намерим в плодовете. Живото Слово, онова благородно чувство, не може да го имаш без Истината. Без Истината човек не може да има никаква трезва мисъл и никакъв добър живот. Без слънчевата светлина не можеш да имаш узрели плодове. Христос казва: „Аз съм пътят, Истината и Животът.“ Ако вие кажете: Аз съм пътят, истината и животът, тогава това, което е, едно и също нещо ли е? Когато Христос казва: „Аз съм път, Истина и Живот“, Той създава това, но същевременно е отделен от пътя, Истината и Живота – не са двете неща едно и също. Когато кажем, че Бог е Любов, Любовта е едно, а пък Бог по своето естество е друго. Любовта е външното проявление на Бога. Животът е външно проявление на това, което ние знаем. Казано е: „Това е живот вечен: да познаят Тебе Единнаго, Истиннаго Бога и Христа, Когото си изпратил.“ А пък в какво седи познанието? Когато и ние познаем Бога, това значи да ядем от дървото на живота. А това дърво, това е Христос. Христос казва: „Аз съм живият хляб и който ме яде, ще бъде жив, както аз съм жив.“ Следователно това, живото дърво се отличава с особени качества. Христос иска да го ядат хората, а пък обикновените хора не искат другите да ги пипат. Ако и ти пипнеш и откъснеш нещо от един жив човек, ще намериш затвора. А Христос казва: „Който не ме яде, не може да има живот.“ Ако вземете това в буквален смисъл, тогава къде ще отидем. И казва Христос: „Думите,

който Аз ви говоря, те са плът и кръв. Онзи, който се храни с моето Слово, ще има живот.“

Вие искате да ви ядат хората, т. е. да слушат словото ви. Всеки един от вас иска да го ядат хората, но като кажете нещо и не го приемат, стане ви мъчно. Щом те яде дъщеря ти, тя веднага ще почне да мисли като тебе. Това са отвлечени понятия, нямат приложение. За тези понятия трябва да минат най-малко 1000 години, за да бъдат достъпни за практическо приложение.

И аз съм правил опити. Казал съм нещо. Дойде някой при мене и ми каза: „Преди години ти какво ми каза?“ Казвам му: Какво ти казах? – „Ти ми каза тогава, че от мене нещо ще излезе, но от мене още нищо не е излязло. Ти ми каза, че аз ще завърша благополучно, а пък не съм завършил. Ти ми каза, че ще заема известно обществено положение, а пък никакво положение не съм заел. При това ми каза, че ще бъде щастлив в семейството, а пък ела да го видиш сега. Защо ми каза ти това, което не е?“ – Аз го питам: Какво искаш сега? – Той казва: „Трябва да стане нещо от мене.“ Казвам му: Мислиш ли, че от тебе нищо не е станало? Изпрати своята възлюбена при мене, с която не можеш да живееш. Ще я убедя да те напусне. Той казва: „Защо ще си губиш времето? Тя е съвсем невежа, невежо същество, нищо не става от нея. Ще си намеря друга някоя беля на главата.“ Казвам му: Ще ѝ покажеш тази кесия и ще ѝ кажеш, че един роднина ѝ праща подарък, връща се от Америка. Ще ѝ дадеш подаръка. Той ме пита: „Какво ще стане след туй?“ Казах Му: Нищо няма да стане, някоя кесия ще се изпразни и ти ще се освободиш от своите нещастия и жена ти няма да те безпокои. Той казва:

„Ами какво мислите за моето бъдеще, какво ще стане с мене? С тази кесия работите ще се оправят ли?“ Казах му: Поне отчасти.

В този случай имате вече двама души, които гледат на живота от две становища. Аз мога да разреша този въпрос много добре. Той е недоволен. Те са две становища – единият изисква вътрешен живот, а другият изисква външен живот – и вследствие на това има стълкновение. Този човек търси любовта, а пък тя, жената, търси свободата и вследствие на това тези двама души са се събрали. Той пожертвува свободата, а тя пожертвува любовта. Но всеки жертвува за себе си. Тези двамата не могат да живеят щастлив живот заедно. Сега разбирате ли как седи въпросът? Ако жената търси свободата, а пък жертвува любовта, то всичкият им живот ще бъде нещастен, понеже ценното за мъжа е любовта. Външната свобода той я има, но щом изгуби любовта, той вече се е ограничил. А пък същевременно той жертвува свободата на жена си. А щом ѝ се пожертвува външната свобода, тогава се идва до едно стълкновение. Сега от двамата кой е по-прав: мъжът или жената? Дотогаз, докато не изгубиш един предмет, ти не можеш да го оцениш. Докато хлябът не се изгуби от пред очите ти, ти не можеш да разбереш неговата същина и сила. Ако хлябът седи пред тебе и ти го разглеждаш, любиваш се на външната форма и го милваш, той никога не може да ти допринесе това, което искаш от него. Този хляб трябва да го изядеш. След като го изядеш, ще почувствуващ известна сила в своя организъм, твоята мисъл и чувство ще почнат да работят. Значи хлябът трябва да бъде изяден.

Другото положение: Ако хлябът се изяде и не се добие това, което именно трябва да се добие в човешкия ум и човешкото сърце, тогава едно от двете: или че това не е хляб, или че този хляб не е изяден, както трябва. Ти вярваш в Христа и нямаш тези резултати, които трябва да имаш и които очакваш. Вярваш в Него, че е Син Божи, вярваш, че е пострадал. Всичко това вярваш, но онова, което ти искаш, го нямаш: нямаш Любовта, която е потребна за тебе, нямаш свободата, която очакваш. Христос казва: За да бъдеш свободен, трябва да се откажеш от себе си, да намразиш своя живот и да отидеш да Го последваш. От баща си, както и да е – всички оженени са се отказали от баща си. Синът ще напусне баща си и майка си и ще се прилепи при жена си. Но Христос казва: „И това, при което си се прилепил, и него ще напуснеш.“ И тъкмо направиш това, Христос казва: „И от себе си ще се откажеш и ще ме последваш.“ Аз сега искам да знам в дадения случай каква е идеята? Той е казал една истина в света, а пък там, гдето е истината, там е свободата.

Всички нещастия, дадени в света, произтичат от раздвояването на съзнанието, а пък раздвояването на съзнанието зависи от това дали Любовта да пожертвуваш или свободата. Ти искаш да разрешиш този въпрос; има една алтернатива и не знаеш какво да правиш. Казваш: „Какво трябва да правя?“

Какъв е бил пътят на Христа? Две неща им казал Той: „За да разрешите въпросите, вие трябва да разбирате отношението на великото в света, на Великото, Безграничното, Безначалното – отношението между Великото Голямо и Великото Малко. Вие трябва да разбирате

отношението между тези две величини. Щом искаш да бъдеш щастлив, ти трябва да вървиш по пътя на Великото. Щом търсиш любовта, ти трябва да вървиш по пътя на Великото Голямо. Никаква друга философия няма. Там е разрешението. Ако ти искаш да вървиш по пътя на свободата, трябва да вървиш по пътя на великото малко. В единия случай ще се увеличаваш, а в другия случай ще се намаляваш. Ако ти не можеш да намериш примирение между увеличаването и смалчаването, ти не можеш да разрешиш въпроса. Свободата се допуска по закона на смалчаването. Трябва да се отречеш от много работи, за да станеш свободен. Например, тежко ти е нещо: носиш голям кош с хляб, ограничена ти е свободата. Дадеш един хляб на този, на онзи и като раздадеш всичкия хляб, хвърлиш коша и казваш: „Слава Богу, освободих се.“ Законът на любовта е обратен: ти ще ядеш. Нямаш нищо, празен си. Вземеш един плод, претегля те, като те туря на везните, и, след като си изял плода, ще намеря, че си станал по-тежък, отколкото по-рано. Ти си се увеличил. Ти искаш да бъдеш щастлив, трябва да придобиеш нещо. А пък щом искаш да станеш свободен, ще дадеш нещо. Единият процес е обратен на другия. Те са два процеса, диаметрално противоположни. Под закона на свободата ти разбираш да натрупаш много неща, да имаш къща, ниви и пр. Това не е свобода.

Единственото нещо, което нищо не жертвува, то е Любовта. Но казват: „Любовта се пожертвувала.“ Любовта никога не се жертвува и няма защо да се жертвува. Това, което жертвува, то е по съвсем друг закон – то е по закона на свободата. Ако Христос дойде да се пожертвува, Той вървеше по закона на освобождението, търсеше

свободата. Тя е път към великото малко. Той каза: „Отец ми е по-голям от мене.“ Любовта е по-голяма от Него. Христос се смаява и казва: „Син человечески не дойде да му служат, но да послужи.“ Той върви по пътя на смаяването. Вие, ако не станете малки, свободата не можете да намерите; и ако не станете големи, Любовта не можете да намерите. Какво разбрахте? Някой пита: „Онази, младата сестра, защо идва толкоз често при вас.“ Казвам: За две неща идва тя. Търси Великото Малко и Великото Голямо. За две неща идва при мене. Или за Любовта, или за свободата. При когото и да отиде една млада мома, тя търси две неща, все едно дали при мене или при вас. Дали ще ги намери, то е друг въпрос. В себе си тя има едно противоречие.

После ми казват: Еди-кой си брат не върви в Пътя! – Хубаво, какво трябва да правим, за да вървим в Пътя? Или някой казва: Еди-коя си сестра не си изпълнява задълженията. – Вие се месите в нейната свобода. Вие казвате: „Тя не се отнася добре с никого.“ – Вие се месите в нейната свобода и в нейната любов, вие се месите във вътрешния ѝ живот. Оставете я свободна, в противен случай поддържате робството. Имате ли право вие да се месите в любовта на хората и в тяхната свобода? Щом се месите, и други ще се месят във вашата любов и във вашата свобода и тогава какво ще се получи? Казвам: Свободата, която аз си позволявам спрямо другите, другите ще си позволят спрямо мен. Щом искаш да бъдеш свободен, не се меси в свободата на другите хора. Бог е казал: „Няма да ядеш от това дърво.“ Той казал на Адам: „Може да ядеш, но аз ти казвам, че в който ден ядеш, ти сам ще си ограничиш свободата.“ Ти

казваш: „Защо Бог не му отне възможността да яде от това дърво?“ Ако Бог му беше отнел тая възможност, щеше да му отнеме свободата. Ти казваш: „Тази сестра не се отнася добре.“ Как трябва да се отнася? Един брат, доктор Миркович, ми казваше: „Препоръчаха ни един младеж, християнин. Кредитирах го при един книжар, евангелист. Младежът взе книги от книжаря, разпродаде ги, изяде парите и не се върна. Аз казах на евангелиста: „Ще ме извиниш, той ми даде пари, за да ти ги дам. Онзи младеж е честен.“ И аз платих на евангелиста сумата. Аз се зарадвах за това, което ми се случи. Казах си: „Имам един пример, една опитност. Струва си толкова пари.“ Колко пари бяха, не знам – 500 или 1000 лева.“ (Една сестра излезе от салона. Учителя каза: „По пътя на свободата тази сестра излиза.“)

Ние сме хора, които не съзнаваме колко разумни същества работят за нас. Ние целият ден дишаме въздуха, приемаме светлината, хиляди същества ни държат като царски синове, помагат ни, а ние не искаме да знаем за това и сме недоволни. Какво показва това? Че ние жертвуваме Любовта заради свободата. Казваш: „Не трябва да се постъпва така.“ Тогава трябва да се пожертвува свободата заради Любовта. Едното от двете сега трябва да се пожертвува: или свободата, или Любовта. Ако съм аз, предпочитам да пожертвувам свободата заради Любовта. Но един ден ще дойде, когато няма да жертвуваме Истината за нищо на света. Обаче всяка една жертва, която се прави, не е изгубена. Щом жертвуваш свободата, ти един ден ще намериш Истината. Онова жито – хвърляме го на нивата, то израства и всяко зърно дава 30, 60 или 100 зърна. Та страданията ни един ден ще принесат сто-

кратно своя плод. Нищо не е изгубено, но в дадения случай мъчно е докато разбере човек. Като страдаш вътре, като жертвуваш нещо вътре, като че се изскубва нещо в теб. Не е лесна работа. Числото 6 е число на илюзиите, на забавленията, на слизане и качване – това е числото 6. Въртенето на Земята е числото 6. Радост и скръб, печалба и загуба, знание и невежество, раждане и умирање – навсякъде има 6. Кое е числото 666, за което се говори в Откровението? Това подразбира един човек, който не разбира. Ти като си направил три капитални грешки и не можеш да вземеш един урок от това, ти си в 666. В 6 дена Господ създаде Света и в седмия си почина. И човека беше направен в 6-тия ден. Човек е числото 6. Докато вие сте в числото 6, ще живеете в промени и илюзии. А пък щом влезете в числото 7 – то е деня на Бога. Докато сте човек, вие ще имате всичко, каквото съдържа числото 6 в себе си. Питаш: „Защо страдам?“ – Защото си човек. – „Защо се раждам?“ – Защото си човек. – „Защо греша?“ – Защото си човек. – „Защо спя?“ – Защото си човек. Всинца носите числото 6. Какво подразбирате под думите, че този брат не е такъв, какъвто трябва да бъде? Какъв трябва да бъде един брат? И какво трябва да бъде едно братче? Какво подразбирате вие под думите „брат“ и „братче“? Брат е големият, а братче е по-малкият. Брат и сестра – това са санскритски думи. Френците казват на сестра „sœur“. По-големият брат и по-малкият брат какво трябва да правят? Ако братът е голям, трябва да помага, а ако е малък, трябва да слуша. По-малкият да слугува – каквото му кажат, да го направи. Ако е голям братът, той трябва да предвижда, да услужва на своите малки братчета и сестричета

като някой баща. Същото трябва да прави и голямата сестра. Ако си сестра, трябва да си умна, да предвиждаш, на всички да услужваш. А пък ако си сестриче, трябва да бъдеш на разположение на всички. Да слушаш.

Любовта нищо не изисква. Любовта търси празни чували. Любовта търси празни неща. Любовта търси глупави хора. Любовта търси лоши хора. Като ги срещне, Любовта не ги пита: добър ли си или лош. Щом ги намери, след един час не можеш да ги познаеш. Няма нито светии вече, нито грешници, нито графове – няма нищо. Ще намериш само разумни хора. Ти казваш: „Къде отидоха другите?“ – Любовта ги прати на голяма разходка, а пък разумният човек остана на тяхно място да слугува. Аз останах да им пазя багажа.

Сега вие сте тези слуги, останали на Земята да пазите дрехите на всички, които са заминали по разходки някъде, докато се върнат. Кой е крив за това? Любовта го е направила. Сега аз съм като един разказвач на стари приказки. Вие казвате: „Това, което казва този човек, право ли е или не?“ – Наполовина е право, наполовина е криво. Дето е светло, право е; дето е тъмно, криво е. Всеки един от вас има ясни понятия за това, което е било денем. А пък за някои неща имате тъмни понятия – тогава е било нощем. Тогава втори път минете през деня по онова място, когато по-рано е било тъмно. Това е разрешението.

Вие ще жертвувате или Любовта, или свободата, докато дойдете да имате ясна представа; и тогава няма да жертвувате нито Любовта, нито свободата. Това е великото разрешение, което ще дойде. Това е вече Закон на Бога. Това е за друга някоя епоха. Каквото остава по

този въпрос, за друг път ще го оставим. Това, което ви говорих, то е една лична беседа, за всекиго едного от вас; тя не е обща беседа.

„Отче наш“

7 лекция от Учителя,
държана на 7 ноември 1934 г., София – Изгрев.

МЕХАНИЧЕСКО И ОРГАНИЧЕСКО ПЕЕНЕ

„Отче наш“
„Махар Бену Аба“

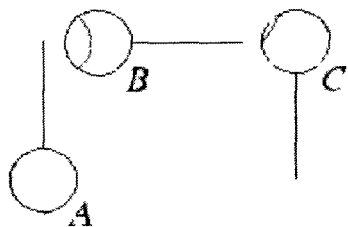
Ще ви прочета 59 псалом.

Вие нямате представа при какви условия са се намирали преди 2000 години добрите хора. Ще ви прочета и една част от първата глава от Послание към Римляните (от 8 до 26 стих).

„Бог е Любов.“ (песен)

Има три положения, върху които човек трябва да мисли добре: Да мисли, да чувства и да постъпва добре (фиг. 1).

Нека вземем първото положение: да мислим добре. Как да мислим добре? Кой е начинът? Ще ви дадат един такъв ребус за разрешение. Този ребус може да е външен, видим, а може да е вътре в ума ви, може да е вътре в сърцето ви, но все таки може да се разреши. Да кажем сега, че човек трябва да бъде добър. В какво седи добрината на човека? Нали доброто е качество на ума и на сърцето. Към кой свят спада доброто и към кой свят спада злото. В Свещеното писание се казва, че в рая имало едно дърво, на което живеели доброто и злото. То било



Фиг. 1

като жилище, по братски са живели доброто и злото. Но един ден човек отишъл да се запознае с доброто и злото и от този ден нататък се влошил животът му. Защо, като се запознава човек с доброто и злото, се разваля животът му? Какво лошо има, ако човек се запознае с водата? Но има една червена вода. Вие знаете, какво е червената вода – българското вино, но не сладкото вино. Преди да пие виното, да кажем, че човек е паднал духом. Но след като пие 3 – 4 чаши, той ще удари с ръката си на масата. Всички народи си имат начини, за да покажат, че са смели, начини да се проявят. Турчинът, като пие, си навежда главата малко и си пее. И казва: „Ефендим, иде ми да викам.“ Това са обикновени състояния, които хората имат. Като влезе виното в човека, веднага се изменя неговото състояние, става весел, после го хване дрямка и заспива. И като се събуди на втория ден, казва: „Препил съм.“ – И усеща главоболие. Всички, които са пили, после усещат, че ги боли главата, значи има една болка в стомаха; или между мозъчната и симпатичната нервна система е настанало противоречие. Щом те боли главата, причината е в симпатичната нервна система, в сърцето. Защото човек от желание да пие, си предизвиква болки в главата. Ако се роди болка в стомаха на човека или в неговите чувства, той казва: „Боли ме сърцето.“ Когато болката е в сърдечната област, тогава причините са в главата. Ако имаш някое противоречие в твоите чувства, причината е в ума. Ако усещаш противоречие в ума си, в твоята мисъл, причината е в сърцето ти. Може да констатираш факта, но умният човек трябва правилно да разреши въпроса.

Някой може да каже: „Аз вярвам в Бога.“ – Хубаво,

но това не е наука. Ти вярваш. Ти си син, казваш: „Аз вярвам в баща си.“ Ти го виждаш всеки ден, как няма да вярваш? Първото положение е, че вярваш. Второто положение е, след като вярваш, ще изпълняваш волята на баща си и тогава ще се образува едно отношение. Не само да изпълняваш с някаква умисъл. Например може да имаш известни съображения за това. Слугата може да служи на господаря си по известни съображения, за да му плати добре. Това е вече на физическото поле. Този стимул от кой свят произтича? – От света, в който той живее. Онзи, който се е занимавал с психология или с духовните явления, той ще даде един правилен отчет. А онзи, който не се е занимавал, той ще изтълкува нещата повърхностно.

Сега всички казват, че са нервни. В какво седи нервността на човека? Някой казва: „Аз съм много нервен, неспокоен съм.“ От какво е неспокойствието? Где е причината за нервността? Нервен е младият, малкото дете е нервно – постоянно кряска, плаче, сърди се на майка си. Възрастният на 21 години и той е нервен, и той е недоволен. Старият, който е вече на 80 – 90 години, и той е нервен. Питам сега: Причините на нервността на младия, на възрастния и на стария едни и същи ли са? – Резултатът е един и същ. И детето е недоволено, сърди се, обезпокоява майка си. И възрастният се сърди някому. Кому се сърди? Все ще има някой, комуто да се сърди. Някой казва: „Сърдя се на себе си.“ Аз не зная имали ли сте случай някой път да се сърдите на себе си. Много рядко се случва това, но в повечето случаи човек се сърди на окръжаващите. Всякога човек търси причината за неуспеха отвън.

За да се освободи човек от противоречията на жи-

вота, трябва да употреби правилни методи. Всички хора си имат все по един метод. Например, ако един от вас има дългове, ще види как да се справи. Ако има крава, вол, кон или жито, ще ги продаде. Някой път няма крава или кон за продан, житото не е станало, малко е, няма какво да продаде. И намисли да вземе пари назаем от някой свой близък, от някой приятел. Ще му се помоли, ще му представи работата така, както си е, а някой път ще представи работата, както не е. И ще вземе 2000 лева и ще закърпи дълга. Но след като плати, веднага има да дава на друг. Питам: Докато имаш да плащаш, уредил ли си работите си? – Не. И всички работи на човека остават неуредени. Той се ражда с неуредени работи. Човек е много неизправен, като едно дете. Той се ражда в света, прави своите задължения и си заминава, без да ги плати. Той, гдето ял и пил, никъде не е платил. Много малко плаща. Например, дето е дишал въздуха, кой човек досега е платил? Кой от вас е платил за осветлението, което постоянно приема, и за вътрешното осветление, което всеки ден има? И този разход е останал неплатен. Тези дългове са от хиляди години и човек ги счита, че са в реда на нещата. Повидимому като че ли природата не мисли за тях. Ние мислим, че ще мине така. Сега, ако ви се даде една задача да разрешите, каква сума са платили за въздуха, каква сума са платили за осветлението – колко от най-добрите хора са платили? Всички най-добри хора в света са уредили този въпрос – те са платили за светлината. И за да бъде човек в изправно положение, той трябва да плати за светлината и за въздуха. Как ще плати? И ако ви питат, всеки един от вас ще каже: „Аз съм платил.“ – Хубаво, правилно е

да платиш. Аз ви изтъквам една област за плащане. Ти казваш: „Аз плащам дълговете си.“ Как плащаш? Изваждаш кесията си и казваш: „Колко ви дължа?“ – 1000 лева. – И дадеш 1000 лева. Представете си, че аз съм един пътник, дошъл от друга планета. Плащането от онзи свят става по съвсем друг начин. Един дава едно парченце книга и счита това за плащане. И онзи счита, като вземе тази банкнота, че му е платено. И щом не му дадат това малко парченце книга, става цял въпрос. И дава го под съд, ако не му даде това малко парченце книга – от една страна съдията и адвокатата, от друга страна свидетели, други адвокати и пр. За едно малко парченце книга са дошли 10 – 15 души свидетели – и това за едно малко парче книга. Казвам: Това нещо яде ли се? – Не се яде. – Пие ли се? – Не се пие. За какво става? Само се носи в джоба на човека. И като го вземе човек и го погледне, той се изправя. И като изчезне тази книжка от неговата кесия, човек се наведе. Каква сила има това парченце книга! Магическа сила има печатът върху книгата, това, което е написано на нея. Сега, ако от тази книга се изтъркат печатите и написаното върху нея, изгубва се силата ѝ.

Някой има къща, замаже я добре и се повдигне цената на къщата. Повдигне се цената ѝ със стотина такива банкноти по 1000 лева. Как така. Тези сто парчета книга нямат и сто грама, а пък са равни на много нещо – много нещо придават на къщата. Убеждаваш ме, че си господар на тези парчета книга, но загубиш ли ги веднъж, става промяна в тебе.

Това са външни състояния, но те стават и вътре в човека. Аз привеждам нещата, които стават в действи-

телния живот. Някой казва: „Без пари може.“ Заведете ме при хора, които живеят без пари, и аз ги търся тези хора. Светията – и той не може без пари. Ще каже някой: „Аз не искам да пипам пари, то е грешно.“ – Значи да пипаш парите е грешно, но хляба, който се купува с пари, ти го ядеш. Тогава и то е грешно. Но да оставим сега това, да не се отклоняваме от пътя си. В тебе се появи една мисъл, ти се въодушевиш. Но тази мисъл след 10 – 15 минути, след половин час я няма. Имаш едно чувство или желание и после то изчезне. Къде отива тази мисъл? Излязла е от твоята кесия и е отишла в друга кесия. От твоята глава е влязла в друга глава, ако е мисъл; а ако е чувство, от твоето сърце е влязло в друго сърце. То не се е изгубило. Питам сега: Щом е изчезнало, как ще го намериш, ако е твое?

Някой път, когато четете Господнята молитва, забравите някоя дума. Някой път майката води своите млади дъщери някъде. Едната от тях обича да говори повече. И майката почва да я бута, да не говори много. А пък някой път майката бута дъщеря си и иска да ѝ каже с това: „Кажи и ти нещо.“ Един път я бута, за да мълчи, друг път я бута, за да говори. Как човек предава своята мисъл на онзи, да говори или да мълчи? Бута го на едно и също място. Има известни несъзнателни неща. Има една област, дето човек не може да говори. Има известни неща, дето са така опасни, например да дойде някой човек и да ви покаже силата на огъня. Вие имате дъсчен под в стаята си. Той иска да ви покаже какво влияние има огънят върху пода. Като сложи огъня на валия под, след няколко минути, след половин час целият под ще отиде. Той казва: „Но аз искам да зная как гори

това нещо. Искам да направя в твоята къща този опит.“ Но ще изгори подът. И ако направи един път опит, втори път ще искате ли да направи опит? Има неща, които горят, има неща, които не горят. Но тези неща, които не горят, те се окисляват, губят своята същина.

Да ви приведа един пример: Когато човек не е пил от червената вода, от виното, той може да се моли добре. Но след като му дадат и пие едно кило вино, той не може да се моли. И мнозина казват: „Не мога да се моля сега.“ Ще ви приведа един подобен пример за един американски проповедник, който живял в Чикаго. Той направил своите работи, но искал да се повдигне и затова привличал други знаменити проповедници да говорят. И като събирал слушател по слушател, казвал им: „Един виден проповедник ще говори.“ Но той правел това с оглед, като посещават църквата, един ден и него да слушат така. Няколко години наред постоянно бил този проповедник. Един ден той поканил един знаменит проповедник, който проповядвал за дявола. Публиката останала крайно доволна. Вторият път поканил същия проповедник, но той бил ял салам. И какво се случило? Той седнал на един стол, докато дойде време за проповед и заспал. Питат го: „Защо заспа?“ Той казал: „Дяволът и саламите направиха всичко това.“ Причината е саламът, който влязъл в стомаха. В този човек, след като ял салам, всичката кръв се оттеглила от мозъка и вследствие на това се явило едно сънливо състояние. Когато човекът е обременен, когато е мислил, мислил, заболява го главата и си казва: „Тази работа може и да се разреши!“ Малко хора има, които могат да слушат внимателно една беседа. След като слушаш известно време, мисълта

ти ще се отвлече нанякъде. Твоята мисъл ще я свържеш с някои предмети, които са извън това, което се говори.

Сега да се върнем към тези три положения. Какво означават те? Първото е течението в растенията. Второто е течението, което има у животните, и третото течение е в човека. (Виж фигурата). Това са три течения в природата, които са свързани с растителното, животинското и човешкото царства. Изисква се една специална наука за това. Изисква се едно специално изучаване, не само формално, теоретическо изучаване. Ще си послужи с едно изяснение. Вземете пеенето, което е от трите категории. Има едно пеене механическо, статическо и психическо. Една грамофонна плоча пее, когато я завъртиш. Ти изучаваш външно пеенето: *до, ре, ми, фа* и пр. То е статическо положение. Не знаеш какво нещо са *до, ре, ми* и пр. Какво е *до*? (Учителя удря дясната ръка върху лявата, пее *до* и казва:) Правилно ли е това? – Да. В статическата музика връзката между тоновете е външна, както в един механически свят. И досега музиката е вървяла по един механически начин и е достигнала до големите си постижения. Сега влизаме в областта на органическата музика, дето нещата се свързват и растат. И след това имаме психическа музика. За психическата музика и въпрос не може да става сега.

Да ви дам една дума: *еинза*. Как ще я изпее по органически начин. Ако пеете тази дума „*еинза*“ по органически начин, семената почват да растат. Ще пееш, ще направиш един опит, втори, трети, защото в музиката има много методи. Не може да имате едно правилно разбиране за живота без музика. Музиката е външен израз на нещата. Ти не можеш да мислиш правилно, ако

твоята мисъл няма правилна музикална форма. Под музикална форма се разбира форма, в която нещо се изразява хармонично. Ти пееш: „Бог е Любов“..(Учителя пее тази песен.) Така не се пее. Как ще изпеете органически песента „Бог е Любов“? Вие ще искате някакви правила. Най-първо тази дума, Бог, започва с буквата „Б“, която е силен звук. Българинът казва: Бог, турчинът казва: Аллах. Французинът казва: Dieu. Англичанинът казва: God. Тази дума на английски почва с Г, на български – с Б, на турски – с А, на френски – с Д. Българинът е употребил Б и го е съединил с едно отворено О. Б е един зародиш, който трябва да расте. О означава условията. Ще туриш условията, при които ще расте семето. С каква музика ще започнеш? Звукът А е творчески, силен звук. Имате думите „*аин фаси*“. А е творческо, И е посока на творчеството, Н е противоречието. *Аин* означава едно творчество, противоречието е накрая. Да вземем думата „*фаси*“. Ф е противоречието. Значи тук противоречието е в началото, а пък творческата посока, И, е накрая. Следователно ако започнеш живота си творчески, мъчнотиите идат в края на живота ти. Ти трябва да знаеш, че в следващата фаза на живота ще дойдат мъчнотиите. Трябва да направиш мъчнотиите да дойдат в началото, за да завършиш правилно насоката. Най-първо трябва да разбираш вътрешния смисъл на думите „*аин фаси*“, за да ги изпееш правилно. „*Аин фаси*“ е метод, за да можеш да разрешиш една мъчнотия в края и една мъчнотия в началото. И като пееш, тези мъчнотии ще се разрешат.

Навсякъде, дето има Г, това означава противоречие. На песента „Бог е Любов“ според правилата на

органическата музика ѝ липсва нещо много съществено. При едно статическо положение тази песен може да мине. Но за да има онова действие, което трябва, на тази песен трябва да ѝ се придаде нещо. И това, което трябва да ѝ се придаде, то трябва да излезе от вас. Защото органическите правила вие не можете да ги напишете на книга. То е само един момент. Всяко органическо правило трябва да го носите в себе си и то да ви служи като мярка. И тази мярка не може да я давате на другите. Никога не можете да научите другите да пеят, както вие пеете. Ако те имат много чувствително ухо, тогава могат да се научат. В пеенето трябва да заинтересувате очите си, носа си, устата си, ушите си. Ако можете да заинтересувате едновременно и четиритях уда, вие сте гениален певец. Ако заинтересувате само очите си, тогава няма да пеете съвършено. Например искате да пеете, за да ви видят хората. Тогава сте заинтересували очите си. Може да искате да заинтересувате носа си. Дайте ми един пример как ще заинтересувате носа си. Имате едно цвете. Най-първо ви интересува краската на цветето – значи очите ни са заинтересувани; но след това вие усещате неговото ухание. Или имате един плод, който е красив – вашите очи са се заинтересували. Тази ябълка издава едно ухание – носът ви се е заинтересувал. И после, като вкусите ябълката, заинтересувала се е устата ви. Сега как ще заинтересуваш и ушите си? Да ви дам едно правило за пеене, което е само встъпително към органическото пеене. Правете си опити. Не само в този живот, но и като отидете на небето, доста лекции ще ви дадат по пеене, с една лекция не може да се отървете. *Когато пеете, ще пеете тихо, като че ли друг нее и вие*

го слушате. Тихом пейте и се учете да слушате. Направете едно упражнение. Искате да отидете на гости някъде, изпейте си тази песен и, ако я изпеете добре, ще ви приемат добре, и обратно. Ще пеете тихо, не да ви слуша махалата. И ако вие сте доволен от пеенето, добре. Малък пасаж ще изпеете. Можете да си имате една песен, в която думите да са разбрани, например: „Радва се душата ми“. Тези думи може всеки да ги разбере. Или можете да изпеете думите: „Скръбно е сърцето ми.“ Или думите „Гладен съм“. Или „Сит съм.“ Думата гладен по-лесно можете да я изпеете, отколкото думата сит. Думата сит не върви лесно за пеене. Понеже сегашните хора не могат да пеят добре, икономическите въпроси и специално гладът лесно не се разрешава. В думата „гладен“ двете букви Г и Л, показват музикално две мъчнотии за разрешение. Г е придихателна буква, Л на български е закон на Любовта. Г и Л мъчно се изговарят.

Като кажеш Л, после работата тръгва напред – А е творчески принцип, върви добре. В думата „гладен“ мъчнотията е в първите две букви. Как ще изпееш думите „гладен съм“? Как ще изпееш думите „едвам се въздържам от глад“? Кой ще повярва на това. След като дълго време си гладувал, като седнеш при хубавия хляб и хубавата гозба, ти мъчно ще се въздържиш да не си хапнеш. След всеки един глад, когато ти се въздържиш, вървиш по правилен път. И когато си гладен, прави психологически музикални наблюдения. Ако ядеш сладко, работите ти ще вървят, ако не ядеш сладко, ще има нещо да куца в работите ти, каквито и да са те.

Най-първо да умеете да се въздържате при глада. Или другояче казано, трябва да знаете, че гладът е Божествена сила, която подтиква човека към нещо хубаво.

Трябва да гладувате за славата Божия, за Любовта, за доброто, за знанието. Навсякъде гладът е мощна сила. Гладът е хубав подтик и, ако този подтик знаете как да го направлявате, ще се ползвате. Не да ви духне човек и да паднете, но гладът да ви подтиква нежно, тихо. Някой човек може да ви блъсне, а някой ще ви помогне тихо да се качите някъде, че да бъдете доволен. Може да направите опит, най-първо вие, сестрите. Две-три сестри ще отидете на някое планинско място да се поразходите и да направите един опит да погладувате. Някоя сестра не може да се качи на желаното планинско място. Ще дойде друга сестра и ще я бутне полека, не да я мушка, но полека-лека. И трета сестра отгоре да я хване за ръката и полека-лека да я тегли, но не рязко. И едната да е благодарна, и другата да е благодарна, че са ѝ помогнали. Някой ще каже: „Тези неща не са важни.“ – Много важни са те в живота. Направете един малък опит. Или отивате в някоя бакалница и всеки иска да влезе пръв; един блъска другите. Едната сестра да отстъпи и да каже на другата да влезе. Това е един музикален прием. Вие не може да пеете, ако нямате едно музикално движение. Без правилно движение не може да пеете правилно. При музиката има едно известно движение. Когато се взема правилно тона *до*, трябва да се правят движения. Ти трябва най-първо правилно да освободиш въздуха. Творчеството при пеенето започва в дробовите долу; в средата има сила, а осмислянето е горе, във върховете на дробовите. Три течения има: творческото течение е долу, това, което дава сила, е в средата, а пък това, което осмисля, е горе, във върховете. И когато тези течения вървят хармонично, човек има здрави дробове и отлично разположение. А пък когато човек усеща във върховете на дробовите или в средата, или долу, той трябва да почне да мисли и да

чувства правилно. И когато пееш, ти трябва да усещаш долната част, средната и върховете на дробовете. Някой път в долната част на дробовете има стягане, има нещо, което не е правилно. Или ви притиска някой път в средата на дробовете, горе, при раменете. А пък това е свързано с мисълта. Всичките тези области са свързани с три разумни свята, със същества, които живеят. Да се свържем с тези разумни същества – те ще ни помогнат. Съществата от Божествения свят всякога имат всичкото разположение да ни помагат. Те разбират, дали можем да възприемем помощта или не, свободен ли е умът или не. Обикновено нашият ум е зает с такива работи, които пречат на тяхното разположение и желание да ни помогнат. За да го освободим от тях, песента, музиката ще ни помогнат. Като попееме, по-лесно ще се свържем с тези същества.

Или казано другояче, всяка права мисъл е музикална мисъл, значи има музикална форма. Всяко добро чувство е музикално. Всяка добра постъпка е музикална, има правилна форма. Следователно чрез добрите постъпки, желания и мисли ние способствуваме да се домогнем до Божествената музика, в която е потопен нашият живот. Ние искаме да растем и да отидем до Небето, че като отидем там, трябва да се пее. Ще те прати Бог при един грешник. Кой е грешник? – Грешник е един човек, който не знае да пее, тъпак е. Той даже и статическото пеене няма, и понятие няма от пеене. Как ще го учиш да пее тогава? А докато ти не се научиш, не можеш да научиш друг.

Кой би изпял думите „Аин фаси“? При думите „Аин фаси“ творчеството на Земята отива към Небето. Аин значи имаш една мъчнотия, която ще дойде в работата ти накрая. Как ще я разрешиш? После иде „фаси“. Ще

туриш тази мъчнотия в началото и сполуката в края. (Учителя изпя *фа* и каза: Не е правилно изпято.) Като пееш *фа* неправилно, значи имаш материално натоварване. *Фа* е вече мъчнотия – търсиш начин да я разрешиш. Дотогаз ще пееш, докато се хармонизираш. Да кажем, че си се разсърдил, мислиш да направиш нещо. Можеш да смениш това състояние. Ще пееш и щом вземеш правилно тоновете, това показва, че си сменил вече състоянието си. Всякога недоволството се дължи на една външна или вътрешна загуба.

Казва някой: „Учителя може да говори каквото иска.“ Вие не разбирате работите. – Аз не мога да говоря каквото искам. Аз ще ви говоря това, което е в общия ред. И ако аз говоря, каквото искам, а вие слушате, както искате, така не става нищо. Ако съм проводник на Божественото, ще говоря, каквото слушам. А вие ще ме слушате, както трябва. И след като предадете нещата вярно, ще приемете от Невидимия свят възнаграждение. Ако предадете някои неща много правилно, после в Невидимия свят ще разберете истината. Защото на един певец не му се плаща отнапред; след като е пял, ще му се плати. В какво седи плащането? В един хубав поглед, в една казана хубава, сладка дума. То е заплаща! Един човек не иска хиляди. Той иска само да му кажат: „Много съм благодарен. Като те слушах да пееш, в мен се реши нещо, като че нещо слезе в душата ми.“ Че това пеење е било тогава благословение. Ти си имал тежест и, като е пял добрият певец, тежестта се смъкнала и се уредили твоите работи.

Пишете върху темата: „Как да пея.“ Всеки да развие тази тема. Или по-добре пишете за заглавие на те-

мата: „Моето собствено пеене.“ Всеки един да посочи как пее. Вие сте все видни музиканти, пели сте мелодични песни. Сегашната музика е една област на хармония, много широка област. Източното пеене има дълбочина, но е много ограничено. Сегашното пеене, хармоничното пеене има голяма широчина. С хармонията не сте се запознали още, но постепенно ще се запознаете. Тук има доста видни певци между вас. Коя песен ще изпеете сега? Да изпеем песента: „Аз в живота ще благувам.“ (Изпяхме два пъти тази песен.) Направихме това. Понеже отивате в безкрайността, гласът постепенно замира, отслабва; не че отслабва, но отива в безкрайността. Сега другите две думи: „ще благувам“. Как ще дадете израз на тези думи? (Учителя изпя няколко пъти думите „ще благувам“. И после всички изпяхме тези думи.)

Досега пеенето се разрешаваше с пари, а пък отсега нататък органически се разрешава с любов. Ако можеш да повдигнеш другите хора, ти органически пееш. Ако само им пееш, за да дават пари, то е обикновено пеене. Онези от вас, които пеят добре, могат чрез усилената работа да станат певци. Щом има хора, които пеят добре, ще има хора, които добре ще мислят и добре ще постъпват. Всякога хубавото, добрата мисъл е свързана с правилното, органическото пеене. Трябва да се създаде органическо пеене. И тогава всеки от вас ще е доволен. Органическото пеене трансформира състоянието, прави човека доволен. Щом си недоволен от сутрин до вечер, това е състояние на робство.

„Добрата молитва“

8 лекция от Учителя,
държана на 14 ноември 1934 г., София – Изгрев.

ДЕЙСТВИЕТО НА МУЗИКАТА

„Добрата молитва“

Пишете върху темата: “Отличителните черти на здравето и на болестта”.

За да бъдат нещата ясни, поставяйте ги в една и съща форма. Тази форма може да бъде не толкова съществена. Да кажем, че един предмет е тежък, а друг – лек. По какво се отличават? – Има разлика не по величина, а по тежест. Празното и пълното шише по какво се отличават? – Празното тежи по-малко, а пълното повече. Във формата имат ли някакво различие? Празното и пълното имат еднаква форма. Значи разликата тук седи в тежестта.

Като пишете някои теми, не правите никакво различие, не съпоставяте нещата както трябва, съпоставяте ги безразборно.

Вземете буквите О, Е, А, И, У. Онзи, който ги разбира, ще ги напише по друг начин. Някой казва: „Мога да туря буквата У гдето и да е.“ Не е така. Не можеш да туриш буквите О, У, А, И, гдето искаш. Не може по всякакъв начин. Ти можеш да ги пишеш малки или големи, можеш да ги пишеш, както искаш, но не можеш да ги туриш, гдето искаш – никой няма да те разбере. Ако туриш У не намясто, могат да те турят за 10 години в затвора в някои случаи. Десет години може да опъваш каиша например, ако кажеш: „Убих.“ Тогава няма ли да отидеш в затвора, че не си турил У на място? А пък мо-

жеш да туриш буквата И там, където трябва, можеш да отидеш в Царството Божие. Някой идва при мен и ми казва: „Как да вляза в Царството Божие?“ – Ако знаеш да туриш И намясто, ще влезеш в Царството Божие, ако не знаеш, ще стоиш вън. Защо е така? Мислете! Не може да турите У или И, гдето искате. Казвате: „Аз мога да правя, каквото искам.“ – Не е така, не може да правите, каквото искате. Или: „Мога да мисля, каквото искам.“ В някои случаи може да мислите, каквото искате, а в други случаи не може да мислите, каквото искате. Питам: Ако ви хване някоя болест, можете ли да мислите за каквото искате. Боли ви корем, мислите преди всичко за корема. Когато ви отболи корема, ще мислите и за други работи.

Като болен, ще пееш песента на болния, но кой обича песента на болния? Вие искате да бъдете облечени хубаво, с хубави шапки, обуца и пр. Съгласен съм, защото и природата има мода. По-голяма модистка от нея няма. И като види човека, тя веднага му създава мода.

Аз турям тези линии като пътища, по които звуковете се проявяват. Ти казваш: „Аз искам да мисля пра-

У – вилно.“ – Как ще мислиш право? Трябва да

О – разбираш законите на мисълта. Без да раз-

А – биращ законите на мисълта, ти мислиш, но

К – твоята мисъл ще бъде недодялана. Всеки от

И – вас може да пее, но друго е пеенето на онзи,

който е учил музика. И единият, и другият

пеят, но каква голяма разлика има! Ти казваш: „То се разбира и без много учене.“ Не се разбира. Ако ходиш в училище, без да учиш, то е друг въпрос, но ако ходиш и учиш, тогава разбираш. Онзи, който учи, разбира много

работи. Онзи, който е учил 10 години изкуството да рисува, и онзи, който никак не е ходил на училище по рисуване, каква разлика има между двамата!

Вземете един поет, който е свършил университет и пише хубаво; друг някой поет, и той пише, но не така хубаво.

Вие казвате: „И без училище може.“ – Не може без училище. Вие сте на скамейката тук. Натупа те учителят на общо основание. Бил го учителят, защото не си учил урока. Неразположен си духом – бой си ял. Разположен си – похвалил те е учителят.

Ние изясняваме нещата някой път, както не са. Казваш: „Страдам.“ – Защо страдаш? – „Баща ми не е оставил пари.“ Друг човек, и той страда. Баща му оставил пари, но пак страда. Защо страда? – Защото не е ходил на училище. Млада мома няма на кого да кади тамян или няма кому да пише писмо, няма един, който да я слуша, и тя страда. Аз разглеждам въпроса така: тази мома отива на училище и онзи, в когото тя се е влюбила, е професор. И като пише тя първото писмо, той ще се произнесе, дали го е написала хубаво, дали ще отиде в затвора за 10 години, дали ще влезе в Царството Божие или ще бъде в ада някъде. И като разглежда той писмото, пише ѝ отговор. И ако не ѝ отговори, тя веднага ще си намери друг професор. Разлюбват се хората, защо? Или ученикът е напуснал учителя си, или професорът изпъдил ученика си. Разглеждайте нещата обективно, както трябва.

Вие нямате понятие какво нещо е влюбване. Ами когато турят един юлар на главата на един вол и го поведе господарят му, тогава казват, че се влюбил волът. – Какво се е влюбил? – Един юлар има шипове, от желязо

направени, и шиповете стягат вола. Няма ли да върви? – Ще върви, че и отгатык ще мине. Ако върви добре, шиповете няма да стягат, но иначе ще бодат.

Да допуснем, че ти си една сестра на 45 години, била си мома преди 20 години, но питаш за влюбването какво е. Тази работа я знаеш, защо питаш? Че нали преди 20 години и ти беше мома. Тогава на тебе туриха юлар и сега на друга мома турят юлар. Твоят юлар може да е бил по-къс, този по-дълъг. Може едното шише да бъде по-малко от другото, но съдържанието е важно.

Питам: Защо е изпратен човек на земята? Да се влюби ли? – Ни най-малко. То е изключително условие. Паднал някой и си счупил крака, затова ли е изпратен, да си счупи крака?

Вие сте българи. Когато българинът пее една стара песен, от тъжните песни, те какво изразяват? Тъжните песни са песни на старите хора, а пък младият ще пее, ще скача и ще кляка. Старият не кляка. Защо българинът кляка, като играе, не може ли без клякане? Ще клекне и ще подскочи пак нагоре. Казачокът е една българска песен, българско скачане. Българите са живяли някога, дето са казаците, и казаците са научили това от българите. Само българите скачат, няма друг народ, който така да скача. Хубаво, ако вие седите на един стол и ако ви пуснат електрически ток отдолу и вие скачате, питам: Защо ще скачате? Българинът казва така: „Щом се намериш натясно, скачай!“ Дойдеш до една река, няма мост, а ако е дълбока реката, затичаш се и я прескочиш. Питам: С едно подскачане какво става? Нищо не става. С едно подскачане може да се избавиш от една голяма беда, а може и да си намериш друга беда. Ако не

знаеш как да скачаш, тогава цяла беля можеш да си намериш на главата. Скачането може да бъде в човешките чувства или в човешките мисли – това е фигуративно казано.

Та главното нещо сега е: да се учите да мислите правилно, защото всяка една мисъл, която е влязла във вашия ум, ще остави известни последствия; също така всяко желание и всяка постъпка. Дали знаете това или не – това е без значение.

(Прочетоха се някои теми.) Моето пеене. Пеенето е цяла философия. Не е проста работа. Ако на някого от вас дадат да развие една тема по пеенето, какво ще кажете? Ако ви дадат да развиете една реч по пеенето, какво ще кажете?

В сегашната музика има седем ноти. И колко полутонове има? Може да повишите *до*, но не можете да го понижите. *Ми* може да го повишите, но не може да го понижите. *Фа* може да го повишите, но не може да го понижите. А някои тонове може да се повишат и да се понижат.

Някой път в живота ви музиката може да ви спаси. Музиката се прилага като условие да знаеш да живееш. Музиката – това са възможности да знаеш как да живееш. И ако аз се намеря в трудно положение, веднага ще изменя музикалното отношение на живота си, ще изменя гамата и ще дойда в друга една гама. Но ако не знаете как да измените гамата си, то е друг въпрос.

Вие искате всички да забогатеете. Това е *фа*. Основният тон на земята сега е *фа*. Днешният живот е основан на *фа*. При *фа* не може да имате понижение, а повишение. Искате да забогатеете, светия искате да станете,

учени искате да станете – това е *фа*. Когато не забога-теете, значи не сте взели истинското *фа*. Сега аз ви гово-ря на един език, който не разбирате. И радвам се, че не го разбирате. Говориш някому и не се оправят работите му. Когато пея, ще намеря някой човек, който е красив. Аз виждам нотите по неговата глава и тогава започвам да пея. Като видя един човек, веднага започвам да сол-фежирам, започвам да пея, но това е моя тайна, не мога да ви разправам това. И зная кой е авторът. Сега къде са турени нотите? На много хубави места са турени те. Двама души, щом се опознаят, музикално са прочели и изсвирили тези парчета. Ако не можете да разгадате как са поставени тоновете на човешкото лице, не мо-жете да разберете човека; и ако той не може да разгадае нотите, които са написани върху вас, и той не може да ви разбере. Ще трябва да вярвате в това, което ви казвам. Аз ви давам сега едно правило. След като проверите и намерите, че е право, тогава нямате право да не вярвате. Преди да проверите, нямате право да се съмнявате. Сега ще вярвате, както аз ви казвам. Дали е вярно или не, ще проверите после, след години. Може да е право, а може да не е право. Казвате за някого: „Той не пее хубаво.“ Отгдето заключавате така? (Учителя пее тона *до*.) Пра-вилно ли е? (Учителя пее тоновете *до*, *ми*, *фа*). Вярно ли е? Всички вземете *ре* изведнъж. Сега вземете *фа*. Право ли е? Где ви е камертонът? Всички трябваше да имате по един камертон. Всички изпейте *до*. Всички изпейте *до*, *ми*, *сол*, *до*. В това *до* липсва нещо сега. Липсват му две трептения. Има неправилност, понеже времето е малко по-сухо и гласът не може да излиза правилно. Има едно колебание вътре в тона.

Някои от вас някой път се колебаят, когато направят нещо – тонът им в дадения случай не е верен.

Буквата У трябва да поставяте там, дето трябва. Също така буквата О. Как ги наричате тези букви? Те са гласни, отворени звукове. Това са пътища, които отварят пътя на съгласните букви. Съгласните са мълчаливите букви. Гласните, откъдето минат, разправят – те са крайно тщеславни. Например А, О, У и пр. Аз ги наричам букви на славата, букви на човешката слава. Имаш пет условия да придобиеш славата: по пътя на У, О, А, Е, И. Това са пътища да придобиеш своята слава. Но как? – Ако знаеш как да ги пееш, можеш да се прославиш в един ден. Ако изпееш звука У, както трябва, то ти веднага ще имаш слава, но ако не знаеш как да го изпееш хубаво, тогава ще изпееш О; ако и О не знаеш, тогава ще изпееш А и т. н. Това са разумни светове, нищо повече. В тези светове живеят същества толкова богати и толкова умни, че ако влезете там, вие ако сте един бедняк, там ще ви съжалят и веднага ще дойдат да помогнат. Това не им костува много. Този ви даде 10 хиляди, онзи ви даде 10 хиляди и след известно време вие сте облечени добре, имате средства, и книги си имате, и на училище ходите. Съществата, които знаят пеенето, те всеки човек го турят на място. В дадения случай вие не знаете в една музикална гама на кое място се намирате, какъв тон представявате, но и какво време заемате. Например една нота може да бъде цяла, половинка, $1/4$, $1/8$, $1/32$, $1/64$, $1/128$. Много бързо, като някой барабан вървите. Та трябва да знаете какво време трябва да вземете. Какъв интервал трябва да има между един тон и друг. Този интервал може да бъде по-тесен или по-широк. Питам:

При едно увеличение на интервала, какво придобивате? Добиваш нещо. При един намален интервал губиш нещо. При умалените интервали се добива нещо, но какво се добива? Не че трябва да знаете, но има една възможност да го научите. Не само да го научите, но имате възможност и да го приложите.

Да ви дам един начин за сравнение. Дават ви една семка. Семката може да се разгледа. Това е една нота. Не знаете името ѝ, дали е *до* и пр. Като се каже *до*, това още не означава същността на тона. Вие трябва да намерите почва, в която да турите семката. Щом знаете каква е семката, ще намерите почва да я посеете; тя трябва да изникне, да израсне, да цъфне, да завърже плод и, като вкусите плода, само тогава ще знаете каква семка е тя. Значи, докато тя не израсне, докато не цъфне, не може да я разберете. Цъфтенето е един метод на музиката. Но вие още не знаете същността на семката, който тон има тя. След като я научите, веднага казвате: „Това е круша.“ – Крушата вече определя каква е нотата. И тогава ще знаете в коя гама е поставена крушата. Да оставим сега тази работа за по-после. Онзи ефект, който крушата може да произведе във вас, това е вече едно музикално отношение. Щом изядете един плод, онова, което плодът произведе във вас, то е вече музикално състояние. Не бързайте да ядете плода – какъвто и да е, ще бъдете внимателни. Цигуларят ще погледне нотите, които са наредени, и той трябва да спазва интервалите, като свири. Той може да свири по-бързо и по-полека. Някой път, като свири по-полека, не разбира. Някой път той започва полека. Като научи песента, свири я много бързо. Но той трябва да свири нито много полека, нито

много бързо. Има един интервал, един начин за свирене, та всеки, като го слуша, да му е приятно на ухото.

Всички хора имат желание близките им да имат добро мнение за тях и да ги обичат.

За да обичаш някого, трябва да има един повод. Какъв е поводът на обичането? Когато обичаш баща си, какъв е поводът? Или какъв е поводът, с който обичате майка си, брат си, сестра си? Има един повод. Баща си обичате, защо? – Защото ви е баща. Ако баща ви е дал нещо хубаво, вие не може да не го обичате. Баща ви е бил красив човек, хубаво построен, с отлични уши, нос, очи, брада, телосложение; всичко това той ви е предал. Като погледнете баща си, вдъхне ви едно доверие. И понеже той е във вас, имате доверие в него. И заради хубавото, което баща ви е дал, вие го обичате. И от своя характер ви е дал. Погледнете майка си и я обичате. Защо? – И тя ви е предала нещо. Най-после погледнете на сестра си и на брат си. И те са ви предали нещо. Срещнете някой брат, когото обичате. Не може да обичате някого, който нищо не ви е предал. Вие обичате един учител – предал ви е нещо. Отивате в музикално училище, един професор ви е дал нещо, дал ви е една система и целият ви живот се е повдигнал с това.

Ние обичаме Бога. Защо? – Защото ни е дал всичко. Всичко това, което имаме, ние го дължим на Бога. Има много неща, които Бог ни е предал и върху това съзнанието ни е будно още. И тепърва ще се пробуди съзнанието в нас за това, което Бог ни е дал. Той сам иска да пробуди съзнанието върху това.

Има нещо, което може да ни спъва. Някой от вас ще каже: „Колко невежи сме ние, колко малко знаем.“ –

Не е въпросът в това, но въпросът е какво може да знаете. Не какво знаете, а какво може да знаете. В дадения случай какво може да придобиете за в бъдеще. Малкото, което можеш да придобиеш сега, е важно. А многото ще придобиете в бъдеще. Малкото, което може да придобиете сега, ви причинява радост. Да кажем, че някои от вас сте много музикални и искате да навлезете дълбоко в музиката. Който иска да научи музиката, нека следва академия 4 години. Там има професори, които разбират и ще ви разправят чудесни работи. Но аз ви говоря за една система, която съществува в природата и тя изисква време. Някой казва: „Аз мога и без учението на света да мина и пак да се повдигна.“ – Трябва едно разбиране. В света няма никакво учение. Учението на света всъщност е учението на природата. Те са го взели от природата и казват, че е учение на света. Не, те са го взели назаем. В природата има едно учение и то не може да бъде нито светско, нито духовно. Едни хора се наричат духовни, а други светски. По какво се отличават духовните от светските хора? Светският човек си позволява всичко, а духовният не си позволява. Светският човек ще седне на една маса, ще заръча една чаша бира, ще си извади една табакера, ще закури една цигара, ще си накриви калимјавката или шапката. Ако е религиозен човек, ще седне, смилено ще пие една чаша вода или ще заръча чай, или много тънко кафе. Единият седи смилено, а другият – по-надменно, и казва, че той е светски човек. Духовният човек, като върви, гледа да не настъпи някоя мравка, държи се все за правилата да не сгреши, а пък светският гледа повърхностно. Духовният човек, като срещне някоя мома, ще си замине, а пък светският човек ще я

прегърне. И като го хванат да го съдят, той ще завърти оттук, оттам, по този член, по онзи член от закона и ще се освободи; а пък религиозният и да е невинен, пак ще го осъдят. И като излезе от съда, светският е весел и казва: „Освободих се!“ – Съдията осъди духовния и му казва: „Трябва да бъдеш малко светски.“

В природата има един начин, който е чудесен. Светските хора в тоя свят стават религиозни в другия свят. Духовните хора тука ги затварят, а пък светските хора в онзи свят ги затварят. Светските хора в този свят ги освобождават, а пък религиозните в онзи свят ги освобождават. Всеки е влязъл в затвора, понеже не е знаел какво да направи в дадения случай. Вие казвате: „Онзи човек се е повдигнал.“ Какво разбирате под думите „Повдигнал се?“ Вие разбирате следното: уредил си работите временно, но не постоянно.

Да ви представя едно положение. Вие сте уредили своите работи, качили сте се горе, на планината и сте запели песен, българска песен сте запели. Аз съм долу, в долината. Дойде един голям циклон, който ще повдигне всичко. Какво ще стане с тези, които са на планината? Ще стане това, което стана с двамата видни английски туристи, които искаха да стигнат до Монт Еверест; и отидоха и не се върнаха. И ако вие отидете и не се върнете, ще построят един паметник за вас. Много хора изгубват живота си на Монт Еверест. Отиват и не се връщат. И казват за някого от тях: „Голям пътешественик беше“ – Голям пътешественик, който е изгубил живота си.

Питам: Ако вие хвалите една певица, че имала отличен глас, че била много даровита, и ако тази певица е

болна и не може да изкара прехраната си, добра певица ли е тя? Добрата певица трябва да си изкарва прехраната. Щом не си изкарва прехраната, тя не е певица. Добрата певица всеки трябва да я слуша. Ако всички я слушат, тя е добра певица. Щом не я слушат, тя се самозаблуждава, тя не може да пее. Че ако аз дойда с пението си във вашата къща, дето лежат двете ви дъщери и лекарят казва: „Никакъв шум да не се вдига“, този лекар прав ли е? Тези болни се нуждаят от музика; аз започвам да пея. Болните са в безсъзнание. Аз започвам тихо и след една песен болните се събуждат. И като им попея, после усилвам своята песен, и те станат, и седнат на леглото. Като им попея още, те станат от леглото. Публиката отвън за какъв ще ме счита, като попея на тези двама болни и те оздравеят? Някой ще възрази, че това станало случайно. И на друго място ще пея. Ще им кажа: „Елате на друго място да пея.“ И същият резултат се получава. Оттам ще отида на трето място, на четвърто място и т. н. Гдето има болни, ще ме викат и ще ми плащат. Сега аз няма да бъда религиозен, да кажа: „Даром ще пея.“ – Аз ще им кажа: „Аз за пари не пея, а дарявам, но искам и мене да даряват. Искam и мене да дарите.“ Аз съм за даряването. Казано е: „Даром сте взели, даром давайте“. Това е правилното и всеки, който е пял, без да го дарят някъде, да не си отваря устата. Вие ще кажете: „Като си отваря устата трябва да ме дарят, да има баница. Щом няма баница, не си отварям устата.“

Искam да ви наведе на една права мисъл: Ако не пеете *фа* правилно, никакъв дар няма. Не се занимавайте с посторнни работи, не се занимавайте с вехториите на живота. Дойде някой, иска да ви даде някоя стара ба-

ница, правена отпреди 4 – 5 дена. Не я бутайте! Баницата, като е престояла един ден, не я бутайте. Като отидете в къщата, тогава да наточат баницата и да я изядете. Баницата да бъде топла и хлябът да бъде топъл. Не са ли топли, ако са от няколко дена, кажете: „Това не е за певец.“

В музиката има едно правило: веднъж можеш да стоплиш яденето, втори път да го стоплиш – това е вече прегрешение.

Ние разбираме под тези думи следното: само веднъж можеш да обичаш човека, два пъти не можеш да го обичаш. Това е закон в природата. Който каже, че два пъти може да обича човек, той не знае. Това е по Бога – веднъж. В Бога няма това нещо – два пъти. Веднъж. Това разбирам под думите: „Яж баницата сега направена“. И след като ядеш, аз ще видя, дали си музикален. Щом изядеш всичката баница, музикален си; щом не можеш да я изядеш, не си музикален. Ще изядеш баницата, няма да оставиш трошица в тавата. Щом се троши тази баница, не е направена, както трябва.

У всички има известни понятия за живота, такива, каквито не съществуват. И в училище разни професори имат различни теории, спорни. Това съществува и в музиката. Онези от вас, които не сте учили музика, четете музикални съчинения. С хиляди тонове има написани. Вие все трябва да се спрете върху музикалните съчинения. Все някой път ще учите музиката. Но от сега почнете да се приготвявате. Вие казвате: „Остаряхме!“ – Много добре, младите казват, че още не са достатъчно възрастни. На младите още гласът не е добре оформен, не могат да пеят. Тогава какви са основните черти на

човека, за да пее? Ето тук е музиката. (Учителя показва на главата на една сестра къде е центърът на музиката.) У тази сестра не е развит музикалният център, понеже не е работила върху него и не може да разпределя интервалите. А ако беше станала композиторка, щеше да разбърка интервалите. Но за в бъдеще има да учи. Тя се е занимавала с тези работи до известна степен. Тя е търсила идеите, смисъла на музиката, но до външната форма на музиката още не е дошла. Вие искате да бъдете красив. Човек не може да бъде красив, ако не е музикален. Красота без музика не може да се постигне. Музиката е един предмет за моделиране на външните форми на тялото. И здраве без музика не може да имате. Вие не може да имате здрави мускули, ако не работите с музиката. Това е един метод, по който трябва да се работи. И ако нямате този музикален начин, мускулите ви ще бъдат хилави и мозъкът ви ще бъде хилав. Трудно е човек да бъде всякога музикален, защото лесно се менят състоянията. Това са гами вътре, всяко състояние е една гама – преминаваш от една гама в друга.

Искате да направите някому добро. Вие трябва да изберете един тон за доброто. Дадат ви една задача. Да допуснем, че сте една стара сестра. Избрали сте да направите добро на един млад момък на 19 години. Деветнадесет взимам като едно красиво число, на което можеш да направиш нещо навреме. Този момък е на 19 години. Ти си една сестра на 45 години. Какво добро ще направиш на този млад човек, кажете ми? Или ще кажеш, че е един брат на 45 години. Какво добро ще направи на една сестра, на младата мома на 19 години? Вие ще кажете: „Ето изкушението.“ Това, което ще направиш на

младата мома, трябва да го направиш с любов. Как ще го направиш с любов? – Ще разложиш тази дума любов. В дадения случай вие сте богата сестра, разполагате с няколко милиона. Той е един способен брат, младеж, беден, така че на тази възраст не може да направи нищо. Има скъсани обуца и е изоставен; няма баща, нито майка, нито сестра. Но е способен. Могат да се явят у вас много изкушения. Сега не искам да ви кажа где може да направите музикални погрешки. Може да направите много музикални погрешки – да турите знаци там, дето не трябва, да турите диези или бемоли, да повишите или понижите, гдето не трябва. И от тази сестра, която ще направи добро, зависи цялото бъдеще на този момък, зависи животът му. Вие ще дадете направление на живота му, но с това ще се повдигнете и вие. Ще бъде цяла симфония. Ще се повдигнете и от това, че сте направили симфонията, както трябва. Това ще бъде вашата теза. Също така и братът, който направи добро на 19-годишната мома, и той ще се повдигне. Кое е важното, когато ви дадат задача да направите едно добро? – Едно добро определя цял ход, доброто не е нещо статическо, само веднъж да се направи. Доброто, веднъж направено, то си остава вече добро. То си отваря вече един път, почва един строеж, ти си вече осигурен. Сигурността е в доброто. Ти си осигурен в твоя бъдещ живот и имаш правилен път, по който можеш да се развиваш, музикално ще се развиваш. По този музикален път ще дойдат всички добродетели на живота, които ще те повдигнат. Това са начини, по които човешката душа се развива. Човек от този свят трябва да премине в другия свят, за да приеме всичко това, което Бог е вложил в него.

Искате да учите, искате засега да се спасите. От какво да се спасите. Искате да се спасите от някоя буря, да влезете в една хижа, в една къща. Но след като мине бурята, какво ще правите в къщата. Във време на бурята къщата е на място, но след бурята ще излезете от нея. Сега да се върнем към нашия въпрос. Каква нота да изпеем с буквата У? *Фа* има пет качества. *Фа* има качества на У, О, А, Е, И. Някой казва: „Да съм богат.“ – Богатият човек е свободен, не глупавият богат, а умният богат е свободен човек, понеже умният може да живее; а глупавият човек не е свободен, понеже няма избор в богатството, не знае как да употреби своето богатство. Какво представлява буквата У в дадения случай? С този знак У старите египтяни са изобразявали човека в движение. В йероглифите те така са представяли човека: този знак е обърнат надолу (фиг.1). В латинската азбука са го обърнали нагоре. Българите го пишат така. Това е действието на човешкия ум – десният крак, а пък левият крак – това е човешкото сърце. Двете заедно – това е пътят, по който човек трябва да върви; това е човешката воля. Извършената работа – това е човешката воля. Човешкият ум се проектира в дес-



Фиг. 1

ния крак, човешкото сърце – в левия крак, а пък пътят е волята. И като ходи човек, вие ще видите как той мисли. Някои имат къси интервали, а някои – дълги. Ако от двама души трябва да изберете приятел, кого ще изберете – с големи или с малки интервали? Терцата колко

тона има? (Два.) Да кажем, че една пиеса почва в терца, с един интервал от два тона. Трябва да прескочите два тона. Ако турите интервал още половин тон, ще стане увеличена терца. Ако намалите този интервал с половин тон, ще имате умалена терца. Ако увеличите терцата, какво ще придобиете? Какво се придобива при увеличената терца? На много сестри тук говоря на френски език.

Всяка една мъчнотия, в която се намирате, това е един подтик в природата. И ако ти разбираш в кое направление да туриш този подтик, ще се ползуваш. Може тази мъчнотия да е необходима, да понижи или да повиши интервала, или с други думи казано, да вземеш страната на своя ум или на своето сърце. Защото при понижението взема участие сърцето, а пък при повишението взема участие умът. Ако разрешиш един въпрос с ума си, ще имаш един резултат. – Добър. Ако го разрешиш със сърцето си, ще имаш друг резултат, пак е добър. Но можеш да направиш с ума си или със сърцето си една погрешка и тогава ще се яви един дисонанс. Ако ти в една терца не можеш да постигнеш работите и направиш една погрешка, тогава следващия път с кварта можеш да оправиш работите. Що е кварта? – Квартата поправя погрешката на терцата. После идва квинтата. Квинтата поправя погрешката на квартата. Неразбрано, нали? В моя ум е така. Но умът на музикантите другояче разбира това. И те са прави, не казвам, че са криви. Както е построена музиката, те са прави. И аз съм прав. Те изхождат от едно положение, а аз изхождам от друго положение. От положението, от което аз изхождам, аз съм прав. И от положението, от което те изхождат, те са прави. Аз мога да се примиря. Глупавият и умният човек по

това се отличават. Умният човек се отличава по това, че в една мъчнотия може да се примири със своя неприятел, а глупавият не може, понеже умният знае как, а глупавият не знае как. Следователно всеки, който не може да се примири със своя неприятел, е глупав човек, а който знае, е умен човек.

Много пъти в музикалната академия дават някоя тема за разрешение. Някои гледат, гледат и не могат да я разрешат. И получават слаба бележка. Някой път в живота не можеш да разрешиш някоя задача и тогава ти турят единица или двойка.

Вие започвате една песен с вашето сърце. Какви са задачите на сърцето? Трябва да придобиете известна дълбочина и устои на чувствата. Вашите чувства трябва да се огъват, но никога да не се прекъсват. Могат да се огънат, да се разтегнат, но трябва да пазите никога да не стане прелом вътре в чувствата ви. Може да придобиете каквато дълбочина искате, да се огъвате. Колкото по-голяма дълбочина добиете, във ваша полза е. Защото, както се огъвате, неприятелят, който ви атакува, не може да ви атакува вече. Разтягат се вашите мисли. Дълбочина ви е нужна в чувствата. В някои случаи, виж, трябва висота в ума. Колкото по-високо можете да се качите, толкова по-добре е. Неприятелят на голяма височина не може да отива. На две места ще бъдете неуязвими: на големите дълбочини и на големите височини. Как ще кръстим тези два противоположни полюса? Тях ги наричат полюсите на човешкия живот. Това са човешкият ум и човешкото сърце. Някой път полюсите са много близо. На земята ние имаме северен и южен полюс, но това не е точно казано. Всяка частица има полюси,

може да са един до друг. Разстоянието между тези два полюса може да се увеличи, тогава те се отдалечават – има разтягане. Като се увеличава формата, разстоянието между полюсите се увеличава, и обратно.

Ако някой път вие чувствувате, че онзи човек, когото обичате се отдалечава от вас, вие сте в областта на поляризиране. Това е един музикален метод, който туря големи интервали. Някой път разрешението е близо, а някой път разрешението е далеч, има големи интервали – изгубвате вътрешната връзка.

Обичате някого, но той се отдалечава. Къде отиде? Казвате: „Той не може да обича.“ – Тогава вие нямате понятие за любовта. Любовта е една пиеса, в която интервалите никога не се късат. Единственото нещо, при което интервалите не се късат, е любовта. Този интервал може да се разтяга до безкрайност, а и може да се умалява до безкрайност. Когато се разширява, да не се плашите; и когато се смялява, пак да не се плашите. Сега всички вие се изплашвате някой път от лошите условия на живота. Лошите условия седят в неразбирането на пътищата, в които Бог ви поставя. Бог може да ви постави в лоши условия, но мисълта, която е у вас, която е и у Бога, е отлична. Но вие, като не разбирате пътищата на Бога, разбирате мисълта на Бога погрешно и се намирате в едно смущение. Например здрави сте, но дойде едно болезнено състояние, един умален интервал – защото при болестта не може да мърдаш. И ти, като не разбираш Божиите пътища, казваш: „Ще умра.“ Какво значи „умиране“? Вие мислите, че ще отидете на онзи свят и ще ви съдят, ще дават отчет какво сте правили на този свят. И казвате: „Дано Господ ми подари още живот, за да

довърша музикалната пиеса!“ Не си я написал още. Като отидеш на онзи свят, трябва да идеш с нещо. И като не си я довършил, то според закона на прераждането, после пак наново ще те пращат на училище, с нови разноски и т. н.

Често вие се занимавате с шлагери. Какво значи шлагер? (Някаква популярна песен.) Малки пасажчета, това са някои песни, които лесно се разпространяват. Те са като инфлуенцата. Шлагерите аз ги наричам музикална инфлуенца, инфлуенца, която с бързина се предава; и всички я пеят, и всички кихат от нея.

Всички изпейте *фа*. (Всички изпяхме *фа*.) Сега вземете терца на тона *фа*! (Всички изпяхме *фа*, *ла*.) Какво означават *фа* и *ла*? Представете си една превъзходна баница, от която искате да хапнете – това е *фа*; а пък *ла* е една зелена полянка с извор, хубава полянка. И като изядете баницата на това място, това е терца. При *ла* нещата са завършени, баницата може да се изяде. При *фа* баницата я носите, топла е, но не я ядете; но при *ла* я ядете. *Фа* е направената баница, а пък *ла* означава хубавото място, гдето тя може да се яде. Има и други примери. Терца е отиване в училището; всичко отива добре, това е повишена терца. Ако пък не върви добре в училище, това е понижена терца. И някой път тази терца има фатален край – напуснеш училището, без да свършиш нещо. Та във всеки момент терцата работи. Ти имаш да разрешиш една задача в ума си, една малка мисъл, едно малко желание; трябва да знаеш как до го разрешиш. Разрешението върви по един закон: или ще намалиш, или ще увеличиш. Вървиш от едно разрешение в друго, във второ, в трето, четвърто и т. н. Това е цял процес. Това е

цяла една наука – да се занимава човек със своя вътрешен живот, да знае как да се постави, че да не съжалева. Някой път вие съжелявате за това, за онова. Някой път се връщаме към живота си в миналото и си виждаме погрешките. И казваме тогава: „Следващия път, като се върнем на земята, ще постъпим правилно.“ Но това е въпрос за бъдещето. Важното е в сегашния живот да имаме едно малко постижение. Някои напреднали души разбират това. Без учител и без предмет за учене не може. Ще отидеш при един музикант, който разбира, и ще ти покаже. Духовните хора казват: „Господ ще ни научи.“ – Че как? Господ може да те научи чрез този, чрез онзи, чрез хиляди хора. Господ отвън няма специфично да дойде при тебе да те научи. В дадения случай, чрез когото и да е, ще те научи; то е все едно. Но как възприемаш мисълта и как ще я приложиш, това е важното. Някой път ти дадат една задача: или да се примириш с някого, или ти да примириш двама души, които са се скарали. Някой път ти не искаш да примириш тези двама. Ти не можеш да вземеш страната нито на единия, нито на другия. Ако вземеш страната на единия или на другия, опасяваш се да изгубиш приятелството им. Ти отиваш при одного и вземаш неговата страна, после отиваш при другия и вземаш неговата страна. Тези двамата не са добри един за друг. При такова положение какъв интервал ще се вземе? В дадения случай потребно ли е или не е потребно да примириш твоите двама приятели? Някой път е потребно, а някой път не е потребно. Те сами трябва да се примирят. Някой път е твой дълг да ги примириш, а някой път е техен дълг; те трябва да разрешат задачата. Някой път мога да им кажа: Вие трябва да

се примирите. – „Как?“ – То е ваша работа. Аз имам всичкото желание, но тази работа е ваша, не е моя работа. Ако е до мен, аз зная как. Но колкото до вас, моят метод не мога да го приложа, понеже ако го приложа към вас, вие ще изгубите своята свобода. Не че не мога да ги примиря, мога. Ще ги примиря, по кой начин? Да допуснем, че двама души не искат да се примирят. Ще им кажа: Вие ще се примирите ли? – „Няма да се примирим!“ – Я ги наведете надолу! И почвам да ги налагам и двамата – и единия, и другия. И като дойдат до едно място, те казват: „Ще се примирим!“ – И се примиряват. Насила се примиряват. Като дойде до дървото, примиряват се. И в природата е така. Бог може да ви примири, като дойде злото. Но работата е, че като дойдат добрите условия, пак идва разединението. Вземете един умрял – щом дойде студът, той не се разлага, но като дойде топлината, се разлага. Защо ще примиряваш двама души, които после, като дойдат добрите условия, пак ще са в обтегнати отношения?

Важното е да влезе живот в нас. Това, което организира живота, в дадения случай е музикалният тон. Това, което организира нещата, това е основният тон, от който всякога да изхождате. Това, което съединява нещата, това, което повдига нещата, това са интервалите, а това, от което трябва да излезем, това е основният тон. Щом имаш основния тон, имаш подтик. Любовта е основният тон. Тя винаги дава подтик. Даде ти подтик и ще те остави. Но любовта не е нещо, което постоянно тласка човека. Тя ще ти даде един тласък и ще види каква посока ще вземеш; и не туря никакво препятствие на пътя ти. Тя ти дава най-малкия подтик, който може

да се даде; това Любовта може да го направи. В нея няма силни подтици. Но този подтик е от такъв характер, той има такава вътрешна сила, че ако ти обърнеш внимание, той ще те тикне много напред. Ти имаш малко желание, малък подтик да се учиш и, ако ти вървиш по този подтик, знанието ще дойде в тебе.

Писанието казва: „Пейте и възпявайте Господа в себе си.“ Ако това не направиш, не можеш да прогресиращ. Ако си меланхоличен и не пееш, как ще прогресиращ? Започнеш ли да пееш, животът ти ще почне да се урежда. Животът ти е уреден, не че не е уреден, но ти мислиш, че не е уреден. Вземете *фа* и *ла*. Сега да изпеем думата „добро“ само чрез *фа*. (Изпяваме.) Сега да изпеем думата „добро“ в обратна терца: *ла* и *фа*. (Изпяваме.) Да изпеем „добро“ с повишена терца: *до* и *ла* диес. С умалена терца: *до* и *ла* бемол. Тях ги наричаме терца във възходящо и низходящо положение. В едната терца ти вземаш направление нагоре, а в другата – направление надолу. В едната терца ти се показва път нагоре, а в другата – надолу. Музиката при увеличение и при намаление е съвсем друга. В единия случай се взема половин тон по-високо, а в другия случай се взема половин тон по-ниско; интервалът се изменя. Да изпеем песента „Аз в живота ще благувам“. Изпейте още един път тази песен, но по-тихо. Всеки един от вас да е концентриран и, като я пеете, вие сами да я слушате. По-тихо, по-вглъбено. Ще ви дам едно правило, пазете го и го приложете! В даден случай вие искате да постигнете нещо. Това е естествено, това е право положение. Това, което желаете да постигнете, е Божествено. Имате едно желание да постигнете нещо, каквото и да е желание. Погрешката е

в начина, по който искате да го постигнете. Трябва да мислите върху начина, по който искате да го постигнете, върху метода, по който ще изберете. Ако дадете един правилен ход на това желание, вие ще имате едно благо. Но същевременно ще знаете, че в окръжаващата среда всички души, с които сте свързани, и те имат едно желание. Следователно в дадения случай вие трябва да имате предвид, че и те имат право да се постигне тяхното желание. Но и те трябва да изберат метод. Постижението на вашето желание да не влиза в стълкновение с желанието на окръжаващите, на вашите близки, т. е. то да не препятствува за постигането на техните желания. Така ще желаете във вашата душа; както вие искате да постигнете нещо, да имате предвид, че и те имат това право. А пък някой път вие искате да постигнете и не знаете, че и те имат право да го постигнат. Например отивате двама при един планински извор. И двамата искате да пиете от извора. Въпросът е кой първи ще пие. Допуснете, че единият е дошъл по-рано, но си почива, а вие сте дошли по-късно, но не спазвате правилото, вие искате веднага да пиете. По този начин престъпвате едно Божествено правило. Онзи, който е дошъл преди вас, трябва да го чакате да пие. Вие имате право да пиете, но ще нарушите едно правило на свободата. Седнете да си починете. Както сте заморени, ако пиете, ще си създадете една неприятност. И при това попитайте вашия приятел: „Вие пихте ли? Как ви се вижда водата?“ А пък вие, без да го питате, отивате да пиете вода. И той, ако е пил, може да ви каже: „Отлична е!“ – И ще пиете, и ще кажете: „Много сте прави.“ Значи и двамата имат тънък усет. Дайте право на другите със своя ум и със своето сърце да ви се

представят. Зачитайте свободата на другите. Онзи подтик, който дава Бог на всеки човек, зачитайте го. Дайте и на другите свобода да следват подтика, който Бог им е дал. Каквото направление Бог им е дал, дайте им свобода да вървят. Някой път Бог ги кара да вървят в едно направление, а пък вие им казвате: „Не, в друго направление ще вървите!“ – И ще се яви едно стълкновение, едно противоречие. Радвайте се на вашия път. Всички си вървят по път, по който Бог им е предназначтал да вървят. Никой никого да не отбива от пътя, стига направлението да е право, стига посоката, в която се движи, да е права.

Един предмет може да го разберете по който и да е начин, но гледайте да извадите правилно заключение. Аз мога да дойда до *фа* по разни пътища. Мога да започна с други ноти и после да дойда до *фа*, да не започна с *фа*. Например някой автор е написал една песен, но той не е дал *фа* на много места, а само на едно място е турил *фа*. Аз трябва да го пея там, дето го е поставил. Ако аз сложа *фа* на три места в песента, ще изменя цялата ѝ композиция. Няма какво да се безпокоим, *фа* ще го намерим на неговото място; в случая то ще е само на едно място. А пък ако е на 3 – 4 места, пак ще ги намеря. На колкото и места да е, ще ги изпълня. Какво означава *фа* в живота? Много работи означава. То означава У, А, О, И, Е. Означава, че може да бъдеш един ученик, който ходи на двата си крака. Означава един човек, който може да влезе в затвора. Означава, че можеш да бъдеш семка, която може да израсне; но можеш да бъдеш семка, от която нищо не може да излезе. „А“ означава, че си бременен с някоя идея, от която може да излезе

нещо, но означава и една бомба, която може да се пръсне и да разруши всичко. Е означава човек, който може да се роди и да направи всичко на земята; Е може да е и някой умрял вол.

На всинца ви трябва едно: за да изучава природата, човек трябва да има един ум, крайно прозорлив, понеже природата е крайно интелигентна и не обича да бърри много. Много бърбене, много приказване не е хубаво. Природата говори много малко. Тя не обича много да говори. И тези букви – и те не обичат да говорят много. Тя малко говори, повече мълчи. Тя говори само при един случай. Само при един случай може да я заставиш да говори: или ще направиш една много голяма погрешка и тя веднага ще ти проговори; или ще направиш едно голямо добро. Щом направиш една погрешка, тя веднага ще ти каже нещо; и щом направиш едно голямо добро, тя пак веднага ще ти каже нещо. А щом не вършиш нищо, тя не ти говори.

Като се самоопределиш в една или друга посока, тя ще ти говори сладко или горчиво. Като направиш погрешка, тя веднага ще ти даде един горчив бонбон. Тя е много сръчна. Щом си отвориш устата за зло, тя знае какво ще кажеш и веднага ти туря горчив хап. И щом си отвориш устата за добро, тя ще ти тури едно сладко бонбонче в устата. Та като се отварят устата ти, внимавай.

„Отче наш“

9 лекция от Учителя,
държана на 21 ноември 1934 г., София – Изгрев.

ПРИНЦИПИ И УСЛОВИЯ

„Добрата молитва“

Прочетоха се темите: „Отличителните черти на болестта и здравето.“

Между здрав и болен човек и между богат и сиромаш човек има един паралел. По какво се отличават сиромашията и болестта? Сиромашията и болестта си приличат. Също и здравето и богатството си приличат. Подобни са, но се отличават. После има паралели между други наши понятия, например понятията добро и зло. Да кажем някои отличителни черти на тия понятия; те си имат отличителни черти. Болният е слаб, сиромашът е работлив, злият човек е силен, обаче са подобни в резултатите си, в крайните резултати.

Болният човек, като го претеглиш, е лек, има качества на праведния. Здравият човек е тежък; има качества на грешния човек. Грешният човек е тежък. Здравето може да произтича някой път от принципи, а някой път – от условията. Има различия в това отношение. Може да произтича от известни принципи, а може да произтича от известни външни условия. Например някой човек е роден здрав, роден е от здрави баща и майка и ред предишни поколения са били здрави, били са добре. А болният при всичките лоши условия има желание, има един стремеж отвътре да подобри условията. Има болести, които са резултат на условията, а пък има болести, чийто причини са вътре – причини са ония принципи, от

които даден човек се е отклонил. Те образуват по-тънките болезнени състояния. Здравият човек се ражда здрав, а пък богатият отпосле става богат. Умствено богатият и той се ражда, носи условията със себе си. А здравето – човек трябва да се роди с него. Има едно здраве, с което той се ражда, и трябва да подобри външните условия.

Болестите са складирани богатства в човека. Всички болни хора са богати. В природата съществуват закони. Трябва да имате ясна мисъл за тези закони, които функционират вътре в ежедневиия живот. Тия закони са дадени в природата. Например, между другото, дадени са и в нашето дишане. Те определят как трябва да живеем. Казано е: „Даром сте взели, даром давайте.“ Тая идея е от хиляди години разисквана и много писатели са я обяснявали. И хубави обяснения дават, но има още нещо недообяснено. В природата съществува тоя закон и трябва да се обясни. Ние имаме отличен пример в нашата дихателна система, която Бог ни е дал и която показва какво трябва да бъде отношението на оня човек, който иска да бъде здрав. В природата съществува един закон: ако не възприемеш това, което Бог ти дава, очаква те смърт; и ако задържиш това, което Бог ти е дал, пак смърт те очаква. Например, ако се откажеш да дишаш, ще умреш, но ако задържиш въздуха вътре, пак ще умреш. Даром сте взели въздуха, но след като държиш въздуха 20 минути най-много, пак ще го изпуснеш. При процеса на приемането на въздуха какво трябва да бъде разположението? Умът ти трябва да бъде разположен, за да можеш да възприемеш от въздуха това, което Бог е вложил в него. Ти нямаш право да задържиш въздуха, но имаш право да задържиш това, което е вложено в него. Един пример:

имате една свещена книга – Библията. Тя е жива, ценна книга. Но туй е един резултат. Ти ще прочетеш известна глава, ще извадиш известна поука. Питам: След като си прочел Библията, взел ли си нещо от нея? Нищо не си взел. И един чете от нея, втори чете, трети – всички можете да се ползвате, но тя нищо не е изгубила. Освен че не е изгубила, но ще забележите, че тук-там се е понацапала, някъде са я надраскали, но това, което е напечатано, то си е останало. Какво са взели хората? Някой път ние казваме, че трябва да мислим добре. Един казва някому: „Трябва да бъдеш щедър!“ А той възразява: „Как ще бъда щедър – не съм богат.“ – Дай онова, което си взел! И след като го дадеш, ти пак наново ще вземеш. Даване и вземане трябва да има. Каквото си взел, ще го дадеш назад и ще изкажеш една благодарност.

Ние имаме основния закон на дишането. После имаме другия закон – на храненето. Те малко се различават. В друга една форма трябва да се приложи тук вземането и даването. Какъв трябва да бъде начинът? Като вземеш храната, дълго време да я дъвчеш. Тя ще влезе в стомаха ти. Част от храната ще се отдели. Ония инспектори – работници, ще кажат: Това трябва, онова трябва. И известни работници ще изхвърлят онова, което не е потребно. Има си особена врата, чрез която изхождат непотребните работи. При дишането отдето е влязъл въздухът, оттам ще излезе навън. При яденето отдето е влязла храната, оттам не може да излезе. Някой път излиза, при изключителни условия, когато му е лошо на човека и трябва да повърне; значи оная храна, която е несъответна на организма, дисхармонична, тя излиза. Разумните работници отделят което е полезно за госпо-

даря и след като го обработят, го изпращат по цялото тяло. И нищо не оставят за себе си, за да могат всички жители на тялото да се ползват. Когато някой път човек иска да се изхитри, иска да задържи от това богатство, той почва да го складира около ставите си, иска да го скрие някъде. Туря го по ставите си, по гърба, после по глезените, по ръцете и пр. Нали някои хора крият по дрехите, по ръкавите и пр., а пък ония, които претърсват, бутат в ръкавите, по гърба и намират парите. И ония инспектори в природата правят ревизия дали си постъпил право или си скрил нещо. И като го намерят, почват да разшиват мястото, за да вземат парите. И тогава ти почваш да чувствуваш болка. Нищо не е скрито, нищо, нито в гръбнака, нито в коленете, нито в ръкавите, понеже те, като дойдат, ще почнат да разшиват. Всяка болест показва, че нещо си скрил – това са чуждите вещества; имало е отлагания по тялото. Има микроби, които са се заселили там. Те нямат нищо общо с тебе.

Каква вяра трябва да има човек? Сегашните хора са съвършено изгубили всякаква вяра, т. е. не ние, нашата вяра е съвършена, а има някои, които са я изгубили. Вземете една котка. Тя, като хване една мишка, с козината я скрива в себе си. Вземете някой тюлен. Щом му дадеш риба, той изведнъж ще я изгърбуши, ще извади ненужното и ще я изяде, но на котката не ѝ идва на ума да изгърбуши мишката, да махне козината. Някои хора постъпват като котката. Например някоя круша е оцапана; по нея са кацали мухи, прах е паднал по нея. И ти я изядеш. Крушата и каквото и да е друго – омий го най-първо, защото може би стотина мухи са оставили своите визитни картички по нея. Тоя здравословен въпрос из-

вестни хигиенисти го засягат; те го засягат от съвсем друго гледище.

Човек трябва да си образува един възглед, да повярва и да направи един малък опит. Без малък опит приложение не може да има. Например вземаш 5 лева в джоба си. Казват ти: „Дай ги тия 5 лева!“ – Ти казваш: „Че откъде ще взема тогава други 5 лева?“ – Най-първо ти живееш в един свят. Щом дадеш въздуха, другият, новият въздух ще дойде, но в икономическия свят, щом дадеш 5 лева, другите 5 лева не идват. Но ако не идват другите 5 лева, то е, защото съществува известна анормалност в цялото човечество. Не че не съществуват петте лева. Ако разбирате закона, тия 5 лева ще дойдат. И те ще дойдат, и, колкото искате, ще дойдат. Може би ще искате да знаете как ще дойдат – то не се казва! Имате желание да се научите да пеете. Но пеенето е от два рода. Има пеене на завършени резултати и туй, което е вече придобито от хиляди години. Хората са придобили едно статическо пеене. Песнето почива на известни закони. Трябва да ги разбирате. Някои хора иждивяват целия си живот, за да бъдат певци. Някой пее, а пък друг, като му кажеш да пее, казва: „Аз няма да бъда певица!“ Всички трябва да пеят, независимо от това дали ще станат певци или не. На един българин му казали: „Ти трябва да учиш!“ – Той казал: „Аз поп няма да ставам!“ – Той мислел, че като бъде човек учен, поп трябва да бъде. И българинът казва: „Няма нужда, като няма да ставам поп, не ми трябва да уча.“ У него идеята е много практична. Какво разбира българинът под думите „Поп няма да ставам“? Често съм срещал религиозни хора, които казват: „И така се живее добре. Аз

светия няма да ставам.“ На „Изгрева“ за някоя сестра казват: „Тя ще стане светица!“ – То е такова разбиране, както на българина, който казвал, че поп няма да става. Ти трябва да живееш добре и, ако станеш светия, ще си уредиш работите. За светийството вие имате едно съвсем изопачено понятие. Светията жена не трябва да погледне, ръката ѝ не трябва да пипа, до женска дреха да не се допира, да не държи в къщи женска котка, кокошка (смях), женско животно и пр. – Туй е едно нещастие да се мисли така. Светията е един извор, който извира и отива на грешните хора да помага, нищо повече. Силен човек, богат човек е той. Думата светия се разбира другояче. То е един човек, който е готов във всички случаи да изпълни Волята Божия с радост и веселие. Богат като си, ти на всекиго можеш да помогнеш. Това е светия. И на младия жених, и на грешни – на всички можеш да помогнеш. Сега ние се плашим от греха. Действително грехът е лошо нещо. Плашим се от греха или от дявола. Той е един съдружник. Пази се, пази се да не станеш ортак на дявола. Българинът е практичен и казва: „Стани ортак с дявола, додето минеш моста.“ – Там е именно нещастieto на българина, че той искал да надхитри дявола, но последният го блъснал от моста; и досега оттам българите не могат да излезнат. Като станеш съдружник с дявола, той все ще те бутне отнякъде. И като те бутне, твоето падане – това е вече погрешката ти. Дяволът ще те извади от общите релси на живота. Имаш едно недоволство – от живота си недоволен. Не само някои, но всички са недоволни. Вземете цялата съвременна философия на живота. Хората искат да се освободят от недоволството в живота, но това ни най-малко не е учението

на ония просветени хора в Индия. Техните адепти разбират другояче нещата. Хората почти навсякъде, било в Индия, било в България, си приличат, искат да се освободят от живота. И след като се освободят от него, какво ги очаква? – Смърт! Някой вярва, че след като умре човек, ще се освободи. Но кой освобождава човека от смъртта? Четем в тая свещена книга, че човек трябва да умре и после наново, в друг един живот трябва да се освободи от смъртта. Тъй излиза въпросът – че трябва да се освободи от оня неразбран живот, който сега води. Недоволен си. От какво зависи твоето недоволство? – Недоволен си, че нямаш пари. Но парите не продължават живота. После недоволен си, понеже нямаш такава храна, каквато ти искаш. Българинът пада в друга крайност и казва: „От птичка мляко!“ – Отде ще намериш ти от птичка мляко? Не е възможно. От някоя крава можеш да издоиш мляко, но от птичка – не. Птицата има малко мляко, много малко. Това мляко служи само за нея, само, за да си намаже крилцата. Тя си има една много малка жлеза и някой път си туря човката там, за да си намаже крилата и да ги държи в изправно положение. Ако това се разбира под думите „от птиче мляко“, човек не знае колко птици трябва, за да събере малко млечице. Пчелите събират мед от цветята – оттук малко, оттам малко. И като посетят хиляди цветя, от вътрешните сокове, които за хората са невидими, те ще съберат много малко мед. Но това са отвлечени работи, които само гениите и светците могат да приложат; но обикновените хора какво могат да приложат? Недоволен си сега. Как можеш да се справиш със своето недоволство? Аз съм срещал хора, които и учени да са, и пари да имат,

пак са недоволни. Има нещо, което ги мъчи. Аз знам какво ги мъчи. При мен идва един брат и ми казва, че друг един брат е паднал духом. Тоя брат ми казва: „Той съвсем е отпаднал.“ Че защо е отпаднал? Светнало му е лицето, като че ли е бил десет дни гладен. И ушите му са светнали. – Той е бил в затвора. Всяка вечер са го били по три пъти. И нищо не му дават. Всяка вечер го измъчват по три пъти. Някой от вас по три пъти ги бият всяка вечер. Има много духове, на които това им е работата – да измъчват хората. Защото има един физически затвор, а пък има един друг астрален затвор. Доста души от вас сте затворени в затвора и слушам викате: „Олеле!“ – Налагат ви. Някой път трябва да кажа: „По-малко бийте!“ Та и този брат го бият, дано дойде умът в главата му. Три пъти го бият и, като го пуснат от затвора, пак обича да бърка в меда. Как трябва да разбирате думите „Обича да бърка в меда“. В бъркането в меда има една друга идея. Какво лошо има, че си бъркал в меда? Какво се подразбира? Това е една съвсем изопачена мисъл. Какво трябва да прави човек, за да не бърка в меда? – Той трябва да носи едно свое бурканче в джоба си и, щом иска да бръкне в някое чуждо гърне, да извади своето гърне и да бръкне. Не е важно бъркането в меда, но по-неже тия гърнета са чужди, нямаш право да бъркаш в чуждо гърне. Това са частични разбирания в света. Как ще се освободим от ония криви възгледи, които са напластени? Казваме: „Човек трябва да бъде набожен.“ – Какво разбирате под думата „набожен“. После казваме: „Човек трябва да бъде добър, справедлив.“ Ние разбираме частично думите: „Човек трябва да бъде набожен.“ Ако отидете в света, ще ви кажат: „Оставете тия набож-

ни хора.“ – Светските ще кажат: „Не набожен, но умен трябва да бъдеш.“ – Набожността е родила много лоши работи, но и умът, учението е родило много лоши работи. Оня, ученият адвокат, прави кривия човек прав, а правия – крив. Оня, ученият лекар, някой път ще ти даде някое лекарство, което ще те повали на земята.

Какво е потребно в дадения случай? Идеята за Бога имате, известни опитности имате, здраве имате, но все има нещо, на което не сте господари. Кое е именно това, на което човек не е господар сега?

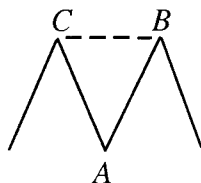
Ако ви се даде задача една седмица да не допускате в ума си никаква лоша мисъл, да не допускате никакво лошо желание, да не допускате никаква лоша постъпка, какво ще стане? Един опит да направите. Ще държим една статистика, какви ще бъдат отношенията ви. Най-първо ще започнете с малко: в една минута отгоре, в 60 секунди да видите дали умът ви ще бъде спокоен. – Дава ви се като задача това. Вие такава задача сте имали. Да, но това не е изпълнено. За една седмица беше. Сега най-първо се изисква в 7 дена по една минута, всеки ден по една минута. Всеки ден, сутринта като станете, ще избере една минута. Ако в една минута опитът ви излезе сполучлив, то в бъдеще може цял ден, цяла седмица да прекарате така. Но от минутата ще зависи. Една минута сутринта, една минута на обед, една минута вечерта. Но вечерно време няма да бъде опитът ви сполучлив, както сутринта.

Когато се даде тема или задача, или когато се направи опит, то вие считате за важно количеството – целият ден да не допуснете такава мисъл. То целия ден не е възможно, понеже, отдето минете, ще чуете нещо; тряб-

ва да си турите памук в ушите и очила на очите, за да не чуете и видите. Отдето минете, ще има съблазън, в смисъл, че ще чуете нещо, което е грозно, но вие го държите, без да искате в ума си – то е съблазън.

Но това е начин за концентриране. Ако тоя метод можете да усвоите в един живот, вие тогава ще бъдете в състояние да се справяте с някои болезнени състояния в краката си. Всички болести, които ви се дават, са, за да се развие контролирането на ума. Дошла е някоя болка, ставен ревматизъм. Или някой път някоя пъпка е излязла. Друг път ставате нервен, не можете да търпите никого, искате да си върви, но той си остава. Тъкмо се успокоите, някой ден идват ви най-големите неприятности. И ако не разбирате закона, на вас ще ви се струва, че това са странни работи. Защото щом кажете: „Този ден аз това ще го направя“, у някои хора вие влагате една положителна мисъл и те се отнасят към вас много добре.

Вие често пъти не можете да дадете сполучливо сравнение, когато искате да сравните едно ваше състояние с нещо. Да допуснем, че имате едно особено състояние. Имате една точка *A*, в която искате да пазите равновесие (фиг. 1). Но когато искате да придобиете тая точка *A*, у вас се явяват всички противоречия. Две движения има. Имате едно положение *C* – върха, в *A* вие сте в долината. Всички дъждове, снегове, кал и пр. се стичат надолу в тая долина *A*. В дадения случай, когато искате едно състояние, вие трябва да разбирате



Фиг. 1

тоя процес, трябва да излезете от долината. Ако искате едно добро състояние, трябва да се качите на върха. А пък щом слезете в долината, там ще имате противоречия. С тях трябва да се справите. Казвате: „Човек трябва да повдигне духа си.“ Но в долината не можете да се повдигнете, но сте слязъл вече. При слизането пчелите в условия. Принципите са на върха, а условията са в долината. Ако искате да спечелите най-добрите условия, трябва да слезете в долината. То е неорганизирания свят. За да го организирате, искате първо да намерите слуги. Единственият слуга ще бъдете вие, тъй като няма друг слуга. Ако чакате хората да ви служат и разбират, няма да успеете. Не, вие като слезете в тая долина, ще бъдете единственият, който мисли, и ще бъдете слуга на общо основание. На себе си ще разчитате, вие сте в условията, но ще разчитате и на двата върха горе. На тия принципи Бог е горе, а ние – долу. Ще мислим за Бога, който е горе. Той само може да ни помогне. Той е принцип, ние сме условията. Следователно Бог може да ни помогне. Като отиде Той на тия върхове, Той регулира условията. Той няма да пусне голяма топлина, че да стане потоп при топенето на снеговете и да ни помете. Някой път казваме: „Защо са влошени условията?“ – Вие постепенно ще ги поправяте.

Вие искате да имате удоволствия. Кои са удоволствията на долината? Долините си имат известни мъчности, но си имат и известни блага. И върховете си имат известни неща, които в долините няма. И във върховете някои неща липсват. Да кажем, че вие се качвате на върха и искате ония удоволствия на долината. Или пък слизате в долината и искате онова, което върховете да-

ват. Те са неща несъвместими, не можете да ги имате. Естествено са несъвместими. В материалния живот ти не можеш да имаш онова разположение, което има един духовен човек. Под думата „духовен човек“ разбирам човек, който живее на върховете *С* и *В*. А пък оня, който е в долината, е материалист. Това е само за обяснение. (Учителя показва точката *А*) Това са пластове на пречупване. Трябва да разбирате законите на материята. Да кажем, че сте недоволни. Ще видите от какво естество е вашето недоволство. Ако сте в долината, ще се опретнете да подобрите условията. Ако сте на планината, ще се опретнете да разбирате принципите на върховете. На планинските върхове ще се откажете от известни удоволствия, за които мислите. За пример искате да пиете един коняк и казвате: „На тоя връх да има един абсент или коняк!“ Или да има двадесет годишно винце и да има едно печено агънце! – Че именно на високите върхове вие месо не бива да ядете.

Англичаните, които искаха да завоюват Монт Еверест, се намериха в големи противоречия. Цяло стадо от тибетски крави те караха със себе си, но, като дойдоха до известна височина, не им се ядеше месо. Месото не струва там. Там, на големите височини, ще бъдете вегетарианци. И ония, които се качиха на 8000 метра, като се върнаха, не им се ядеше вече месо. Като се качваш на по-високо място, там месната храна е несъвместима. Тя е тежка за човешкия организъм. Ония магнетични и мистични влияния не са съвместими с месото. Или другояче казано, трептенията на животните са нисши, а когато се качваш на високо място, там трептенията са по-бързи. На върховете месото е несъвместимо, понеже

трептенията на месото са слаби. Там се изисква храна, която вибрира бързо. Аз ви говоря, но какво разбирате и какво ще приложите е въпрос. То е неразбрана работа, защото разсъждавате много материалистично. Например можете да се качите на Мусала. Какво ще придобиете на Мусала? И в умствено отношение може да се качите. Има известни разбирания, които са такива върхове. Вие трябва да бъдете господар на положението. Трябва да се качвате и слизате постоянно. Не да имате слуги, но да слизате сами долу и да се качвате. Ако сте в долината, да се качите сами горе да си вземете каквото ви трябва и да слезете долу. Това е правата АВ. Правата линия е винаги една връзка между два свята, нещо повече – два свята с противоположни резултати. Едната точка е свързана с материалния свят, а другата е духовният свят. Ние функционираме между два свята, качва се човек и слиза. Ти казваш: „Аз вече не искам да се връщам на земята.“ – Колко пъти още ще се връщаш! Не зависи от тебе. Някой се наял и казва: „Не искам да ям вече.“ Четиридесет дни може да не иска да яде, но след четиридесет дни у него може да се роди желание да яде. Но това са излишни обяснения.

Казвам някому: Попей ми сега, но чисто ще пееш и с ритъм. Какво е ритъм? Какво е такт? Някой път казвате: „Тонът не е взет вярно.“ Вземете една цигулка, която е нагласена много хубаво, а друга, която не свири добре. И ако добрият цигулар и другият свирят заедно, то добрият цигулар ще почне да мисли, че свиренето му не е на място. Също така, като се намерите между двама-трима души, които не мислят като вас, ще изпаднете в лошо настроение.

Някой ме пита: „Това, в което вярваш, право ли е?“ – Аз го питам: Ами това, в което ти вярваш, право ли е? Тоя живот, в който живееш, прав ли е? И аз го питам същото. Той ми казва: „Ти си невежа.“ – Аз му казвам: Ти – втори. Казва ми той: „Ти си простак.“ Аз му казвам: Ти си трети. – „Нищо не струваш, пет пари не струваш!“ – Аз пет пари не струвам, а ти и две пари не струваш. Казва ми той: „Аз ще ти докажа логически някой неща.“ Аз му казвам: И аз ще ти докажа логически. Той ми казва: „ $2 \times 2 = 4$.“ Аз му казвам: $2 \times 3 = 6$. Каква е разликата между тия две съждения: $2 \times 2 = 4$ и $2 \times 3 = 6$? Две жени могат да излъжат един момък; право е $2 \times 3 = 6$. Две деца могат да гледат една майка. Числото три е детето; една майка може да роди две деца. И две жени могат да излъжат един мъж. Числото две е женско. Какво разбирате под женско число? Долина е то. Мъжът е връх, а жената е долина. Детето къде ще го турите? – Ако е женско – при майката, ако е мъжко – при бащата. Но бащата не може да отгледа сина си, понеже това, от което се нуждае, е в майката. Условиата, при които синът и дъщерята ще се родят, се намират долу, в долината, а пък принципът, който може да ги повдигне, е при бащата.

Затова казваме: Има принципи и условия в живота, има принципи, има закони, има явления, има и факти. Във факта е завършеният резултат вече. Сестра Янакиева, какво разбрахте сега? Във вашия университет как сте изучавали тези понятия? Ако я попитате за цветята, сестрата ще ви разправи много работи. (Сестра Янакиева се грижеше за цветята на „Изгрева“.) Някои хора знаят да разправят, а пък някои хора знаят да правят, а не

знаят да разправят. А има други, които разправят, а не могат да правят. Тогава трябва да се съберат едните, които знаят добре да разправят, и ония, които знаят добре да правят. Когато Мойсей беше пратен от Бога да освободи еврейския народ, тогава той правеше, а не можеше да разправя, понеже беше гъгнив, а брат му Арон можеше да разправя. И се събраха заедно. Един, който може да разправя и не може да направи, да се събере с този, който не може да разправя, а може да прави.

Сега хубаво, нека да излезем и да дойдат тук певците. (При пианото отиват брат Кирил Икономов, сестра Катя Грива, Теофана и Мара Савови.) Изпейте една ритмична песен и едновременно на пианото ще я свирите. Тъй трябва да се възпитават хората с пеенето. Това е сега песента: „А бре, синко!“ Какво ще разберете? (Изпя се тази песен няколко пъти от горните лица.) Това е съчетание на такт и ритъм в пеенето. Като спазвате законите, не може да не пеете добре. Ето, това е моралът. Ще изпеете нещо на един човек, няма какво да му говорите. Бащата иска по най-добрия метод да постъпи. Той казва на сина си: „А бре, синко!“ Пее му. Всички главни букви са тук, с изключение на „У“. Участвуват: А, Е, И, О. По известни правила вървят. А е творческият принцип. То е принципът, който твори. Е дава разширение. – „Синко, ти искаш да бъдеш свободен, да се разшириш, но тая работа трябва да я разбереш добре, синко. Какво са казали за тебе хората! Че си оставил стадото си горе, на планината, и вечерно време си слизал по седенки, по моми!“ – Че онзи, който оставя стадото си и го губи, ще изгуби и момата. Защото момата не дава цена на овчар без стадо. Докато има стадо, той има цена.

Един религиозен човек ще каже: „Такива работи не искам да ми пееш. Пей нещо за Бога!“ Как ще пееш нещо за Бога? Искаш ли да кажеш нещо някому за възпитание, ще му кажеш: „А бре, синко!“ – Бащата, това е индивидуалният ритъм на българина. Не казва бащата: „Бре, сине!“ Той започва с възпитателния метод: „А бре, синко!“ Тук е сега семейният тон на ритъма. Бащата си има понятие за живота, как трябва да се живее. А пък какво говорят хората, това го засяга. Трябва сега да повлияе на сина си. Когато казваме, че музиката може да възпитава, то, между другото, разбираме следното: Ти можеш да направиш една песен на своите погрешки и да им попееш. Музиката има свойство да разтопява. Наскоро трима души, германски учени, са правили опити с музиката – с две цигулки и едно пиано – и са съборили стълбата на една постройка. Като са събаряли стълбата, даже един от тях пострадал. Монотонните звукове събарят. Музиката не само събаря, но и гради. И ако не знаете как да пеете, не можете да имате резултат. Вие пеете монотонно и имате противоположни резултати. Ако знаете как да пеете, тя гради. Това е тайна. И във всички школи на посвещение има тайни. Например пеете песента „Аин-Фаси“ (Учителя пее фалшиво.) : Аин – А е вече творческият принцип. Как ще изпеете „Аин“? Я дайте ми на пианото тон. (Учителя изпя правилно „Аин-Фаси“.) В думата „Аин“ звукът И е силен звук. Но като влезе Н, ще има противоречие, което трябва да разрешим. Защото съгласните букви, това са бентове, които отклоняват течението от правата посока. Например пееш „Махар Бену“. М в дадения случай слиза. При А трябва да знаеш как да повдигнеш. (Учителя пее: Махар, Махар, Махар.)

Последната сричка трябва да се изпее по-нежно – „хар“. Отчаял си се, ще пееш 20 пъти „Махар“, „Махар“, както трябва и постепенно да се смекчаваш, додето дойдат ония трептения, които ще изменят твоето състояние. И ако се измени твоето състояние, значи ти си взел вярно тона.

„А бре, синко!“ Аз намирам много хубав този израз:
„А бре, синко!“

(Брат Кирил Икономов диктуваше и всички си записяха текста на тази песен.)

А бре, синко,
знаеш ли,
що съседни за тебе говорят?
Че си стадото в планината оставял
и вечер си се връщал
моми по седенки да срещаш.
Моми, що седенки палят,
палят, палят,
но и развалят.
Мома се, синко, вечер не избира.

Нали можеш да запалиш някого, но и да го развалиш? Всички можете да я изпееете. (Изпя се няколко пъти от всички.)

Има една външна страна, професионална – това, което наричат изкуство. А пък има една друга – вътрешна страна на пеенето. Професионалната страна е буквата на нещата, моралната страна; тактът е външното. А пък щом дойдем до ритъма, той е вътрешното. Тактът се е образувал от ритъма на песента. Животът е една песен сама по себе си. Вие искате в такт да живеете отмерено, на малки междини. В живота такива междини не същес-

твуват. Съществуват в тая музика големи и малки междини, които се преплитат. В тях има хармония, има отзвук, помагат си. Силният помага на слабия, слабият – на силния, взаимно си помагат. В пеенето, сега както искате да пеете като професионални певци, вие казвате: „Какво ще кажат външните хора?“ Вие ще се спънете така. Авторитетът за пеенето не е отвънка, а отвътре. Ако по условия пеете, външни са причините, но щом пеете по принцип, тогава вие сте авторитетът. Тая дума „А, бре“ е толкова съдържателна! Там има „бр“. Б показва стремеж да се расте нагоре, а пък Р значи да завържеш нещо. Това са придихателни букви. А пък А и Е са на края. В междината се намират мъчнотиите – тия придихателни букви. Значи доброто в тебе, А и Е, са отвън, а пък мъчотиите, Б и Р, са вътре. Бащата казва на сина си: „Ти не разбираш работите.“ – Бащата има всичкото желание в себе си, а пък синът не разбира и оставя стадото. Бащата разбира, че той ходи вечерно време по моми, така той не може да успява. Вечерно време оставя стадото си само горе, на планината, и среща моми, които палят, но и развалят. Сега вие смекчихте това. Мома, що огън пали на седенки, и дом разваля. Това, което се изнася в тази песен, е реално. Аз изнасям нещо, което е реално, така, както стават работите. Бащата казва: „А бре, синко, какво чувам съседите да говорят, че си оставял стадото по планината и си ходил по седенки.“ Тия моми, които вечерно време огън палят, дом развалят. Защото българските седенки, това е нещо като кабаре. И ако отидете на тия кабарета, ще чуете там най-нецензурни работи, двусмислени приказки, които само на кабаре могат да се кажат. На седенки вечерно

време, дето само моми и момци присъствуват, всичко се позволява. Лошото седи в това, че специфично седянката е само за млади, а не и за стари. Само за младите. Ако почнат да ходят на тия седенки и стари, тогаз няма да има нищо лошо. Сега седенките минаха вече. Отвън не ги правят; сега ги правят на затворено. Все същото е. Основното нещо в една седянка е удоволствието, което човек може да почувствува. Какво може да постигне човек от едно удоволствие? Една чаша вино, изпита, това е една седянка. Ако той облече хубава дреха, само за да се хареса на хората, това е една седянка. Най-първо дрехата, която ти носиш, трябва да приляга на тялото и да го топли. Първото нещо, тя трябва да бъде здравословна. Ако ти имаш шапка, тя трябва да бъде благословение за главата. Обущата трябва да са благословение за краката ти. Ако не са благословение, те са вече едно изкушение. Ако ти имаш една мисъл, едно знание, които са благо за твоята душа, ти си тръгнал вече по един път от лукаваго.

При тия условия, при които сега се намирате, мнозина от вас чакате, като отидете в другия свят, там да се подобрят условията. Вие и сега сте в онзи свят. И като влезете в другия свят, след като се освободите от тялото, пак ще имате изпитания. Около вас ще дойдат други съзнания. В другия свят пак ще се намерите в мъчности. Само че мъчнотиите ще бъдат от друг характер. Тук, каквото желание имате, можете да го постигнете донякъде, но там, каквото желание имате, не можете да го постигнете. За пример освободите се от физическото тяло, отивате там и имате желание да ядете. На английски излезе една книга, в която се излага едно писмо от онзи

свят. Там се разправя какви са там мъченията. Например пред тебе има маса, сложена с ядене. Ти се приближаваш до нея, но тя се движи пред тебе и ти не можеш да ядеш. Той не може да си представи, че и да дойде до яденето, няма къде да го тури – няма стомах. Там съществува само мисълта, но няма условия да извършиш едно престъпление. Тук можеш да се спасиш, има начин да поправиш престъплението. А пък там носиш престъплението и не можеш да го поправиш. Много мъчно там може да се поправи престъплението. Да кажем, че богатият отива в другия свят. Той ще вижда парите, но не ще може да ги употребява. Или като в този свят – човек може да е богат, но провидението му е взело очите; или стомахът му е развален, и той се мъчи. Това е донякъде положението в другия свят. Когато се говори за добрия живот, ние подразбираме ония Божествени принципи, с които се гради бъдещото тяло, за да бъдем съучастници на великите блага, които животът е дал. Вие считате например целувката за едно престъпление; прегръдките считате за друго престъпление. Тогава във вашия ум в какво седи добрият живот? Някого нито го гледат, нито го целуват, нито го прегръщат. Тогаз в какво седи понятието за добър живот на такъв човек? Трябва да го нахраниш. Не му даваш хляб да яде. Да кажем, че и да искаш да му дадеш, той не може да яде. Тогаз в какво седи доброто? Той все трябва да приеме нещо от вас в умствено или в духовно отношение; от вашите мисли, от вашите чувства, от себе си трябва да дадете нещо. Като прегърнете някого, в какво седи престъплението? Престъплението седи в лъжата, че си го прегърнал, без да му дадеш нещо. В какво седи лъжата? Той, след като приеме

нещо от тебе, не иска да даде. А трябва да има обмяна. След като приемеш въздуха, тоя въздух ще го повърнеш назад и ще благодариш на Бога, че тоя въздух ти е даден от Него. Бог трябва да влиза постоянно в тебе и после ти трябва да влизаш в Него, защото, като издишаш, ти в Бога влизаш и тогаз ще се пречистиш. И ако ти не влизаш в Бога и Бог не влиза в тебе, ти ще загазиш.

Какво нещо е Бог? При дишането, като вдишаш, Бог е в тебе; и като издишаш, ти си в Бога. Бог се разкрива в мен; и аз се разкривам в Него. И аз трябва да изпълнявам Неговата воля. И след като направиш една погрешка, Бог, като тоя баща, ти казва: „А бре, синко!“ Бащата не че не иска синът да търси моми, но вечерно време да не ги търси. Момата се сутрин избира, иска да каже бащата. И кога трябва да я види? Когато на извор отива и се връща с пълни котли и спретнато ходи. Тогаз се избира мома, а не вечерно време. Сутринта се познава каква е момата. Сега това е старият живот на българина. А пък новият живот на българина е друг. Вие имате старите възгледи на тоя момък – по седенки ходи той. Остава стадото горе, на планината, и вечерно време ходи по седенки и избира моми. За тях ходи вечерно време. Бащата е недоволен. Стадото само е оставено там, някой вълк може да им отвлече овцете и те да останат без прехрана.

Сега да остане мисълта както при дишането на въздуха. Всяка мисъл, която влиза в нас, тя трябва да излезе от нас. Такъв е законът. Така е и с чувствата. Трябва да влезе и да излезе това чувство.

Оплоденото е човешкото, а пък това, което опложда, е Божественото.

Някой ме пита: „Как трябва да живея сега?“ Не се съблазнявайте от живота. Колкото повече се съблазнявате, толкова повече ще загазвате. Има един, чието ухо е будно, всичко вижда и чува. За всички същества горе, които са завършили своето развитие, няма нищо скрито-покрито. Всичко виждат и слушат, няма скрита постъпка за тях. Преди вие да знаете, те знаят по-добре от вас какво ще правите. На небето всичко знаят, няма скрито. Ако искате да знаете какво прави вашият Учител, ще отидете горе и ще видите всичко, там е написано. Няма скрито-покрито. Някой ще каже: „Кажи какво правиш ти?“ Казвам му: Защо да ти го кажа? Това, което ще ти покажа, ако може да те ползува, тогаз има смисъл. Но къде си ходил, не мога да ти кажа. – „Ами защо не можеш да ми кажеш? Приятел си ми.“ – Не искам да те обидя. Има неща, които няма защо да се казват. Оставете всеки ваш приятел да ви каже това, което той доброволно ще ви каже. Не изнасилвайте съзнанието му. Не се интересувайте той какво прави и защо го прави. Той е направил точно това, което вие правите. Искате да знаете как е целунал той еди-коя си сестра. Точно както и вие бихте я целунал. Как я стиснал? – Както и вие. Как си ял, какво си ял. Не се интересувайте от неща, които няма да ви бъдат полезни. Нито преувеличавайте нещата. Не съм за това да бъдем слепи за погрешките; да ги виждаме, но да не се спираме на тях. Невидимите същества наблюдават. След като наблюдават, те помагат и ти казват: „Има нещо по-хубаво, което можеш да направиш. Това не е хубаво.“ – Един пример ще ви дам за това. Вие се приближавате при една мома, която обичате и искате да живеете с нея. Но тя е сифилистичка,

прокажена. И те отгоре ви казват: „Остави тая мома! Тя има проказа, сифилистична е. Ние ще ти намерим друга мома, която няма проказа.“ – Грехът е проказа.

Докато не се освободим от греха, от проказата, не могат да се образуват разумни и правилни отношения. Какво ще донесе една мома, една жена сифилистична? Ще ти окапят устата, месата. Не ти трябва тая прокажена мома. Отдалеч ще я гледаш. Ти казваш: „Ами какво лошо има в това, че я обичам? Нали трябва да обичаме всички?“ – Бог може да обича всички. Ние трябва да обичаме само тия, които са здрави. Защото Бог лекува всички, ние не можем да лекуваме всички. От невидимия свят знаят и ти казват това и това ще направиш.

Сега, когато ви се говори за греха, има една опасна страна в това. Може да работи законът за внушението. Виждаш един човек със счупен крак; тоя крак не може да излезе от ума ти. По-добре е да гледаш хора със здрави крака, отколкото със счупени крака. Като видиш десет души със счупени крака или със счупени ръце, ти няма да можеш да ядеш. По-добре е да видиш един човек със здрави ръце и крака. По-добре е да гледаш красива мома, отколкото грозни моми. Дяволът е намерил сега един закон за хората: „Не гледай красивото в света!“ Дяволът казва: „Няма защо да пееш сега. Това не ти трябва. Ти гледай да си уредиш работите.“ Ти казваш: „Да станем добри хора.“ – Доброто е достойние за всички хора. Тъй както при дишането, това, което вземаш, не можеш да го задържиш, ще го дадеш навън. От храната, която вземаш, част от нея ще задържиш и ще обработиш и онова, което се обработи, ще го изпратиш навън. Значи една твоя мисъл, едно твое чувство ще ги пратиш

да работят. Вечерно време да чуеш гласа на баща си как ти говори.

Толкова време съм ви говорил с желание да ви направя свободни, но някой път виждам, че от вас излиза нещо атавистическо. От атавизъм вие не сте освободени. За пример по атавизъм някои вземат постоянно първите места и спорят, и скандал вдигат за първото място. Те се считат, че са по-напреднали, затова искат да седнат по-близо. Ако вземеш да ги туриш назад, а другите напред, то цял въпрос ще стане. Или минал някой и не те поздравил – атавизъм се проявява. Как така да не поздравя! Докачил се той! Презрение има. Мина и не иска да знае. – А пък онзи казва: „Беше ме хванала диария, тичам, на зор бях и нищо не виждах.“ – Единият се докачил, как така да не го поздравя. А другият казва: „Нещо не ми беше добре и така ми беше зает ума, че нищо не виждах.“

Трябва да имате един светъл ум. Извинявайте човека; намерете всички възможности, намерете причините за неразположението, оправдайте го, извинете го, понеже един ден и вие може да се намерите в същото положение. Учете се да извинявате другите. Не съвсем да извините, задръжте една погрешка, но 99 оправдайте. На 99 осъждания да дадеш и едно оправдание, това няма смисъл.

Аз като дойда във вас, желая да намеря във вашето същество повече оправдания и по-малко осъждания, по малко присъди. Това е прогрес. Осемдесет оправдания и двадесет осъждания.

Нека тази песен да се изпее от няколко души само при пианото. (Няколко души я изпяха при пианото.)

Искаме с тази песен да изправим едно състояние у българите, което е вярно. – Както в миналото, така и сега е в българина. Полека-лека ще видите какво влияние може да окаже тази песен върху вас.

Ритъмът е душата на песента. Когато думите и музиката съответствуват, тогаз може да се измени състоянието ви.

Тая песен е една жива работа, една песен на такт.

„А бре, синко!“ – Това е най-мекият тон, бащинският тон. А пък той, бащата, знае тая работа, за която говори на сина, понеже и той е ходил.

„Отче наш“

Може да попеете малко, додето се разсъмне, и после ще направим упражненията.

10 лекция от Учителя,
държана на 28 ноември 1934 г., София – Изгрев.

ВЕСЕЛИЕ И РАДОСТ

„Добрата молитва“

„Ще се развеселя“

Ще прочета шеста глава от първо Послание към Коринтяните.

В човека има едно нисше същество. Има нещо в човека, което не мисли право, което не мисли за интересите на своя господар. Почти всички хора сега имат в себе си от този, кривия живот. Това ще го отнесеш към себе си, а не отвънка. Имаш нещо в себе си – криво е. Ако правото е на страната ти, ти не губиш мира си, а когато правото не е на страната ти, ти губиш мира си. Щом губиш мира си, не си прав. А когато постоянно човек губи от живота си, той не съди добре, той не е уредил добре живота си. Той казва, че хората го подвели. Възможно е, но той не си е подвел работите добре, както трябва. Ти искаш да управляваш целия свят, а ако себе си не можеш да управляваш, тогава? Ти казваш: „Не съм ли аз прав?“ – Ти не знаеш дали си прав.

Човек, който не мисли право, той със своите мисли и чувствувания прави всички престъпления. По някой път вие всички мислите много повърхностно. Всички имате желание да служите на Бога. Това служене не е физическо служене. Сега да допуснем, че всички мислите, че сте прави. Както виждам по лицата ви, всеки един от вас мисли, че е прав, а пък при това нямате това, което искате. В човека има едно естество, с което той е

свързан. И той има една задача – да повдигне естеството си. В човека има нещо, което не се подчинява на Божия закон. Това е другото естество. Във всеки един човек седи въплотен един лош дух, такъв лош, какъвто светът не е виждал. И ако мислите, че сте много добри, много се лъжете. Половината от вас е такава, че тя не притежава никаква сладчина. Някой казва: „Аз съм лош.“ – Това е то, което трябва да повдигнеш в себе си и ти трябва да знаеш, че не си свободен. Когато Христос постеше 40 дни, това естество, с което беше свързан, излезе вън. Той изкара дявола вън. И казва му дяволът: „Ти си син Божи, всичко ти е дадено, ти можеш да направиш тези камъни на хляб. И може да завладееш света!“ Христос казва: „Не само с хляб може да се живее.“ Животът не седи в хляба. Дяволът после искаше да го тури в друго изкушение. И го заведе горе в храма и му каза: „Ти се хвърли от покрива на храма и Господ ще те запази, ангели ще те носят.“ Христос му каза: „Казано е да не изкушаваш Господа Бога Твоего.“ Няма защо да се хвърляш. – И след това лошото естество го завежда горе на планината и Му казва: „Ако ме прославиш и ако ми се поклониш и слушаш каквото аз ти заповядвам, всички тези царства са твои!“ Христос му казва: „Да се махнеш.“ Един от Великите имаше това изпитание. Вие по някой път мислите, че сте по-горе от Христа. Вие казвате: „Аз съм чист.“ Чист, но има едно честолюбие, една гордост, една надутост в тебе, каквато светът не е виждал. Вие имате един възглед, който не сте проверили, а искате да го наложите на другите хора. В света има само един възглед, той е Божествен. От този възглед произтича животът. Мярката е тази. Дотолкова, доколкото вие

изпълнявате волята Божия, дотолкова и в живота ви ще се усилва благодатта, ще имате повече знания, повече мир; и ще имате уважението и почитанието на всички хора и на цялото небе. И колкото по-малко изпълнявате Волята Божия, ще остареете, ще оглупеете и ще умрете. И ще ви турят паметник. Тук е живял един човек, който е вървял по пътя на Христа, Бог да го прости!“ – Няма какво да му прощават хората, няма какво да му прости Господ. Аз не съм дошъл да ме прости Бог, а да служа на Бога и да е доволен от моето служене. Това е смисълът на служенето. Това е един непрекъснат процес. Но ще кажете: „Аз днес служих.“ – Това е за един ден. Това е едnodневно служене. Важно е всеки един момент, сега и винаги, и извън времето да служите. Силата ви е там.

Дойде една мисъл в тебе и те мъчи. Дали те обичат хората или не? Ако те обичат хората, какво ще придобиеш? Обичта седи в това: истинската обич всякога придава нещо. Това, което не придава нещо, то не е обич, то е залъгване. „Обичаш ли ме?“ – За да те обичат, ти трябва да имаш едно качество в себе си. Бащата обича сина си, понеже неговият син извършва волята му, учи се добре, добър е, добродушен е, не обича да лъже, послушен е, всякога може да се разчита на него. Някои от вас си служите с дебелите лъжи. Аз не говоря за лъжата отвънка. По някой път се опитвате да излъжете себе си. Направете една погрешка, не я изправяте, седите и се оправдавате. Вие казвате: „Условията бяха такива.“ – Не е въпросът в това. Вие сте художник. Нарисували сте нещо, не както трябва, направили сте една погрешка, ще я поправите. Като изнесете картината пред хората, всички ще ви се присмиват, ако своевременно не оправите

погрешката. Животът е изкуство, една изложба. И вашият живот един ден ще се изложи като една картина в другия свят. Това, което сега живеете, то ще се изложи. Целият ви живот ще се изнесе пред другия свят. И вашето бъдеще зависи от сегашния ви живот. Няма да отидете като просяци в другия свят и да очаквате там подаяние. Защото в Небето няма просяци. Кракът на просяка не може да стъпи там. Ако мислите, че именно там ще просите, това не е вярно. Който иска да живее чрез просия, трябва да дойде тук, на земята. Там никой няма право да бъде просяк.

Другото естество, което е във вас, говори така: „Е, човек да си похапне, да си поживее, толкова слабости има. Та кой не си полъгва, та кой не си похапва?“ Сега това, което шепне във вас така, то не е Божествено. Много пъти на вас ви е казвано: „Не греши!“ Нека имаме ясна представа за това. Да допуснем, че свирите и правите погрешки в свиренето. Мислите и грешите в мисленето, понеже не съблюдавате законите на мисълта. В какво седи правата мисъл? Всяка една права мисъл, която минава през твоя ум, тая мисъл, след като мине през умовете на всички хора, а може да преброди и цялото небе, тя ще се върне при тебе. И ако е била права, тя ще ти донесе всичкото богатство със себе си; ако е била права, тя ще се върне с всичките богатства със себе си. Ако е била крива, тя ще се върне с всичките недъзи, които има. И ти след известно време ще почувствуващ голяма тежест.

Аз образно ви представям така нещата. Сега може да се зароди една мисъл във вас: Дали една мисъл е нещо материално, което може да се върне? Животът меха-

нически не може да се поправи. Молиш се. С една молитва човек не може да се поправи. Вие ще разсъждавате. Може да живеете в най-чистия въздух. Може да ви дадат и най-чистата храна и пак да умрете. Кое е онова у вас, което може да внесе живот у вас? – Възприемане на въздуха, както трябва, и използване на въздуха! Възприемането на една мисъл и използването на мисълта. Възприемането на едно чувство и използването на едно чувство, както трябва. Възприемането на една постъпка и използването на постъпката. Това е сега въпросът. Ако видите една благородна постъпка и не я използвате, в смисъл да се поучите от нея, няма да ви ползува. Вие може да правите опити. Вземете си едно огледало и всеки ден се наблюдавайте. Влезнат груби мисли по някой път в човека, може подсъзнателно, и по лицето му започват да се напукват капилярните съдове; и почват да изпъкват червените жилки по лицето му; очите му стават черни. Погледът му става мътен. Носът му щръква нагоре. Човек става небрежен, почва да става безразличен и нищо не го интересува повече. Защо не го интересува? – Когато душата живее Божествения живот, имате един свещен трепет към всичко, интересува ви всяко нещо. Всяка буболечица, която се приближава към вас, ви причинява радост. Щом се изгуби това, ставате индиферентен, не ви интересува нищо, това е нисшето естество. Изгубвате светлината и у вас настъпва тъмнина. И понеже нищо не виждате, затова нямате ясна представа за света.

Другият въпрос, който остава, е следният. Вие казвате: „Толкова години ние служим, а нищо особено не сме постигнали.“ Но според окултната теория, вие досе-

га може да имате 40 – 50 прераждания. В миналото вие какви ли не величия сте били – и царе сте били, какво не сте били! Животът ви е толкова обширен! Във всички ваши съществувания все сте придобили нещо. Но онова, същественото, към което се стремите, още го нямате. Онова семе може да е израстнало, може би да се е разклонило, но крайната цел на това дърво е да цъфне, да завърже и да даде такъв плод, че онзи, който го е посадил, да бъде доволен. Защото от вашия живот дотогава, докато Бог не вкуси от плода, който сте изработили, и не го одобри, не е постигната целта ви. Всеки един човек е като лоза. Нали е казано: „Аз съм лозата, вие пръчките, а Отец ми е земеделецът.“ Щом сме лози, трябва да принесем плод и от този плод ще вкуси най-напред онзи, който го е работил. И ако един ден дойде Той и вкуси от плода, да го намери такъв, какъвто трябва. Казано е: „Всяка пръчка, която плод не дава, отрязва се.“ Значи обезсмисля се животът. Значи всеки трябва да принесе плод.

Не е въпрос само да се каже: „Той не знае да пее.“ Въпросът не е, че той не знае да пее. Всеки един човек може да се научи да пее. И за да се научи да пее, той трябва да се научи да концентрира вниманието си най-първо. Твоето ухо трябва да е достатъчно развито да внимава, защото ти трябва да се научиш от някого да пееш, от само себе си не можеш. Музиката не е нещо, което излиза от теб, ти ще трябва да я възприемеш. Музикалният свят не е в човека, в самия човек. Той е отвън. Човек има само една възможност – да я възприеме.

Дотолкова, доколкото вие може да възприемете и да се ползвате от онова, което възприемате, дотолкова

вашият живот ще бъде щастлив. Да кажем, че вие вече 20 години искате да бъдете любими на Бога, как ще бъдете любими на Бога? Само като се направи едно малко добро, като обичаш и правиш добро безкористно. Целият ти живот и умът ти, и сърцето ти, и душата ти, и силата ти, всичко да бъде заето с Божествената Любов! Когато човек е така зает с Божествената Любов, то тогава това човешко същество, което бушува в него, ще бъде обуздано. Апостол Павел в 7 глава към римляните, казва, че не прави това, което иска, а прави това, което не иска. Един човек, който е толкова напреднал, се намира в трудно положение. В 8 глава той намира едно разрешение и някои от вас сега можете да имате едно разрешение.

Кое е разрешението на глада? Гладът от увещания, от думи не взема; и да му свириш, със свирене не се залъгва. Този глад се нуждае от храна! Щом му дадеш храна, ти ще задоволиш глада. Единственото нещо, с което може да бъдеш силен, то е, че трябва да се храниш със Словото Божие. Да допуснем, че имаш една мисъл, която те мъчи. Неразположен си, меланхоличен си, недоволен си. Или си един ученик, учителят те е изпитал и ти е турил тройка. Ти ще си недоволен. Ти искаш да ти тури шесторка. Питам: Каква ще е разликата, ако ти тури тройка или ако ти тури шестима? Ако ти знаеш въпроса повърхностно, а учителят ти тури шест, или ако ти разбираш въпроса основно и той ти тури три, какво ще стане? Трите какво ще ти допринесе? Това е една идея само във вашия ум. Не е бележката отвън, а е знанието, което може да ви ползува. Всеки един от вас трябва да има вътрешен живот, потаен живот. Всичко не

трябва да изнасяте отвън. Извор, който от дълбоко извира, ако се отвори и всички го виждат, значи той е плитък, той не е от дълбоките извори. Трябва да има в човека нещо дълбоко, потайно. И не искайте всичко да ви стане ясно. И това, което е ясно, това не е дълбока истина. И това, което знаете, всичко няма да ви ползува. често пъти това, което не знаете, то ще ви ползува. Какво ще ви ползува, че сте били малко дете, че сте станали възрастен, че сте се оженили и имате 4 – 5 деца? Питам: На кой баща синовете са останали при него? Живеете с една лъжлива идея. Тя седи в това: Онзи, който е родил едно дете, казва: „Аз съм му баща.“ – Това е първата лъжа. Той не е никакъв баща. Или тя казва: „Аз съм му майка.“ – Никаква майка не е. Тогава как трябва да разбирате думите на Христа, Който казва: „Един е вашият Отец.“ – Някой казва: „Аз го обърнах към Бога.“ Друг казва: „Ако аз не бях, този човек не щеше да стане човек.“ То е друга лъжа. Ти си само условие да го подтикнеш, ти не си му нито баща, нито майка. Ти си бил само условие, за да приеме той една Божествена идея. И бащата трябва да стане и да каже на сина си: „Синко, аз не съм ти баща. Аз те намерих. Ти си подхвърлено дете. Без да те искам, ти дойде. Майка ти искаше едно дете. Намерих едно подхвърлено дете.“ – Ти ще кажеш сега, че баща ти те е родил. След като умре баща ти, ти ще вдигнеш цяла врява за баща си, че умрял. Ако баща ти умира, и ти ще умреш. Тогава ти не си намерил пътя на истината.

Ако онези, които проповядват Евангелието, умират, те не са онези, които могат да ви просветят. Само онзи, Който не умира, само той може да ви каже Истината. Та

казвам сега: Истината е в Бога, понеже той е безсмъртен. Бог не е оставил себе си незнаен, Той се е изявил. От две хиляди години казват: „Дали Христос е изпратен от Бога или не!“ – Някои вярват, а други не вярват. Този въпрос е на опит. Христос го е поставил на опит. Той казва: „Ако думите ми пребъдват във вас, и вие пребъдвате в Мене, Аз и Отец ми ще дойдем и ще направим жилище във вас и Аз ще ви се изявя.“ – Това не е никаква философия. „Ако словото ми пребъдва във вас, и вие пребъдвате в Мене.“ – Какво разбирате под думите „И вие ще пребъдвате в Христа.“ Когато Словото пребъдва в тебе, тогава То ти казва: „Какво искаш да направя за тебе?“ А пък когато пребъдва Христос, ти ще кажеш: „Какво да направя за Тебе?“ – Като един слуга ще бъдеш готов, каквото ти се каже, да го изпълниш без никакво философствуване. Ти казваш: „Аз искам да го разбера.“ – Няма какво да го разбираш. Онова дете, на което дадат хляб, то няма какво да го разбира, а го яде. Една минута се изисква, за да познае детето хляба. Майката казва: „Няма какво да се философствува тук – вземи и го опитай.“ Щом хлябът е сладък, детето го яде.

Вие толкова години сте в школата – опитайте яденето. „Ама дали да го ядем или не? Дали му е времето, или не му е времето? И как трябва да го разбираме?“ На френски език какво значи мадам? Имате „мад“ и „Адам“ – значи това, което е направило жената да ражда. Имате на български думата „разбирам“. Какво значи разбирам? – „Ра“ значи изгряването на Слънцето. „Сбирам“ това е, което се събира. Значи, когато изгрява Слънцето, да възприемеш тази светлина и тази светлина да я събереш в себе си. А „рам“ значи залязването на

Слънцето. И когато залезе Слънцето, да остане светлината вътре в тебе. Това е значението на думата разбирам. Или вземете думата „мадемоазел“, какво значи тази дума? Или какво значи госпожице на български език? Всяка една дума трябва да разбирате. М винаги показва слизание надолу. М е съгласна буква, която, дето и да се намира, показва едно понижение – че ти трябва да възприемеш. Думата „мисля“, това е един начин на възприемане. После думата „милостив“ – това значи сърцето ви да е готово да възприема. Не само в българския език, но и във всички европейски езици буквата М значи възприемане. Защото тази буква върви по един геометрически начин на възприемане. И нейното произношение показва същото. В буквата М има пречупване. В буквата М се пречупват пластове. Там, дето се пречупват пластове, там ще намерите вода. Ако няма тези пречупвания на пластове, не може да се намери вода.

Ако във вашия живот пластове не са пречупени чрез страдания, по никакъв начин животът не може да се прояви. На земята без страдание живот не може да се прояви. Не само на земята, но и между ангелите ще има страдание. Прочетете Сведенборг. Сведенборг е ходил на небето и казва, че и при най-възвишените ангели настана някой момент на една малка скръб, като залеза на Слънцето, и ще трае няколко дена и след това пак ще се разведри. Знаете ли дълбоката причина за скръбта? Свързани са хората – ангелите са на клонките, а хората са в корените. И следователно страданията, лошите мисли на хората, те са тези сокове, които по някой път от корените отиват към клоните. И затова Христос казва: „За едно обръщане на един човек към Бога горе

става голяма радост; и за едно падане на един човек, горе наставя голяма скръб.

Вие имате едно схващане за живота, че всички искате да избегнете от страданията. Съгласен съм с вас – има известни излишни страдания. Но има известни страдания, които са една необходимост.

И ако вие не ги преживеете, никакво знание не може да придобиете. Една радост и едно страдание, това са две състояния, които са необходими, за да се прояви някой лъч във вас. Това съществува и в изучаването на метеорологията. Едно страдание, една скръб и една радост са необходими, за да се образува дъжд в пространството. – Непременно трябва да има едно студено и едно топло течение. Ако едно топло течение не предшества студено, дъждът не може да се образува. След като е било студено течение няколко часа и дойде топлото, образува се дъжд.

Когато провидението иска да ви даде голямо благо, то ви праща предварително страдания. Дъждът е благо, което Провидението ще ви даде след страданието. След страданието ще дойде радостта. Всякога, когато ще ви дойде голямо нещастие, голяма скръб, то това голямо изпитание ще се предшества от голяма радост. Дойде ли ви голяма радост, то непременно ще ви дойде голяма скръб. Дойде ли ви голяма скръб, след нея непременно ще дойде голямо Божие благословение.

Ако имате голяма радост, ще знаете, че или ще се разболеете, или крава ще изгубите, или вол, или дете ще умре, или с баща ви ще се случи нещо и пр. Ако тези неща вие ги знаехте, сега щяхте да имате разумно отношение към живота.

Например някой човек е закъсал и казва: „Свършено е вече!“ – А пък той няма какво да се страхува. Ако сте осиромашели откъм богатство, ще печелите от друго нещо. Има една сиромашия, която трябва да се избягва; има една сиромашия, която не е от Бога.

Християнството и новото учение спомагат да се разбират Божиите пътища. Общото разбиране е да влезеш в положението на всеки човек. Всяко едно същество иска да живее добре. Това трябва да го разбереш. Ти можеш да имаш желанието да живееш добре; тогава дружи само с Невидимия Свят и мисли за всички същества, които живеят добре. Ти не си единственият, който иска да живее добър живот. Има хиляди и милиони същества, които живеят по-добре от вас. Дружи с тях, за да може Божието благословение да мине чрез тях и да дойде до тебе.

Четете някой път в Библията за апостол Павел, за Адам, за Авраама, Исаия, за Данаил, за Христа. Щом мислите за тях, като ги четете, вашият живот се свързва с тях и вие възприемате благословието на апостол Павел и всички други, понеже те са проводници на Божията Любов. И мир навлиза в душата ви, и онова, което ви е смущавало, то си отива. Ако вземете една златна монета и я турите близо до очите си, вие нищо няма да виждате. Всеки един предмет трябва да го държите далече от вас. Всички тези хора в света, които сега живеят, са само условие за развитието на целокупния живот. Никой човек не трябва да го държите много близко до себе си. И всички страдания произтичат от това. Една майка, ако държи детето си много близко, тя ще страда. И детето не може да успява тогава. Майката, като държи детето си

много близко до себе си, тя ще го осакати. И тази голяма любов, която искате, тя осакатява хората. Ако голямата любов може да ви спаси, то Бог би ви я дал. Защо не я дава? – Защото ще се осакатите. Ако на едно дете дадат, каквото иска, а на другото дете не дадат това, което то иска, то първото дете ще се погуби, Ако всичко правите по неговата воля, ще му се напакости.

Вие се радвайте, че нещата не стават, както вие искате, по вашата воля. Молите се, но не стават работите, както искате, а по друг начин стават. Някой казва: „Аз вчера се помолих за дъжд и дъжд дойде.“ И друг казва: „Вчера се помолих за дъжд и дъжд дойде.“ Гледам 30 – 50 души се молили за дъжд и дъждът дошъл и всеки мисли, че за неговата молитва е дошъл дъждът и всички са доволни. Всички тези 40 души са един човек. И всички са станали като едно условие да дойде дъждът. Но никой няма право да мисли, че той е главният фактор. Това твоё подбуждение да се молиш идва от съвсем друг източник. Ако на един човек конят тегли каруцата и той казва: „Аз тегля каруцата“, то той сам не се е впрегнал в каруцата. Той носи един хамут, друг го е турил, турено му е отгоре да го впрегнат и да го кара. И вие по някой път мислите, че има нещо, което ви заставя да мислите. Благодарете, че има някой да ви заставя. Ако стоите все в един обор и не теглите каруцата, какво щяхте да добиете?

Има един разказ: Две български моми – едната от високо аристократично произхождение, а другата от ниско произхождение. Втората ходила боса, та се окаляла, като минала реката. А пък другата я било страх да не се оцапа и не минала реката. Коя е по-умна? Която минала

през реката или която не е минала през реката? Коя е по-умна – тази, която ще си измие краката в реката, или която ще каже на майка си: „Дай ми легена да си измия краката.“ Онази дъщеря, която сама ще си измие краката, е за предпочитане пред оная, на която майка ѝ и мие краката. Онези майки, които оставят дъщерите си сами да си измият краката, са по-умни.

Бог е оставил хората да грешат, като един възпитателен метод, за да могат сами да се измият после. Грешенето е един външен процес. Ти си оцапал краката и после отиваш при Господа и той ще ти каже: „Влез в реката и си измий краката.“ Помислил си нещо лошо, можеш веднага да изчистиш своята мисъл. Всеки може да изчисти своята мисъл, като има в душата си следното правило: да постъпвам така, както Господ постъпва, или: ако Христос беше на моето място, как щеше да постъпи Той?

Вие казвате сега за някой човек: „Той е от нашите, а пък онзи не е от нашите.“ Но коя е мярката? Христовата мярка е тази: „Всеки, който изпълнява Волята на Отца ми, той ми е брат, баща, майка, той ми е всичко. А пък всеки, който не изпълнява волята на Бога, нищо не ми е той.“ – В тази мярка е изпълнението на Волята на Бога. Всички, които изпълняват Волята Божия, тях като писани яйца трябва да ги държиш в ума си и не трябва да ги буташ. А пък този, който не изпълнява Волята Божия, той никакъв не ти е. Казано е: „Любете враговете си.“ Този въпрос спада към друга категория. Врагът трябва да го любиш. Но трябва да воюваш с врага. Ще воюваш с него и трябва да го победиш. И не само че този разбойник ще го хванеш за врата, но ще го държиш

хубаво и ще го питаш: „Колко пари ти трябва?“ – „2000 лева.“ – „И още веднаж, като дойдеш в къщи, ти ще ме питаш ли или произволно ще вземаш? Ако произволно вземаш пари, няма да те пусна. Но ти ще ме питаш.“ – Това значи да обичаш врага си. В дадения случай да любиш врага си, то значи да го учиш. Любовта не е една наука за забава. Любовта е една наука за младите. Тя е наука за влюбване, но разумно да любиш. Като любиш в света, ще внесеш един нов порядък на нещата. Това влюбване значи следното: ще внесеш хляб, вода, знание. И навсякъде, където ти с твоето влюбване не внесеш това, тогава ти вървиш по обратния път. Какво значи да обичаш врага си? – Трябва да го победиш. И като го победиш, няма да го убиеш, но ще му кажеш: „Трябва да знаеш, че аз не съм от слабите. Аз не съм баба и да знаеш, че аз не съм завеян. Аз зная повече.“ Не само това. Като дойде той, като го срещнеш и погледнеш, онзи да падне на земята. Някой казва: „Аз като духна, той ще падне.“ Но я направи това. Това е човешка мисъл.

Вас ви е страх и се молите на Бога да не дойдат разбойници и ви оберат. Трябва да концентрирате вашата мисъл – пратете противоположни движения. Сегашните физици правят такива опити. В голям съд турят злато и пускат силен електрически ток. Вода има там вътре. Апашът, като дойде, казва: „Има келепир тука!“ – той бърка и изведнъж мине токът в ръката му и той падне. Парите не може да вземе. Да можеш да пуснеш такъв силен ток, че не само един полк, но и 20 полка, ако дойдат, да паднат. Очакваме някой път ангелите да дойдат от небето да ни помогнат. Ангелите идват при изключителни условия. Но в даден случай чрез тебе Бог може да

изпрати такава силна вълна, която да ти помогне. Аз да ви покажа силата на хората. Аз съм я виждал. Това било в турско време. Един турчин хванал един българин и искал да го заколи. Дошла една мома, дъщеря на този човек, и като погледнала турчина, казала му една дума и той ѝ казал: „За тебе ще го направя.“ И развързал той бащата и го пуснал. Где седи силата? – Дъщерята отива с вяра; бащата е без вяра – той уповава на себе си. В дадения случай и вие не разчитайте на себе си. С това разчитане на себе си, вие ще си докарате големи нещастия. Имате едно малко знание. Това знание само в някои случаи може да ви помогне. А в някои случаи ни най-малко не може да ви помогне.

Всеки един човек в света си има един музикален тон. За да възпитаеш човека, ти трябва да намериш основния тон на неговия живот и да почнеш да произнасяш неговия тон. Като дойде този човек, ти трябва да го изследваш, трябва да изучаваш езика му и да му говориш. Ако не му говориш на неговия тон, не можеш да му повлияеш. И силата на влиянието зависи от основния тон, който можеш да вземеш по неговото естество. Индусите, които са изучавали тези закони, като вземат основния тон на змиите, и змията играе. И ти можеш да свириш на змията, но змията не играе. Тези индуси имат свои свирки и отиват при морето, те са изучавали основните тонове на акулите. Те свирят и акулите не ядат тези хора, които търсят бисери в морското дъно. Но като престане индусът да свири, акулите нападат хората. То е цяла наука.

И майка ви трябва да има такава свирка, че да свири на непослушното си дете. Веднъж аз бях в един дом. Заинати се детето на майка си тя казва: „От това дете ми

побеля главата. Много е упорито.“ Казах: Оставете го малко. Виждам аз от какво се интересува. Нося една хубава ябълка в джоба си. Изваждам я малко от джоба си и му я показвам. И пак я турям в джоба си. После пак му я показвам и т. н. И детето почва да се интересува. Казах му: Тази ябълка е само за послушните деца, те могат да ядат такива ябълки. То казва: „Тогаз и аз мога да я изям.“ Казах му: Хубаво. Дадох му ябълката и то я изяде. И този целия ден то слушаше майка си. Казах на майката: Това правило е за днешния ден, утре – друго правило. Този човек, който се инати, липсва му нещо – дайте му това, което му липсва. Или най-малкото предизвикайте у него от чисто научно гледище един нов интерес. Човек, за да възпитава хората, трябва да бъде градинар. Трябва да знаете как да отбиете теченията на човешката кръв и да поливате човешкия мозък. Вие можете да пуснете кръв в центъра на човешкото тщеславие и да дойдат съвсем нежелателни явления.

Ти не можеш да възпитаеш един човек, ако сам не си възпитан. Ти не можеш да накараш един човек да вярва, ако ти не вярваш. Само това, което е в тебе, само това можеш да предадеш. Само един човек, който разбира музиката, който е музикален, само той може да научи другите на музика. Да дойде един човек, който не разбира музиката и да ме научи на музика – това е невъзможно.

Да вярвате, това означава, че всичко онова, което става в света, става по волята Божия! Вярвате ли в това? Вие вярвате дотолкова, доколкото светът върви в съгласие с вашето разбиране. Щом стане нещо, което не е в съгласие с вашето разбиране и с желанията ви, вие каз-

вате: „Това не е право!“ Това, което е ваша загуба, някой път е печалба за други.

Та верующият не е в пасивно състояние. Той трябва да вярва, че всичко, което става, е за негово добро. Това е една философия, в която няма изключение. Важно е, да се научим, че всичко става за добро. И писано е: „Всичко, което се случва на онези, които обичат Бога, всичко се превръща на добро.“ Апостол Павел казва: „И Христос рече така.“ Казва му апостол Петър: „Да бягаме, да не ни стигне това!“ Христос му отговаря: „Чашата, която Отец ми даде, да не я ли пия!“ Христос му казва още: „Не мислиш ли, че което Бог иска да ми даде, може да е страдание, но е за добро.“ Смирение ще имаш. Бог може да те лиши от богатство и пр. Любовта има много образи, не трябва да учите само тази любов, която дава. Вие седите сега и мислите, че сте нещастни, че другите хора са по-добри от вас. Ако някой човек се е качил горе на планината, по-високо ли седи от мен? То е физическото. Или ако някой човек е слезнал в долината, по-ниско ли седи от мен? Това е физическото. Ако един човек е станал пръв министър на България, по-високо ли седи от тебе? Ти можеш да кажеш така: „Защо да не съм аз?“ – Не е въпрос дали ти ще бъдеш министър или друг, но който и да е министър, работите да вървят добре. Въпросът не е нашето лично нещастие в света, то е второстепенен въпрос. Христос казва: „Търсете първом Царството Божие и Неговата Правда.“ Търсете интересите на Царството Божие, а пък другите неща за личния живот после ще дойдат. Значи Христос казва: „Ако търсите само вашата воля, вашето благо, нищо няма да получите.“

Имате една слабост, от която трябва да се пазите.

Вие искате да имате плодородие, без да сте сели, да забогатеете. Никога не може да забогатеете, ако не давате. Никога не може да получите от другите, ако не им правите услуга. Ако на 10 – 20 души направите услуги, те ще ви услужат. Ако изпълнявате Волята Божия, тогава, като се молите на Бога, Бог ще ви послуша. Ти не си изпълнил Волята Божия и, като дойдеш после в трудно положение, ще се молиш, но Бог не те слуша. Как ще те слуша. Бог слуша тези, които Го слушат. Бог не слуша тези, които не Го слушат. Ти казваш: „Да разбера какво иска Бог от мене.“ Сега искам една песен да ми изпее-те. Да ми изпее-те добре песента. (Учителя изпя думата „добро“ с тънък глас, после с нисък и твърд.) Като кажеш думата „мадам“ с дебел глас, ти осакатяваш тази дума. Значи ти само на лоша мадам може да изпееш така грубо „мадам“. А като произнесеш с тънък глас мадам, значи добра и красива е тази мадам. Когато поздравяваш един човек, трябва да трепери нещо в тебе, а не само да го залъгваш. Да оставиш Бог да се прояви чрез тебе, в това е силата. Това е новото разбиране. Сега в окултната наука има много методи за самовъзпитание. Аз ги наричам солфежиране. Да ви кажа такъв един солфеж. Например думите: зекеби-сениби. Как ще го солфежирате, как ще изпее-те тези две думи? В мисълта на човека има едни музикални тонове, в сърцето му има други музикални тонове и във волята му – други. Трябва да изучавате тоновете му. Трябва да знаете каква е музикалността на сърцето. Трябва да знаете и в какво седи един мислов тон. Например искате да вземете основния тон до, но се страхувате. Страхът е едно чувство. Не трябва да се страхувате, като пеете. Както и да вземете

до, до е верен в дадения случай. И ниско и високо да го вземете, то все е до. Казват сега, че до имал 32 трептения – в най-ниския тон има 32 трептения. Хубаво. В сегашното пиано има 4 октави на баса, 4 октави на сопрано, 2 на алта и 2 на тенора. Четирите октави влизат в областта на сопраното. Висшите тонове, сопраното, се отнасят до човешката мисъл. Басът това е сърцето – у него вибрациите са по-ниски; а пък сопраното, това е човешката мисъл, която вибрира. Някой път сопраното може без бас. В някои отношения и бас може без сопрано. Но когато сопраното се основава на нещо, тогава вече басът се проявява.

Вземете басово до и сопраново до, в какво седи различието между тях? (Учителя пее думата „мадам“ изведнъж много ниско и изведнъж много високо.) В какво седи различието? (Учителя изпя така до високо и ниско.) Не само да се вземе един тон, но важно е каква идея се влага в него.

Във всеки тон се проектира известно чувство. Дали можем да го предадем, когато вземем тона, това е друг въпрос. Но да предадем това чувство в тона, това е важното. И ако сме могли да го предадем, тогава тонът е верен. Ако не сме могли да предадем чувството чрез тона, тогаз тонът не е прав. Защото важността на музиката е в следното: като пеем, ще пеем, додето Божественото мине през нас и да смени състоянието ни. В това отношение всички трябва да пеем, за да се сменят състоянията ни. По какъвто и да е начин, но да пеем.

В сегашните условия има много въведени неща, неестествени неща, от които трябва да се освободите. Казвате: „Аз, като стана по-възрастен, тогава ще се про-

явя.“ – Това е крива мисъл. Думата „по-възрастен“ показва крива мисъл. Или казвате: „Аз, като отида в другия свят, тогава ще оправя кривото, което е в мене.“ Това е другото заблуждение. В дадения случай важното е следното: да разбираш каква е Волята Божия. Ти и тук можеш да я разбереш, и в другия свят можеш да я разбереш. В разбирането на Волята Божия не се изискват големи усилия. И ако разбереш Волята Божия, всичко можеш да пееш. И бас може да пееш, и сопран може да пееш, както никога. А пък ако не разбираш Волята Божия, нито бас, нито сопран може да пееш. Англичаните казват така: „Няма полза.“ Всякога, когато изпълняваме Волята Божия, имаме предвид подобрието на характера, лошите състояния на тялото. Волята Божия подразбира подобриение на целия наш живот. То не е нещо отвлечено. Изпълнението Волята Божия значи още и подобриение на цялото общество. Всичко това зависи от изпълнението Волята Божия в дадения случай.

Вие сега ще се спрете върху един малък опит. Най-първо ще отделите от себе си всички онези горчиви мисли. Да кажем, че искате да привлечете един човек. Друг човек не обичате и искате да го отдалечите от себе си. Ще постъпите така: Това, което не обичате в него, ще го считате като една външна обвивка и ще кажете: „Щом този човек живее, значи Бог го обича. Ако Бог не го обича, той не би живял.“ Аз съм правил много пъти опити с мухи, с мравки, добри хора и пр. Щом си концентрирам мисълта, че в тази мравка има Божествено, веднага мравката ще се спре и ще възприеме нещо. Щом кажа, че нищо не струва мравката, тогава тя си отива, а щом кажа, че в тази мравка има нещо Божествено, тя

ще се спре. Когато аз мисля за мухите, те много ме безпокоят – привличат се. Аз зная езика на мухите. Тя ще кацне и ще каже: „Много ти благодаря, че има едно същество, което мисли за мене така.“ – Тя ще кацне тук, ще кацне там. – Тази муха те целува; целува те тук, там. Всички тези мухи те безпокоят. Вместо да привлечеш мухите, да те обичат, по-добре е да употребиш своята мисъл за подобряването на хората. Пред тебе е един човек, когото не обичаш. Ще кажеш: „Кое е онова, което прави, щото Бог да го държи на земята?“ Значи има нещо, което Бог обича в него. И в този човек Бог ще се прояви. Ще ти покаже Бог, че този човек, който за тебе е лош, за другите хора е добър. Ще ви приведа примера за онзи грък, който вършил някои работи по атакизъм. Той е живял в Бургас и е бил богат търговец. Ще отиде някой просяк при него и търговецът ще му каже: „Какво искаш, керата?“ – И ще го изпъди. И като излезе просякът вън, търговецът вземе 10 – 20 лева, ще ги тури в джоба си и ще застигне просяка и ще му каже: „Вземи бе, керата!“ – И ще му ги тури в джоба. Направил е една погрешка и отива да си поправи погрешката. И той си казва: „Трябва да му дам и, ако не му дам пари, аз съвсем ще загазя.“

Аз гледам, вие имате една физиономия на нещастник. Седите и показвате една физиономия на вечен нещастник и играете добре тая роля. Когато ангелите се радват, когато всички добри хора се радват, благодарни на Бога, че са дошли страданията и кажи: „Благодаря Ти, Господи, за всичко това, което ми даде. Благодаря Ти, че ми са скъсани галошите, благодаря Ти за всичко това, което ми се случи сега.“ – Защото лошото, което ти

се случи, не е толкова лошо, колкото си мислиш. От всички твои нещастия Господ събира материал, за да направи грънци за бъдещето ти. Един ден ще се убедите в тази философия.

Вие слушате. Сега ще накарам тази лекция да я платите. Един купон ще платите за лекцията. От вас ще дадете една подписка, кой колкото обича. Една подписка за всички. Да видим кой колко ще запише за лекцията. Единствената лекция, която ще бъде с пари и най-после ще гласуваме за какво ще употребим тези пари. Можем да направим един банкет или за нас ще ги употребим, или за каквото решим. И най-напред да видим колко пари ще съберем от тази лекция. И от нея ще ви кажа как ще вървят работите. Който даде, е разбрал лекцията, а пък който не даде, не е разбрал. Сега си определете една комисия за тази лекция, която ще събира сумите, за да се види кой колко ще даде. Но не да искате да се покажете. Ще се вгълбите в себе си и колкото ви се каже отвътре, колкото може да дадете, толкоз дайте. Някой ще каже: „Два лева, три лева, пет лева, двадесет лева, четиридесет лева, петдесет лева“, – колкото желаете. На това вътрешно чувство ще се подчините. Туй чувство ви казва колко може да дадете. Сега искам да ви кажа: Колко пари ще се съберат от тази лекция? Колко предполагате, че може да се съберат? (1000 лева.) Предполагам, че 1000 лева могат да се съберат. Но ако са 150 души, по 10 лева, колко правят? По 5 лева? Ако дадат всичките 150 или 200 души по 5 лева, колко ще съберат? Писанието казва: „Давайте и ще ви се даде.“ Човек в сърцето си винаги трябва да е отворен, сърцето му да дава. Никога не го стягайте. Свободен трябва да бъде

човек в желанията си. За да изпълни Волята Божия, и той трябва да дава. И като нямаш пари – давай; и като имаш – давай. Нямането да не те спъва – ти тури в ума си да дадеш толкова и толкова. Ти, като изпращаш онзи от комисията, който идва при тебе, кажи му: „Сега не мога да ти дам.“ Но мисли си за една сума, която ще му дадеш и да му пожелаеш доброто. И тогава това добро ще се реализира. Даването не е само до материалната страна. Писанието казва: „Давай и ще ти се даде.“ Ние сега искаме да дадем от изобилието. А пък аз ви казвам моралния закон: Сега трябва да дадеш! Ако човек не възприема неща умни и ако възприема и ги държи в себе си, как ще има полза?

Ние имаме в дишането онзи хармоничен закон на даването и вземането и колкото вземеш отвън, толкова и даваш пак навън.

Всякога да имаш предвид изпълнението на Волята Божия. И всякога да имаш предвид не хората какво дават, но това, което ти можеш да направиш, да го направиш като едно ядене, което е благоугодно на Бога. Някой път майката ще даде на детето си една ябълка и после ще му каже: „Дай ми я сега!“ И майката иска да го опита, разбира ли я то.

Любовта изисква изпълнението на Волята Божия! Божията Мъдрост изисква придобиване на знанието и прилагането му в живота! Божият Дух изисква Истината, която е в нас, да се изрази в свободата така, че да бъдем всички свободни и да се радваме на свободата на другите.

Ти казваш: „Разбирам.“ И ако под думата „разбирам“ разбираш изгрева на Слънцето и залязването на

Слънцето и след залязването му ти запазваш това, което си придобил, тогава ти си разбрал нещо. Или казваш: „Да се веселим и да се радваме.“ – Трябва да разбираш идеята на думата веселие. При веселието всякога трябва да разбираш онова, което ти направиш – за него можеш да се веселиш. А пък под думата радост трябва да се разбира следното: да се радваш само на това, което ти се дава. Радостта произтича от онова, което ти се дава, а веселието зависи от това, което направиш. Например рисуваш една картина и ти се веселиш; а, като ти дадат нещо, ти се радваш. На децата като се даде нещо, те се радват. Защо? – За онова, което Бог ти дава, се радваш, а за онова, което направиш, ще се веселиш! Сега ще се веселите и ще се радвате, и ще правите добро, и ще ви се дава. Като ви се даде нещо, тогава радостта е един процес, който ще дойде от благата, които Бог дава; а пък веселието е онова, което вие сте направили. Вие ще се радвате от добрия живот, който предлагате като една жертва да се изпълни Волята Божия. И плодът, който давате, ще се върне при вас и вие ще се радвате. Това ще бъде радостта. Сега определете си колко души ще се занимават с подписката. Не можем да се освободим от това. Всичко се забравя, но това не се забравя. Аз вярвам, че най-малко 200 лева ще се съберат. Следующия път, като дойдете тук, ще има една кошничка и всеки ще си донесе и вложи в кошничката сумата, която е определил. За следущата сряда да си донесете пликче и ще си вложите сумата, като запишете и името. Пишете 2 лева, 3 лева, 5 лева и турете името си. Тук не е въпрос до количеството, а това, което дадете, да бъде от сърце. Искам да направите една жертва, която да е съгласна с

вашата мисъл, която да е съгласна с вашето сърце и с вашата воля. Един опит ще бъде това. Малките неща са по някой път велики работи. Не мислете, че много пари можем да съберем, но тези пари да са благословени и всеки да остави една добра мисъл при влагането. Колкото вложите, да вложите най-хубавата мисъл в парите. Ще направим нещо с тях. Някой ще се оплаче, че няма пари – ще му създадем работа да спечели пари. Онези от вас, които нямат пари, нека да станат ваксаджии или да донасят в едно буре вода, или да отиват в града да пазаруват нещо и така да си изкарат пари. На заем няма да се взема за тази цел. Не да кажете: „Я ми дай 5 лева!“

Запейте сега „Махар Бену Абa“.

Законът за растежа на растенията е: ако няма почва, една семка не може да израстне. Ще турим малко пръст отгоре и после за растежа са необходими светлина и топлина. Също така една човешка мисъл, едно човешко желание и една човешка постъпка, ако нямат почва, ако нямат влага и нямат светлина и топлина, не могат да се реализират. Законът е все същият, само методите се различават.

Ако ти си един човек, който постоянно се съмнява, твоята почва е суха и нищо няма да израстне на нея. Семката ще си остане там, без да поникне. Трябва да махнеш сухотата – значи това колебание, съмнение трябва да ги премахнеш. Щом премахнеш колебанието, ще дойде влагата. Съмнението е суха почва, колебанието е суха почва.

Най-първото нещо е да дойде вярата във вас, тя да се установи. Съмнението е противоролжно на вярата, то е отрицателната страна, сянка на вярата. Ти се съмня-

ваш – съмнението произтича от човешкия живот. В един беден човек ти можеш да имаш съмнение, но в другия, който е богат, няма съмнение. От Божественото гледище в силния човек ти не можеш да се съмняваш, а пък в слабия човек ще се съмняваш. Следователно съмнението произтича от човешкия свят, а пък вярата произхожда от Божествения свят. Дръжте се за вярата, за Божествения свят. Защото, като се държите за човешкия свят, ще се разколебаете. Казваш: „Това не мога да го направя.“ – Това е по човешки. Или казваш: „Мога да го направя.“ Това е по Бога. Казваш: „Не мога да обичам.“ Това е човешкото. Или казваш: „Мога да го обичам.“ – Това е по Бога. Казваш: „Той заслужава.“ – Нима, когато Бог изпраща влагата и светлината, нима всички заслужават? Но на всички Бог изпраща влага, светлина и пр. – и на добрите, и на злите. Та съмнението произтича от човешкия свят, а вярата произтича от Божествения свят. Любовта произтича от Божествения свят, а пък безлюбието – от човешкия свят. Любовта е нещо Божествено. В човешкия свят всеки мисли само за себе си. В човешкия свят сте, а искате условията и влагата на Божествения свят. Ще се съедините с Божествения свят. Любовта е неизменна в света! Толкова години аз съм правил опити и виждам как хората сами си напакостяват. По някой път в тебе има желание да не забравиш обидите. Двадесет години ти държиш за една обида и не можеш да я забравиш, и не можеш да се прегънеш и да премахнеш това. И все казваш: „Той ме обиди!“ – Някой път на някой човек ти си му счупил чашата и си му купил 10, 20 пъти по-хубава чаша, но той помни и казва: „Той ми счупи чашата.“ – Но забравя да каже, че си му

купил по-хубава. Не споменавай погрешките, които хората са направили, а кажи: „Той ми остави една по-хубава чаша.“ И вие някой път, след като са ви дали по-хубава чаша, казвате: „Той ми счупи чашата.“ Тази философия е човешка. Трябва да забравим миналото. Бог казва: „Ще забравя погрешката ви и ще я хвърля зад гърба си.“ Кога? – Когато изпълним Волята Божия и Той ще хвърли погрешките ни. Той не иска да знае погрешките ни, но понеже ние не искаме да изпълним Волята Божия, затова страдаме.

Аз бих желал всички вие да бъдете светии. Знаете ли какви са били светиите? Карат го на мъчение и той го счита това за голяма привилегия!

Сега от какво има да се страхувате? От дявола защо да се страхувате? – Че имал рога ли? Че какво от това? Коя крава няма рога? Че има копита ли? Кой вол няма копита?

Идеята е: Ние живеем и се движим в Бога. Как вярвате вие в това? Минаваме по пътя с един брат, вървим. Той беше човек, много смел, но имаше една слабост – страх го беше от кучетата. Две големи кучета бяха легнали на пътя и той каза: „Оттук не минавам.“ Аз казах: „Ще минем наблизко.“ Той отговори: „Какво казваш – да ми създадеш беля; ще ми съдерат гащите!“ Аз не мислех така: „Ще минем. Ако се съдерат моите гащи, и твоите ще се съдерат. Ако моите не се съдерат, и твоите няма да се съдерат.“ Той се държи за ръката ми, ние минаваме и кучетата ни погледнаха. Казах му: „Няма да ги дразним, няма да повдигаш бастуна си. Щом го повдигнеш, те съвсем криво ще разберат това.“ – Ние минаваме и добавям: „Защо ще развалим на онези животни

спокойствието. Те имат едно удоволствие, ти ще ги вдигнеш от пътя и те ще почнат да лаят подире ти.“ Ние ми нахмем и те си лежаха и ни гледаха. Братът казва: „Как стана тази работа?“ – „Както виждаш, аз зная естеството на кучетата. Мини спокойно и не ги засягай. Турни една мисъл, че някой хубаво си е легнал, на два-три метра мини от него и му кажи: „Никак няма да те бутна.“ Но щом усети кучето, че искаш да нарушиш неговото спокойствие, то ще те нападне.“

Сега законът е: у вас има едно естество, което не събуждайте, защото, когато се събуди то, лошо става. А това не е необходимо. Има нещо в човека, което е злобно, когато се събуди, то е ужасно. Най-лошите змии, зверове не са нищо в сравнение с това. Това е по-страшно от кобрата, от тигъра, от крокодила. А като спи, няма нищо. Българите казват: „Да спи зло под камък!“ И когато ти си вършиш работата, пак спи дяволът. Като се събуди, той ще се пръсне да ти направи нещо. Аз не искам да обяснявам, защото, ако речем да обясняваме нещата, ние ще привлечем злото при себе си. Ти можеш да минеш покрай кучетата, не тропай; можеш да минеш тихо и кучетата нищо няма да ти направят. Но при най-малкото тропане, те веднага ще залаят. Ако ти вървиш мирно, музикално, кучетата нищо няма да ти направят. Но измениш ли тона, тогава друго става. Като дойдат големите противоречия в живота, то вървете мирно; да не се страхувате от нищо, равномерно ходете. Ще дойде един страх. Христос казва: „Повярвайте и, като повярвате, всичко ще ви бъде.“ Ако имате вяра колкото синапово зърно, ако имате онази, истинската вяра, и органическата вяра, каквото попросите и ще ви бъде. Вярата ви

трябва да бъде образ, органическа вяра. И тази органическа вяра всякога можеш да я опиташ. Тези неща ще ги изучавате на опит, ще ги намерите в опитността на хората, които са описани в Библията, във всички свещени книги. На тях ще базирате вашата вяра, на съвършените същества, които са минали по този път. Ще вярваш в това, което е невъзможно.

Разправяше ми една сестра, учителка: „Намерих се в чудо. В училището децата са немирни. Някой път казвах: „Господи, нищо не мога да направя, помогни ми!“ И като кажеш така, този ден децата са мирни. А пък някой път постъпя другояче и целия ден имам разпавии с децата.“ – На децата трябва да се даде нещо. Човек, който е богат, той е като извор. При извора всякога има трева, защото изворът дава нещо; а пък там, гдето няма извор, трева не расте и всичко наоколо е сухо.

Та първото нещо е: всички се стремете да не задържате нещата, да дадете и, като давате, да почувствате в себе си една вътрешна радост. Аз съм слушал някои да казват: „Не си струва човек да дава.“ Давай навреме и вземай навреме. Не давай не навреме и не вземай не навреме. Нищо не давай не навреме. И даването си има закон. Всяка една мисъл има своето определено време, когато тя трябва да излезе из твоя ум; всяко едно твое желание си има своето време, когато трябва да излезе от твоеото сърце. Тази мисъл и това желание не ги пращай да излезнат преждевременно. Това са правила, които трябва да ги знаете. Иначе се заражда едно чувство на недоволство. Ти казваш: „Ние не живеем, както трябва.“ Ние не живеем, но ние не сме се научили да изпълняваме Волята Божия. Защо хората боледуват? Въздух има

достатъчно, но не знаят как да дишат. Витоша е близо, но много хора боледуват от нямане на въздух. Храна има преизобилно, но хората не знаят как да вземат храната навреме. Вие живеете в Божията Любов и страдате, не знаете как да възприемете Божията мисъл. Всичката погрешка е там. Възприемете Божията мисъл и няма да мислите за себе си. Казваш: „Колко съм пострадал!“ – Ще кажеш: „Досега още не съм пострадал. Не съм бил в лагера на римските войници, на 6000 римски войници през цялата нощ. Още кръст не съм носил, още не съм бил на голгота и гвоздеи още нямам на ръцете и краката си.“ Не. Това са страдания – това са най-големите страдания.

И когато човек мине през най-големите страдания, той ще възкръстне. Христос мина през най-големите страдания и възкръсна. И кръв излизаше от кожата Му. Това беше голямо напрежение отвътре – да устои, каквото и да стане!

Не преувеличавайте вашето страдание. Мнозина мислят, че много са страдали. Страдали сте едно на хиляда. Има още 999 части, които не са дошли до вас. Един ден ще дойдат. Един ден, като ви турят в гроба, там ще ви търсят и ще намерят само вашата гола глава, а къде са отишли вашите светли очи, червените страни и пр. Всичко това ще се изгуби. Това нищо не значи. Това ще изгубиш, за да дойде нещо по-хубаво. Всичко това ще се смъкне, за да дойде нещо по-хубаво. От това ти не трябва да се плашиш. Една къща на земята може да се развали. Апостол Павел казва: „Ако нашето земно жилище се развали, имаме дом неръкотворен.“

Само да сте готови да влезете в новото тяло, което

ще ви се даде. Ако вашата душа може да влезе в новото ви тяло, ще влезете в новия живот. Но ако не можете да влезете в новото тяло, тогава ще бъдете наематели. Ще търсите стопанин и тогава Господ ще ви е на помощ.

Търсете първом Царството Божие и Неговата Правда! Търсете Царството Божие и Неговата Любов! И всичко друго ще ви се даде. Търсете Царството Божие и Неговата Истина! Това е то, с което трябва да се подвизавате! А пък в обикновения живот, който сега имате, да ви е приятно, че Господ ви е изпратил тук, на „Изгрева“, и да благодарите на Бога, че не сте пръв министър на България.

„Отче наш.“

Сега да поседим още малко. Ще попеем, догдето се съмне, и после ще направим упражненията. Изпейте песента: „А бре, синко.“ (Изпяхме след това и песента „Фир-Фюр-Фен“.)

11 лекция от Учителя,
държана на 5 декември 1934 г., София – Изгрев.

СЪДЪРЖАНИЕ

Ако говоря.....	3
Милосърдие, смирение и молитва.....	24
По нов начин.....	43
Богат и сиромаш.....	59
Добри проводници.....	79
Най-високият връх.....	99
Самоотричане.....	120
Механическо и органическо пеене.....	143
Действието на музиката.....	158
Принципи и условия.....	184
Веселие и радост.....	209

Беинса Дуно – Учителя Петър Дънов

**МИЛОСЪРДИЕ, СМИРЕНИЕ
И МОЛИТВА**
(първо издание)

Редактор *Вихра Рускова*

© Художник *Лили Димкова*

Худ. редактор *Валентин Проданов*
Компютърно оформление *Павел Желязков*
Формат 60/84/16. Печатни коли 30,5.

Цена 3,30 лв.

Издателска къща „АЛФА-ДАР“ – София
Печат – „СТАНДАРТИЗАЦИЯ – ПРИНТ“ ЕООД

ФАКТИ, ВЪПРОСИ И ОТГОВОРИ

за учението на Всемирното Бяло Братство

На 2 октомври 1937 г. Учителя е замолен да изясни в съгласие с идеите, които изнася в беседите си, някои въпроси, вълнуващи обществеността. Два дни по-късно той дава кратки, но ясни отговори на следните въпроси:

1. Относно официалното вероизповедание на държавата и църквата ни.
2. Относно държавата, организацията, властите и законите в страната.
3. Относно правораздаването и съдийската колегия.
4. Относно народната българска армия.
5. Относно брака, семейството и морала в страната ни.

Отговорите са написани от Учителя:

В природата съществуват три порядъка: идеален, реален и материален. Към първия спадат Бог, природа и човек. Към втория спадат народ, държава и личност. Към третия – мозъчна и симпатична нервна системи, дихателна и храносмилателна системи.

Религията представлява вътрешните възможности на един народ, който има с Божествения свят. Следователно религията е един институт, който има за задача и цел да възпитава човешката личност, нейните чувства и постъпки, да я държи във връзка с Божественото в тоя народ, да обича Бога, ближните си и народа си, да почита и уважава всичко онова, което Бог е създал. Към тази българска религия и църква, която служи на своя народ за неговото повдигане и облагородяване, моята любов към тях.

Българската държава е външната страна на българския народ. Тя съдържа всички възможности, в които той може да се прояви. Държавата е един отличен институт, който спомага на външните и на вътрешните условия на българския народ да подобри отношенията си с всички други държави и народи. Българската държава е едно благо

за народа. И всички ония, които служат на нея, да поставят ред и порядък, да извоюват свободата на своя народ, вършат една благородна работа. Ние не поддържаме революциите. Ние поддържаме еволюцията, онзи Божествен процес, който постоянно повдига и подобрява живота на човечеството.

За съдийската колегия и органите на правосъдието ние имаме почитание, понеже такъв институт съществува и в природата, и в човека като съвест. Всички примери, които ние привеждаме в своите лекции, те имат за цел да уяснят какъв трябва да бъде човек и ония, на които говорим. Ние сме привеждали и много похвални примери за дълбокото съзнание на съдията. Ние в нашите речи не сме имали никаква умишъл да обидим това, което е добро, разумно, честно и справедливо в съдийската колегия.

Относно обществения строй в страната нашето желание е било винаги да се подобрява без ненужни сътресения и всичко да става разумно.

Относно народната българска армия, тя е орган на държавата за запазване реда и порядъка в държавата. Каквото казахме за държавата, това включва армията. За военните сме привеждали много добри примери.

Относно брака, той е най-старият институт в природата. Ние поддържаме еднобрачието в пълна семейна чистота. В началото Бог създаде мъжки и женски пол.

Поддържаме също, че във всяко семейство трябва да има две деца, брат и сестра. Семейството е образ каква трябва да бъде държавата, религията и народът. В семейството бащата представлява онзи, който царува, майката – онази, който отхранва и възпитава. Бащата и майката са образ на ония, които в бъдеще ще управляват.

Затова сме обръщали внимание на добрите бащи и майки, които стават основа и строители на бъдещето.

Никога не сме подбуждали някой мъж към вражда или омраза към когото и да е. Всякога сме говорили за любовта и за взаимните уважения и почитания.

